

KAIKKIEN MAIDEN PROLETAARIT, LIITTYKÄÄ YHTEEN!

G. SINOVJEV

MAAILMAN VALLANKUMOUS JA III INTERNATIONALE

III Internationalen Toimeenpanevan
komitean puheenjohtajan puhe Sak-
san Riippumattoman S. D. Puolueen
kokouksessa Halleissa lokak. 14 p. 1920

∴ KUSTANTAJA: VILHO HARINEN ∴

G. SINOVJEV

MAAILMAN VALLANKUMOUS JA III INTERNATIONALE

III Internationalen Toimeenpanevan
komitean puheenjohtajan puhe Sak-
san Riippumattoman S. D. Puolueen
kokouksessa Hällessä lokak. 14 p. 1920

KUSTANTAJA: VILHO HARINEN

Vaasa 1921. Tidsnings A.-B. Folkbladet'in kirjapaino.

Toveri Sinovjevin astuessa puhujalavalle tervehtii vasemisto häntä huutamalla: Eläköön maailmanvallankumous!

Toverit ja toverittaret. Syvän sisäisen liikutuksen tuntein astun tänään tälle puhujalavalle; Saksan luokkatietoisien proletariaatin eteen, jolta me niin paljon olemme oppineet ja vielä tulemme oppimaan. Niin, en ole tullut tänne vain tuomaan tietoja proletaarisen vallankumouksemme kokemuksista, vaan myös ottamaan oppia Saksan proletariaatilta, sen suurista taisteluista. Ei voi hetkekiskään unohtaa, että Saksan proletariaatti on elämänsä kahden vallankumousvuoden kuluessa koonnut kokemuksia, miin ettei Saksassa ole ainoatakaan kaupunkia, jossa ei proletariaatin veri olisi vuotanut. Emme unohda, että Saksan proletariaatin riveissä ovat taisteleet taistelijat sellaiset kuin August Bebel ja Wilhelm Liebknecht y. m. Emme unohda, että Saksan työväenluokka kärsimyskamppailussaan voi viitata maailmanvallankumouksen tosisankarien, sellaisten kuin Karl Liebknechtin ja Rosa Luxemburgin nimiin. Täällä puhuttiin „dikteeraamisesta“. Luuletteko meidän olevan niin pystynokkaisia, ettemme tahtoisi ottaa oppia toisilta proletaareilta? Suuresti erehtyy, joka sellaista luulee. Paljon ja kaikenlaista on Venäjän neuvostotasavallan johtajista ja Kommunistisen Internationaalen edustajista puhuttu, mutta ei kukaan ole meitä pölkypäiksi sanonut. Siksi

on teidän toki uskottava, että me seuraamme tarkasti eri maiden työväenluokan liikkeitä ja olemme valmiit niistä kaikista oppia ottamaan, emmekä esiinny niin kuin yksin olisimme viisaita ja tietäisimme kaikki, mutta muut eivät mitään. Olen koettava teille esittää kokemuksiamme. Koetan myös kertoa teille, mitä Kommunistiseen Internationaaleen liittyneet eri puolueet ovat kertoneet, puolueet jotka ovat osottaneet meille sen suuren kunnian, että ovat valinneet meidän maamme Internationaalien Toimeenpanevan Komitean paikaksi ja antaneet minulle valtuuden täällä puhua. Tunnen vastuunalaisuuteni esiintyessäni tällaisessa puoluekokouksessa K. I:n nimessä ja pyydän sääntämään, mikäli mahdollista, minua välihuudoilta, koska puhun kaunist kielttänee vielä kovin vaillinaisesti.

Toverit. Tämä puoluekokous muistuttaa minulle kai muillekin venäläisille tovereille, elävästi niitä puoluekokouksia, joita me bolsheviikit pidimme yhdessä mensheviikkien kanssa ennen organisaattorista eromme. Koko joukko samoja todistuskappaleita, samallinen mieliala. Tämäkin yksi todistus lisää siitä, ettei taistelu ole persoonallinen asia, kuten monet toverit luulevat, vaan että se on taistelua, joka työväenluokan täytyy läpikäydä, muuten ei selvitä. Nämä ovat kansainvälisiä ilmiöitä, joita havaitsemme monissa maissa. Menshevismi on kansainvälinen ilmiö, niinkuin bolshevismikin. Kymmenkunta vuotta sitten kuuluu Fritz Ebert eräässä silloin vielä yhtenäisen Saksan s. d. puolueen kokouksessa nauraneen meidän „pikku ryhmillemme“ sanoen: „Onpa siellä Venäjällä ryhmityksiä.“ Mutta nyt te näette etteivät ne olleet pikku ryhmiä, vaan suuri suuntia, joiden läpi käyden työväenluokan on eri maissa taistellen käy-

tävä. Teidän täytyy selvästi ratkaista: m e n s h e v i s m i n t a i b o l s h e v i s m i n p u o l e s t a . Ei käy päinsä, niinkuin eräät oikeistolaisjohtajat yrittävät viettää syntymäpäiviään kahdesti vuodessa, kuten Venäjällä sanotaan. Joko olette menshevikkien tai bolshevikkien puolella. On sanottava selvästi julki. Toverit, kysymys on Saksan luokkatietoisien työväen selvästä päätöksenteosta ja minä pyydän tovereita sysäämään syrjään kaiken pikkumaisen, tilapäisen ja ohimenevän, ja pysymään kiinteästi suurissa pääkysymyksissä.

Toverit, olemme sitä mieltä, ja keskustelu on minun vakaumustani siinä suhteessa yhä vain vahvistanut, että teidän puolueessanne on kaksi suuntaa, jotka eivät ole yhdistettävissä. Jonkun aikaa oli kolmekin suuntaa. Jo sodan alussa, kun II-Internationale niin häpeällisesti romahti, selitimme me, että koko nykyajan työväenliike tulee jakautumaan kolmeen suuntaan: oikeistoon, keskustaan ja vasemistoon eli kommunisteihin. Historiallinen kehitys on johtanut siihen, että te olette yrittäneet tässä puolueessa yhdistää kaikki kolme suuntaa saman katon alle. Nyt kun Saksassakin ratkaisun hetki lyö, ei se enää käy. Se tunnetaan kummallakin puolen. Teidän on ratkaistava kahden suunnan kesken, jotka voidaan lyhyesti merkitä: reformismi vaiiko kommunismi? (Totta.) Täällä puhuttiin „naamioiduista kommunisteista“. Mitä se merkitsee? Tähän asti olen luullut että kaikki olisimme kommunisteja. Karl Marxhan oli kommunismin perustaja. Miksi olisi siis etsittävä „naamioituja kommunisteja“? Me emme ole naamioitukaisia kommunisteja, vaan avoimia. Olemme ylpeät siitä. Jos te, oikeisto, ette tunne olevanne kommunisteja, mitä haette sitten III:sta Kommunistisesta Internationaalesta? (Oikein.) Siis toverit, ei

ole kysymystä naamiokommunisteista, vaan avoimista, jotka omaksuvat Karl Marxin ja Friedrich Engelsin perinön.

Menshevismi, reformismi on kansainvälinen ilmiö. Sitä on Venäjällä, Saksassa, Ranskassa, Italiassa, Amerikassa, kaikkialla. Toverit, täällä sanottiin: eikö olisi parempi yhtyä yhteisiin taamaan porvaristoa vastaan? Tietenkin, se olisi hyvin hyvä ja toivottava asia. Mutta valitettavasti on se vielä mahdoton. Asema on tällainen: työväenluokka on jo kyllin voimakas, niin että jos lujina ja yksimielisinä yhdyimme kommunismin pohjalla, voimme jo huomana kukistaa porvariston. (Vilkasta suosiota.) Työväki on orjana vain siksi, että emme vielä ole saaneet pois mädän aatemaailman kirottua perintöä omista riiveistämmme. (Myrskyistä suosiota.) Työväen on oikaistava erehtymisensä. Sitten ei ole valtaa maailmassa, joka uskaltaisi esiintyä työväkeä vastaan. Katsokaa ympärillenne. Kuka avustaa porvaristoa? Niin sanotut sosialidemokraatit. Kuka on Ranskan taantumuksellisen tasavallan päänä? Entinen sosialisti Millerand. Kuka on Ruotsin monarkian hallitusmiehenä? Menshevikki Branting. Kun Ruotsin kuninkaan asema kävi vakavaksi, niin mihin päin hän toivovan katseen heitti? Herrojen sosialidemokraattien puoleen. Hän sanoi: „Herra Branting, tulkaapa tänne!“ Jopa on juteltu hänen luvanneen liittyä s. d. puolueeseenkin, jos kaikki käy hyvin. (Naurua.) Ja itse olette nähneet, kuinka asiat täällä olivat. Tiedämme varsin hyvin, kuka täällä on porvariston pelastaja. Kuka Kap-kapinan aikana, kun kaikki työväen puolueet kieltäytyivät, pelasti Saksan porvariston? Ammattiyhdistysmiehet, Legienin johdolla. Entä Italiassa, jossa työväenluokka par' aikaa

tekee osakumousta, valtaa tehtaita — samoin kuin Venäjän työläiset pari kertaa ennen lokakuun kumousta — kuka siellä porvaristoa pelastaa? Reformistit Turati, Modigliani, Daragona. Porvaristo on saanut, hirsipuuloman vain siksi, että meillä on reformistit, joihin vielä osa työväenluokkaa luottaa. Sama on laita Englannissa, kaikkialla. Siksi on työväenluokan vapautuskysymys kapitalismista nykyisin työväen oman henkisen suhtautumisen kysymys. Siksi on kummallakin puolen kiihko niin suuri. Ei tämä ole ohimenevä ilmiö, se on kansainvälisen vallankumouksen problemi. Se on enemmänkin: koko ihmiskunnan vapautuksen kysymys. Kaikki tämä riippuu meidän luokkamme henkisestä kannanottamisesta, sen orientteerauksesta.

Toverit, tästä kai olemme yksimielisiä. Katso taampa missä ovat todelliset erimielisyydet. Kuuntelin tarkoin Moskovassa Crispienin ja Dittmannin puheet, ja täällä olen seurannut alustuksia tekemättä ainoatakaan välihuudahdusta. Ja joka päivä seuraan tarkoin Saksan lehtiä. Minun täytyy teille sanoa, että meidän keskemme on periaatteellisia erimielisyyksiä ratkaisevissa kysymyksissä, ja juuri kysymyksessä maailman vallankumouksesta. Siitä ei täällä ole puhuttu. Toverit! Ei ole sattumalta Riippumattomain oikeistojohtajien käsitys se, että vallankumouksellinen liike on toistaiseksi ohi; jo muka meni huippukohta ohi ja nyt on pitkä aika odotettava, kunnes taas päästään eteenpäin. (Vastustusta oikealta.) Jos ei niin ole, silloin on koko teidän politiikkanne käsittämätön. Se on selitettävissä vain, jos edes lähдете tästä edellytyksestä. Sama riita oli meillä Saksassa. Miltei samoilla sanoillakin asetettiin kysymys. Kun meidän vallankumouksemme vuonna 1905 lyötiin maa-

han, sanoivat menshevikit: Vallankumous on hävitty, meidän täytyy se tunnustaa ja luoda oikea laillinen sos.-dem. puolue, täytyy käydä reformityöhön. Ja kysymys oli: 1847 vaiko 1849? 1847 merkitsi vuotta kumousaallon e d e l l ä, 1849 sen j ä l k e e n. Niin asetettiin kysymys. Bolshevikit edustivat käsitystä, että vallankumous ei ole kuollut, se tulee vielä. Totta kyllä, emme voineet tietää, että odotusta kestäisi 8—10 vuotta. Mutta me pysyimme uskollisina sille aatteelle. Me sanoimme menshevikeille: te ette luota työväenluokkaan! — Ja sitten, toverit, tulikin vallankumous. Alkoi oikeastaan jo 1912, jolloin Lena-liike puhkesi. Te olette nyt samanlaisessa asemassa. Sitä ei vielä selvästi sanota, mutta suunta on jo selvä. Kun täällä siteerattiin erästä Crispienin kirjoituksen kohtaa, sanoi hän narkästyneenä, ettei ollut kysymys yleisestä vaan puoluetilanteesta. C. sanoi puoluekonferenssinne päättäjaispuheessa: „Me olemme nyt Saksassa sekä kaikissa maissa samanlaisessa asemassa mikä oli 1848:n porvarillisen vallankumouksen j ä l k e e n“. Ei siis ole kysymys vain ohimenevästä ilmiöstä, että Stoecker ja Däumig ovat kunnottomia ja että Moskovasta tulee „pamppu“, vaan samanlaisesta kehityssuunnasta k a i k i s s a m a i s s a. Ja kun toiv. Crispien sanoo, että puolueolot ovat nyt samat, niin sanoo hän sen juuri siksi, että nyt ovat kaikissa maissa samat kysymykset päiväjärjestyksessä kuin 1848 jälkeen. V:n 1848 jälkeen tuli pitkä aika, jolloin vallankumous oli mahdoton. Siis tarkotetaan, että sellainen aika tulee nytkin. Tällainen henki ilmenee nyt Rippumattomain oikean siven politiikassa. Historia on osottava, ovatko he oikeassa. (Huutoja.) Olen vakuutettu, että suuri joukko työläisiä ei vielä lähde mukaamme vain sen takia, että heitä pelotellaan „Moskovan pampulla“. Puut-

tuvat vain Moskovan „kasakat“. No kai nekin vielä tulevat. Olen vakuutettu siitä, että tämä osa työväenluokasta ei vielä tiedä, että heidän voittonsa edellytyksenä on se, että alkavat epäillä teidän politiikkaanne. (Huutoja: ei kun teidän.)

Me siis kaipasimme teidän alustuksistanne pienen pientä sanaa maailmanvallankumouksen näköaloista. Sillä Internationaale ei tahdo olla muuta kuin maailmanvallankumouksen etujoukko (Vilkasta suosiota). Meitä on moitittu kumousromantikoiksi. Se sana on suoraan kotoisin oikeistososialistien sanakirjasta. Nyt se tulee Riippumattomain oikeistosta. Toverit, onko tosiaankin niin, että meidän on työväenluokan koko politiikka asettava sen mukaan, että maailmanvallankumous ei tapahdu lähiaikoina? Minun mielestäni ei meillä ole sellaiseen otaksumaankin vähintäkään perustetta. Ei niinkuin tahdoisin sanoa, että täysi voitto on saatu huomenna tai ylihuomenna. Niin ei kukaan sano. Joka niin sanoisi, olisi huijari. Koskaan emme ole teiltä vaatineet emmekä tule keltään vaatimaan: tehkää vallankumous huomenna! (Kuulkaa! Liikettä.) Ainoa mitä teiltä vaadimme — ja teillä on oikeus vaatia meiltä — on että järjestelmällisesti propageeraatte ja valmistatte maailmanvallankumousta, jonka edellytykset jo ovat käsissä. Tämä ei ole kumousromantikkojen fraaseja. Mutta tarpeen on nyt kasvattaa työväen takapajuisia kerroksia ja talonpoikaista, sanoa niille, että maailmanvallankumouksen hetki on lyönyt. (Vilkkaita suosionosotuksia.)

Toverit, en tietenkään tunne tarkoin koko Riippumattomassa puolueessa tehtyä työtä, keskenäisiä ja sisäisiä asioita y. m. s., mutta puolueen propagandan tunnemme hyvin. Lehdethän ovat propagandanne pääväline. Minä sanon teille, että pankaa kuka rehellinen kumouksellinen tahansa mistä

maasta tahansa kahdeksi viikoksi huoneeseen istumaan mukanaan roo „Freiheitin“ numeroa ja sanokaa: Lue ja sano minulle, onko tämä sellainen lehti, joka kutsuu työväenluokkaa vallankumoukseen? — ja hän on vastaava: Ei, vaan tämä on lehti joka tukahuttaa vallankumousta. (Vilk. suos.) Toverit, ja mitä sanoi tov. Crispien edellytyksistä? Mitä kirjoitetaan nyt sosialismin edellytyksistä? Emmekö joka päivä kuule, että edellytykset ovat olemassa? Täällä puoluopäivillä on sanottu ja joka paikassa sanotte te: kyllä me olemme sosialistisen vallankumouksen puolesta, mutta edellytykset puuttuvat. — Siis katsokaamme, mitä edellytyksiä on ja mitä puuttuu. Onko Saksassa olemassa proletaarisen vallankumouksen taloudelliset edellytykset? (Crispien huutaa: On kylläkin!) Hyvä, siis on olemassa taloudelliset edellytykset, s. o. pääasia. Mutta Hilferding ja Kautskyhan yhä selittävät, että tuotanto on kaikin mokomin pidettävä häiriintymättömänä. (Hilferding: en ole sanonut!) Sanoittepä, työmaaneuvostojen kongressissa (Hilf.: En). Ja Kautsky on sanonut sen 10:ssä kirjasessa. Siinäkin ilmenee teidän vallankumousspelkonne. (Huutoja) En minä puhu pelosta jokapäiväisessä mielessä. En minä sano, että kukaan teistä mieskohtaisesti pelkäisi — tiedänhän että riveissänne on vanhoja, urhoollisia taistelijoita. Mutta te olette sitä mieltä, että kun vallankumous tulee, niin tulee myös sekamelske, nälkä ja mitä meillä on Venäjällä ja mikä ei miellyttänyt tov. Dittmannia. (Naurua.) Niin, on sanottava suoraan, että sellaista voi tulla, vaikkakin me toivomme, että te täällä Saksassa selviätte helpommin. Teidän ei tarvitse taistella koko maailmaa vastaan, niinkuin meidän on täytynyt (vasta huutoja), vaan ainoastaan puolta maailmaa vastaan. Sanon siis että vallankumousspelko käy puna-

sena lankana läpi koko teidän politiikkanne. (Lede-
bour: Ei ole totta.) Se on hyvinkin totta, ikävä
kyllä. Ja siksi emme voikkaan yhdessä työsken-
nellä.

Toistan: pääasia on, että taloudelliset edellytyk-
set ovat käsissä. Mutta eikö Kautsky ole tuhat-
kertaa kirjoittanut, että kumous on vielä lykättävä;
sillä miten nyt kommunismia järjestettäisi? Eivät-
kö teidän edustajanne ole tuhatkertaa sanoneet:
Ei kuluttajasosialismia vaan tuottajasosialismia!
Nyt ensinnä olisi tuotantoa kohotettava. Mutta,
toverit, silloin herää kysymys: mitä tuotantoa?
Millä perustalla on tuotantoa vahvistettava? Sosia-
listisella vaike kapitalistisella? Tahdotteko te nyt
ensinnä kohottaa kapitalismin jaloilleen ja sitten
kaataa sen? Tämä on koko kansainvälisen refor-
mismin erehdys. Se johtuu monilla ihan hyvästä
tarkotuksesta. Te tahdotte turvata työväenluokkaa
nälältä, te tahdotte säästää sitä siitä kauheasta pu-
lasta, mikä meitä on kohdannut. Mutta te teette
sen niin, että sen kautta ehdottomasti nostatte pys-
tyyn kapitalismia, työnnätte työväenluokkaa takai-
sinpäin 10—20 vuotta.

Sosialismin taloudelliset edellytykset ovat siis
olemassa. Emmehän me kylläkään sosialismia sel-
laiseksi kuvitelleet kuin millaisena se on tullut. Se
täytyy tunnustaa. Emme ajatelleet saavamme
porvaristolta käsiimme kaikkea juuri niin vertatip-
pavana, nälkäisenä, sodan hävittämänä, niin että
työväenluokan täytyy kauheasti kärsiä. Me olim-
me kuvitelleet kaiken varsin toisenlaiseksi. Olim-
me sosialismia tutkineet vain kirjoista. Meistä
näytti siltä, että se kävisi helpommin. Puhuimme
pääoman keskittymisestä ja tuotantovoimien kehi-
tyksestä. Kaikki edistyy; sähköä, kauniita asunto-
ja j. n. e. Luulimme, että kun lyömme nurin por-

variston, on kaikki meidän. Heti saavat työläiset hengähtää, jokainen tuntee, että olot paranevat. Niin luultiin ja usein siitä puheltiin. Mutta nyt, toverit, ei ole niin käynyt; historia kulkee toisia teitä. (Huutoja.) Monelle teistä ei sosialismi sovi tulemaan juuri nyt. Mutta eikö tov. Hilferding „Finanssipääomassa“ kirjoittanut, ja täydellä syyllä, että jo ennen sotaa olisi tarvinnut pakkoluovuttaa kymmenen pankkia ja sosialismi olisi käsissä? Eikö August Bebel sadasti sanonut samaa? Eikö luultu sen käyvän verrattain helposti? Mutta sota veti ristin laskelmain yli. Kävi toisin. Sota toi sosialismin ehkä 20 vuotta aikaisemmin, mutta siksi juuri niin tuskaisalla tavalla, että jokaisen työläisen tosiaankin täytyy nähdä nälkää, kärsiä, käydä läpi kansalais sodan monien vaiheitten. Ei se meillekään ole mieluista, se on raskasta meille kaikille; mutta nyt on kysymys siitä, käsitetäänkö ettei muuta tietä ole. Ja juuri sitä te ette tahdo käsitellä. Sanotaan: Venäjällähän ei oikeastaan ole mitään kommunismia; sosialistinen tasavalta — eikä ole leipää, ei kivihiliä, ja työväenluokan täytyy palella ja nähdä nälkää! Niin, toverit! Mutta osotakaapa meille toinen tie, tie joka olisi helpompi työväenluokalle, ja me lähdemme ensi sakkina sille. (Oikein! Suos, osot.)

Taloudelliset edellytykset on ja se on pääasia. (Niin on.) Siispä ei pidä tulla puhumaan „kumosromantikoista“. Kun Kautsky vielä oli kumouksellinen, kirjoitti hän ennen sotaa: Proletaarinen vallankumous ei enää voi tulla liian aikaisin. Sitten tuli sota, joka kärjisti pulaa pelottavasti, jätti läisaskelin kiisimme sosialismia kohti. Mutta silloin esiintyy sama Kautsky, oikeisto-riippumattomain puhetorvi, ja sanoo: Te tähdotte tehdä proletaarisen vallankumouksen liian aikaisin. Siis

ennen sotaa ei se ollut ennenaikaista, mutta nyt muka on! (Ledebour huutaa: Mutta eihän se koske meitä!) Siis taloudelliset edellytykset — toistan kymmenennen kerran — proletaarisen vallankumouksen taloudelliset edellytykset ovat olemassa s. o. kommunistisen puolueen edellytykset ovat olemassa. (Huutoja.) Niin on laita, proletaarista vallankumousta ei voi tehdä mikään muu puolue kuin kommunistinen. (Vastaväitteitä.) Minä en puhu historiallisesti tässä tai tuossa maassa olevista puolueista. Onhan mahdollista, että yhdessä tai toisessa maassa kommunistinen puolue nyt vielä on heikko, on lahko. Mutta kansainvälisessä mielessä on selvää, kuten Marx jo sen käsitti, että proletaarista vallankumousta ei voi johtaa muu kuin todella marxilais-kommunistinen puolue. (Aivan oikein!)

Taloudelliset edellytykset siis ovat. Mitä puuttuu? Puuttu oman luokkamme henkinen kannanotto. (Aivan oikein!) Ja miksi? Ei sattumalta, vaan kapitalistisen kehityksen seurauksena. (Totta!) Muistakaahan, minkä kasvatuksen me olemme porvaristolta saaneet kaikissa maissa. Eikö proletariiden lapsia kaikissa maissa, Ranskan „demokraattisessa“ tasavallassakin, kun ne tuskin ovat kolmen vuoden ijässä, opeteta laulamaan isänmaallisia lauluja? Eikö kouluissa ihannoida Napoleonia? Kaikki polkevat meidän luokkaamme jaloin: omat edustajamme, osa omaa väkeämme, jonka porvaristo meiltä riistää, turmelee, lahjoo; sanomalehdistö, koulu, parlamentti, teatteri, kaikki! kaikki! Olisi tosiaankin historiallinen ihme, jos orjuutettu työväenluokka tänä ratkaisevana historiallisena hetkenä olisi heti valmiina. Mutta se on mahdotonta juuri siksi, että porvaristo on varsin hyvin osannut meitä vuosikymmeniä orjuuttaa, henkisesti orjuuttaa. Alastomalla väkivallalla ei porvaristo

voi kauan pysyä vallassa, sen täytyy henkisen hämmennyksen kautta tunkeutua meidän omiin riveihimme, ja siksi on se valitettavasti väliin onnistunut tappamaan paraita taistelijoitamme oman luokkamme poikien kädellä. Meidän tehtävämme on saada koko maailman miljoonalukuinen työväenluokka henkisesti niin vapautuneeksi, ettei se enää lankeisi porvarillisen vaikutuksen alaiseksi, vaan seisoi omilla jaloillaan eikä laskisi ovesta eikä akkunasta porvarillista vaikutusta sekaamme. Kysymys on siitä että me todella järjestymme luokkana, olemme henkisesti todella lujat. Ja nykyiset taistelut johtavatkin juuri siihen, että me saavutamme henkisen eheyden. (Huuto: Mutta se ei käy Spartaculiiton kautta!) — Minä tulen vielä siihen asiaan.

Sanomme siis, että sosialistisen vallankumouksen taloudelliset edellytykset ovat olemassa, mutta puolue- ja ammattiyhdistykset ovat useissa maissa sellaiset, että omat järjestömme iskevät meidän selkäämme, kuten Turati Italiassa, Ruotsissa Branting y. m. Sama on laita Saksassa ja kaikkialla.

Sallikaa minun poiketa hieman sivulle. Ammattiyhdistys-Internationalesta esittämässänne päätöslauselmassa sanotte kahdesti, ettei sitä pitäisi särkeä. Herra varjelkoon! Niin, siinä ehdotuksessa sanotaan, että Kommunistinen Internationale tekee itsensä mahdottomaksi vaatimalla Ammattiyhdistys-Internationalen murskaamista. Ja toiseksi että murskaaminen tuhoaisi koko proletaarisen vapausliikkeen. (Se on puhdasta totta! — oikealta.) Katsotaanpa, onkohan se niin puhdasta totta! (Naurua!) Mitä on nyt Ammattiyhdistys-Internationale? — Se on kappale romahtaneesta II:sta Internationalesta. (Oikein! — vasemmalta.) Amsterdamin Ammattiyhdistys-Internationale, se

on nyt II Internationale. (Dittmann: Se pöpökö nyt!) Minä väitän että Amsterdamin Ammatillinen Internationale nyt on kansainvälisen porvariston ainoa turva. (Aivan oikein! — vasemmalta.) Toverit, porvaristo ei voi nyt meitä vastaan taistellen voittaa, siksi hereillä on jo toki työväki; porvaristo voi päästä kimppuumme vain nojautumalla osaan työväenluokasta. Poliittisesti on II Internationale romahtanut, ammatillisesti se on olemassa. Poliittisesti se on nolla, raafó. Mutta n. s. Ammattiyhdistys-Internationale, se on valitettavasti vielä jotain — on kansainvälisen porvariston turvavarustus. (Oikealta: Tyhmyyksiä!) Kutka ovat tämän n. s. Internationalen johdossa? On Legien. (Ei ole) On Jouhaux. Ja koko maailma tietää, että tämä Legien on pääoman asiamies, että tämä Jouhaux on ranskalaisen pääoman agentti. (Huutoja. Levottomuutta.) Ei tässä ole kysymys persoonasta. Kysymys on politiikasta, te toverit ja työläiset siellä oikeistossa. Ammattiyhdistys-Internationale on silmukka kaulassa, työväenluokan kaulassa. (Myrskyisiä suosionosotuksia vasemmalta. Oikealta huutoja: Tyhmyyksiä. Suurta melua.) Se on silmukka teidänkin kaulassanne. (Niin on! vasemmalta) Teidänkin kaulassanne. Ettekö ole vielä nähneet kylliksi esimerkkejä? Kansainvälisessä mitassa on nyt esillä Legienin asia. Sillä eihän kansainvälinen porvaristo voi tulla eteenne sanoen: Pysykää irti vallankumouksesta! Te ette antaisi sille mitään arvoa. Mutta n. s. Ammatillinen Internationale voi tulla niin sanomaan. Täällä on usein sanottu: Te tahdotte erottautua meistä, omista luokkaveljistänne! (Oikealta: sitä te tahdotte!) Niin sitä me tahdomme, koska te ette tahdo tehdä pesäeroa Ammatillisen Internationalen petturien kanssa. (Aivan oikein! Totta! Myrskyisiä suosiota.)

Niin, toverit, me sanomme itsellemme — ja te olette itse siihen yhtyneet — että näiden päivien, tämän kehityskauden, tämän historian hetken päätehtävä on luokkamme henkinen kannanmääritys. (Oikealta: Sitä teemme joka päivä.) Se on proletaarisen vallankumouksen ainoa edellytys. Mutta voidaan-ko sitä tehdä Ammattiyhdistys-Internationalessa, jota johtavat keltaiset, kansainvälisen pääoman agentit, ihmiset jotka ovat Lontoon ja Parisin pörssin liivintaskussa? (Huutoja oikealta. Vihellys. Vasemmalta: hävetkää!) Kun tälle sanalle vihellätte, niin teette sen tietämättömydessänne. Todellisuudessa voitte nähdä, että niin sanottu Ammatillinen Internationale on kansainvälisen porvariston ase, vieläpä terävin ja vaarallisin, ja lisäksi vielä, ainoa todellinen ase mikä porvaristolla nyt on meitä vastaan käytettävänä. (Vilkasta suosiota vasemmalta. Oikealta: Tyhmyyksiä!) Nämä suojeluskunnat, Saksan orgeschit, valkokaartilaiset, eiväthän ne kään mitään mielyttäviä olioita ole, mutta minun täytyy sanoa, että ne ovat meille vähemmän vaaralliset kuin n. s. Amatillisen Internationalen johtajat. (Hyvä! Myrskyä. Vasemmalta suosiota. Levottomuutta.) Niin, toverit, se koskee, sillä se on totta. (Suurta melua. Hyvähuutoja. Kättentaputusta vasemmalta. Vastalauseita oikealta. Huutoja: Se on loukkaus. Levottomuutta.) Toverit! Kun sota syyti ja II-Internationale häpeällisesti lysähti kokoon, niin kun me totesimme, että II Internationale on tehnyt vararikon, niin ilmeni työväenluokassa paljon suurempi tyytymättömyys kuin nyt täällä. Minä muistan, ettei tov. Grimm silloin tahtonut painattaa lehdessään meidän puolueemme julistusta, koska me sanoimme, että II Internationale on häpeällisesti kuhistunut ja on työväenluokan petty-

mys. Silloin oli narkästyksen myrsky paljon suurempi kuin nyt. Ja nyt — sanokaamme se suoraan —, eikö II Internationale ole pettänyt työväenluokkaa, ja eikö se ole häpeällä romahtanut kokoon? Kun lausumme tämän syytöksen sen johtajia vastaan, niin ei se tietenkään ole tarkotettu subjektiivisesti; mieskohtaisesti. En minä tunne heitä persoonallisesti; ovat ehkä useinkin mieskohtaisesti hyviä ja kunniallisia ihmisiä ja ovat ehkä ihan objektiivisesti sitä mieltä, että tämä II Internationalen haarautuma on juuri sen paras osa. Ei toverit, se on II Internationalen huonoin, kelvottomin osa. Ja sitten te suututte, kun minä sanon, että se on vastavallankumouksellinen! Toverit, vielä yhden asian tahtoisin lisätä. Tämä on oikeastaan ihan uusi piirre, että te niin innokkaasti puolustatte Amsterdamin Internationalea. Minun täytyy todeta, etteivät Crispien ja Dittmann Moskovassa asiaa näin esittäneet. En muista ainoatakaan puhettakaan, jossa nämä toverit olisivat esiintyneet tähän suuntaan, mutta kyllä päinvastoin. Muistan yarsin hyvin, mutta täisi olla yksityiskeskustelussa, kun sain nain tov. Crispienille, että ammattiyhdistysalalla tulee nyt Zimmervald, toistaiseksi vain Zimmerwald, s. o. kaikkien niiden yhtymä, jotka ovat keltaisia „sosialisteja“ vastaan. Eihän meillä vielä Zimmervaldissa ollut valmista ryhmää; se oli vasta kaikkien proletaaristen ainesten yhtymisen alku. Nyt ollaan sille asteelle tulossa ammatillisella alalla. Ehkä käy kehitys nyt nopeammin; sitä ainakin toivon. Ei se ole kestävä kahta vuotta; mutta kuitenkin tarvitsemme Zimmervaldin, ammattiyhdistys-Zimmerwaldin kiteytymiskohtana keltaisia vastaan — ja siihen yhtyivät silloin tov. Crispien ja Dittmann (Vastahuutoja oikealta: Se koski toista asiaa.) Sitä te ette tiedä, ja minä sanon teille,

että Rusch y. m. ammattiyhdistysmiehet, jotka nyt ovat Venäjällä, ovat myös sitä mieltä, että tämä taloudellisten järjestöjen kiteytymiskohta on Moskovassa luotava. Kenties käy toisin (Varmasti), kenties on ammattiyhdistysväen johtajain enemmistö toistaiseksi sitä vastaan. Mutta, toverit, teidän ei luulisi pitävän sitä majesteetinloukkauksena, kun minä sanon: Tämä II Internationalen jäte on proletarisen vallankumouksen este. Me emme voi henkisesti koota luokkaamme, jos me tuemme Amsterdamin Internationalea, jossa Legienit, Jouhaux, Appletonit y. m. hallitsevat. (Vastaväitteitä oikealta.) Lopetan tähän tästä asiasta. Olen vakuutettu siitä, että vuoden tai jo puolenkin kuluttua puolet niistä, jotka tätä nyt pitävät majesteetinloukkauksena, sanovat että Amsterdamin Internationale ei ole mikään proletarisen vallankumouksen ase, vaan sen este ja jarru. Kun te tätä vastustatte, niin osottaa se jo, miltä näyttää se henkinen kannanotto, jonka pitäisi olla proletarisen vallankumouksen edellytyksenä.

Tässä Hallen puoluekokouksessa, jolla tulee olemaan suuri kansainvälinen merkitys, on myös heitettävä katsaus tilanteeseen muissa maissa. Miksi olisimme pessimistejä? Miksi täytyisi meidän lykätä yhä kaukaisempaan tulevaisuuten näköalot? Katsokaapa nyt asemaa sellaisena kuin se on! Ettekö ole nähneet, että Italiassa on jo parin viikon ajan ollut käynnissä vallankumouksen alku, ja aivan proletarisen vallankumouksen? Ja se on siellä voittava, jollei tänään niin huomenna. Katsokaa ennen kaikkea, mitä voisitte oppia Englannin asiain kehityksestä ja sallikaa minun käsitellä sitä hieman lähemmin. Me olemme kaikki suurella mielenkiinnolla seuranneet Englannin työväen Toimineu-

voston muodostamista. Sitä ei ole läheskään arvioitu sen todellisen merkityksen mukaisesti. Kun sodanvaara uhkasi, nousi koko Englannin työväenluokka, joka valitettavasti ei siihen saakka ollut mikään vallankumouksellinen tekijä. Ensi kerran ihmiskunnan nykyajan historiassa näemme Englannin työväenluokan vallankumouksellisena tekijänä, ainakin sen alkuna. Englannin työväenluokka ei ollut tähän asti vallankumouksellinen tekijä — tämä ei ole mikään loukkaus, vaan yksinkertainen tosiasia, ja jokainen englantilainen vallankumouksellinen on sen toteava. Mutta Toimineuvoston muodostaminen oli alku. Se oli Neuvoston, Sovjetin alku, hallituksen, rinnakkaishallituksen alku, ja siksi on Englannin porvaristo niin raivossaan. Se sanoo: meillä on Englannin parlamentti, ja nyt tulee joku uusi neuvosto, joka sotkeutuu ulkopoliittikaan ja esiintyy eräänlaisena hallituksena. Niin, toverit, se Englannin neuvosto oli uuden hallituksen, vierushallituksen itu; Englannissa on lausuttu sama kuin Venäjälläkin vallankumouksen alussa: „kaksinhallitus”. Venäjän vallankumouksen alussa oli kaksi hallitusta, porvariston ja menshevikkien yhteinen sekä toinen hallitus: Pietarin Neuvosto — ja myöhemmin koko maan Neuvosto. Se merkitsee, toverit, sysäystä porvariston kanssa tänään tai huomenna, vuotta myöhemmin tai aikaisemmin. Kaksinaishallitus merkitsee joka tapauksessa rysähdystä. Ja se sana on äskettäin sanottu Englannissa. Englannin työväenluokassa on käynnissä mullistus, jonka merkitys on maailmanhistoriallinen. Kuka oli tämän liikkeen johdossa? Tunnetut reformistit. (Vastaväitteitä.) Ette te voi sitä kieltää, toverit, siinä olikin Englannin reformistit. Siksipä se liike lamaantuikin, mutta objektiivisesti ei sen merkitys

silti mennyt. Samoin käy joka maassa jonkun aikaa. Englannin menshevikkien täytyi panna alulle bolshevistinen liike. Sellainen on objektiivinen asema (Kannatusta vas.) ja toverit, niin on oleva Saksassakin. Te sanotte eräissä päätöslauselmissa: kuten ennenkin niin tulette te vastakin osottamaan proletaarista solidarisuuttanne Neuvosto-Venäjälle ja taistelevalle Venäjän proletariaatille. (Huutoja: Luonnollisesti!) Siis luonnollisesti, paljon kiitoksial (Iloisuutta vasemalla; Oikealta huutoja: pilkkaatteko meitä?) Minä sanon ihan vilpittömästi. Niin kuin englantilaisten johtajain apu oli meille sangen tervetullut, niin tulemme kiitollisina tervehtimään ja vastaanottamaan teidänkin apunne, mistä se sitten tulee. Vaikka nämä ihmiset ovatkin, lievästi sanoen, menshevistishenkisiä, niin täytyy heidän kuitenkin näissä oloissa auttaa bolshevismia. Mistä tämä johtuu? Se johtuu siitä, että moraalinen oikeus on meidän taktiikkamme ja meidän käsityksemme puolella. (Kannatusta vas.) Ne eivät voi muuta työväenluokkansa takia. Me näemme selvästi, että nyt elämme aikaa, joka myöhemmin osottautuu pieneksi sivu-ilmiöksi, aikaa jolloin eräitten menshevikkijohtajien täytyy kansainvälisessä mitassa objektiivisesti olla auttamassa eteenpäin bolshevististä kumousta. Miksi? Siksi, että työväenluokka, tämä jättiläinen, on herännyt ja vaatii solidaarisuutta ainoan proletaarisen valtion kanssa. Meillä on mitä parhaat toiveet niidenkin maiden työväenluokan suhteen, jossa menshevikit vielä ovat etupäässä. Englannissa marssivat menshevikit nyt johdossa; onhan paras heistä, Macdonald, menshevikki. Hän on nyt Georgiassa ja on siellä sanonut, että kun kuulee kuinka bolshevikkeja haukutaan, tekee hänen mielensä tulla bolshevikiksi. Se oli tietenkin vain pilapuhetta; mutta

ovathan parhaat Hendersoneista menshevikkejä; ja heidän täytyy, vieläpä ajan oloon yhä enemmänkin, auttaa meidän bolshevistista taktiikkamme. Ja miksi? Jos eivät sitä tekisi, olisivat he 24 tunnin kuluessa irti työväenluokasta. (Suosiota vasemalta.) Ja siksi sanomme, että meillä on mitä parhaat toiveet vallankumousliikkeisiin nähden eri maissa. Italiassa samoin kuin voimakkaimman kapitalismin klassillisessa maassa, Englannissa, jossa jo tuntuivat uuden aikakauden sykähdykset, jossa selvästi on nähtävissä proletaarisen vallankumouksen alku. Olen vakuutettu siitä, että te kaikki kahden vuoden kuluttua myönnätte, että se oli uuden aikakauden alku. Siis on proletaarisella vallankumouksella suuret mahdollisuudet kansainvälisen porvariston linnoituksessa, Englannissa. Ottakaamme sitten Itävalta. Siellä voitte jonakin aamuna herätä ja lukea lehdistänne, että Itävalta on saanut neuvostohallituksen. Kun se tapahtuu, niin älkää ihmetelkö; se on ihan luonnollinen asia. Ja sitten koko Balkan: Bulgariassa on laillista tietä saatu miltei enemmistö bolshevismiin puolelle, samoin Jugoslaviassa. Siis on Balkan jo kypsä hedelmä proletaariselle vallankumoukselle. (Oikealta: Haaveita.) Toverit, onneksi ei tämä ole haavetta. Useissa Balkanin maissa on kommunistipuolue todellakin laillista tietä saanut enemmistön. Eikä Unkarissaakaan taantumus ijät kaiket rehentele, ja sallikaa minun toivoa, ettei vallankumous ole Saksassakaan kuollut, vaan että täälläkin tulee taistelu ja ratkaisu. (Suosioita.) Siksipä täytyy meillä olla sellainen Internationale ja täytyy meidän noudattaa sellaista menettelytapaa, joka tähtää kansainväliseen maailmanvallankumoukseen, ja sitä puututtu valitettavasti tykkänään teidän taktiikastanne. Siitä ei ollut puhettakaan teidän alustuksissanne, eikä tosi-

aankaan voi sanoa, että te sen olitte sattumalta tai tilapäisesti unohtaneet. Se on yhtä vähän sattuma kuin on tämän kokouksen enemmistö. (Hyvä! vas. ja naurua.) Siis, toverit, jos tahdotte saada aikaan todella hedelmällisen keskustelun — ja se on saatava sekä saammekin sen ja se on jatkuva vielä kokouksen jälkeenkin — niin on meidän annettava avoin vastaus tähän kysymykseen. Ei se tietenkään ole mikään rikos, jos te olette tulleet sellaiseen tulokseen, että maailmanvallankumous on nyt mahdoton, mutta silloin on se myös ihan selvästi ja rehellisesti sanottava. Mutta ikävä kyllä on juuri teidän poliittikanne edellytyksenä, että siitä vaikenette. (Kiivaita vastaväitteitä ja huutoja: Tyhmyyksiä!)

Toverit, sitten on minun puhuttava toisesta tärkeästä kysymyksestä, nimittäin

demokratiasta.

Ja te olette vielä velkaa avoimen vastauksen siihen, miten suhtaudutte kysymykseen demokratiasta. Tähän asti emme tässä puoluekokouksessa ole saaneet vastausta siihen kysymykseen. Se on sivuutettu. Vain Dittmann sanoi, että on säilytettävä Riippumattoman Sosialidemokratian nimi (D. En sanonut.) koska demokratia tulee diktatuurin jälkeen. Tieteenkin, diktatuuri on ohimenevä ilmiö. Mutta tähän asti on koko maailma tiennyt, että Riippumattoman Puolue, ainakin sen johtava oikeisto, on demokratian pohjalla. Niin on ollut tähän asti laita. (Vastalauseita oikealta: Ei, ei, väärä selitys!) Kaikki Kautskyn kirjaset puhuvat siitä. Ja onhan Kautsky Riippumattoman Puolueen johtava jäsen ja teoreetikko. (Vastalauseita: Ei ole totta!) On jäsen ainakin. Tänään te vielä huudatte: ei ole totta, mutta toverit, huomenna täytyy teidän vetää

johtopäätökset, ja silloin on koko maailma näkevä. Riippumattoman Puolueen oikeiston henkinen johtaja on Kautsky, ja pysyy sinä. Minä sanon, että tässäkin asiassa on teidän tunnustettava väriä ja sanottava se selvästi työväenluokalle. (Sitähän me teemmekin.) Tehän tässä juuri sanoitte, että Kautskyn vaikutus on nolla. (Kuulumatonta!) Juuri ratkaisevat kysymyksethän meidät erottavat. Sitten haluaisin puhua vähän.

Proletariaatin diktatuurista.

Kyllä me usein kuulemme proletariaatin diktatuuria suulla tunnustettavan. Mutta eikö juuri Crispin Moskovassa Leninille vastatessaan selittänyt: onko sitten proletariaatin diktatuuri mitään uutta? Johan se on sanottu Erfurtin ohjelmassa. Toverit, millaisen mielenlaadun paljasti Crispin tällä lauseella? Ei Erfurtin ohjelmassa puhuta proletariaatin diktatuurista nykyisessä mielessä. Eikö Scheidemann-puolue ole Erfurtin ohjelman puolesta? Sellaisen diktatuurin puolelle ovat kaikki menshevikit saatavissa. Mutta nyt on kysymys proletariaatin diktatuurista elämässä, siitä muodosta, jota me emme ole teennäisesti keksineet, vaan jonka kansainvälinen työväenluokka on luonut, on kysymys neuvostoista. Jos Saksan työväenluokka keksisi sille toisen muodon, niin tervehtisimme sitä ilolla, sillä aina olemme sanoneet, ettei kaiken tarvitse niin olla kuin on Venäjällä, ja muiden maiden työväenluokat tulevat ehkä tekemään sen paremmin kuin me. Mutta toistaiseksi on neuvostohallitus historiallisesti syntynyt proletariaatin diktatuurin muoto: Neuvosto, Sovjetti, on sana, joka on koko maailman työväenluokan huulilla, joka on kirjoitettu työväen sydämiin. Ei nyt ole kysymystä

siitä, onko se jo edellytetty Erfurtin ohjelmassa; kuten te sanotte, vaan siitä, että teidän on meille sanottava, oletteko saatavissa proletaarisen diktatuurin puolelle siinä mielessä kuin sitä ajatteli Saksan työväenluokka jo tammikuun päivinä (1919), ja jollaisena se johti Unkarin työväenluokkaa.

Minun saamani vaikutus, samoin niiden puolueiden edustajain, jotka jo ovat liittyneet III Internationaleen, meidän saamamme vaikutus on se, että meillä on teidän kanssanne eri mielipiteet, eroavaisuus näistä kolmesta kysymyksestä, varsinkin siitä

maailmanvallankumous vai eikö?

ja siitä onko koko taktiikkamme suunniteltava sen mukaan, sekä kuinka suhtaudumme demokratiaan ja proletariaatin diktatuuriin. Näistä kysymyksistä me tappelemme, jos saa sanoa, verissä päin. Täällä on sanottu, että Moskovassa oltiin ensin hyvin rakastettavia, mutta sitten tultiin ankariksi ja kiristettiin ehtoja. Ja nyt koetetaan selittää tämän tapahtuneen pikkumaisista vaikuttimista. Tämän luulotellun arvoituksen ratkaisu on hyvin yksinkertainen. Meilläkin oli tarkoituksena perehtyä asioihin. Siksi keskusteltiin perinpohjin. Mutta mitä enemmän keskusteltiin, sitä selvemmäksi kävi saamamme vaikutus: näissä proletaarisen vallankumouksen kohtalonkysymyksissä ei ole meidän ja oikeistoriippumattomain kesken yksimielisyyttä. Se oli ainoa perusta eikä siinä mitään persoonallista ollut. Mitä voisi miellä olla Dittmannin ja Crispienin persoonia vastaan, ja mitä heillä meitä vastaan? Emmehän olleet heitä tähän asti tunteneetkaan. Ei, kysymys on puhtaasti periaattellisista kysymyksistä, ja me olemme toisemme punnineet ja köykäisiksi havainneet. Näyttää näet siltä kuin olisi samaan

aikaan tapahtunut toinenkin kehitysprosessi: C. ja D. ovat tulleet siihen käsitykseen, että me olemme kumous-romantiikkoja, ja niin he puolestaan ovat havainneet meidät köykäisiksi. Tulkoon siitä, mitä tulleekin, mutta sanottakoon heti, että kysymys on juuri näistä kolmesta pääkohdasta eikä mistään persoonallisesta. Siksi, toverit, niin kauan kuin emme ole saaneet selvyyttä näistä kysymyksistä, emme ymmärrä toisiamme. Siksi ovat Venäjällä kaikki Toimeenpanevan Komitean jäsenet kovin valittaneet sitä, että keskustelu on täällä joutunut niin alhaiselle tasolle. (Huutoja oikealta.) En välitä nyt tutkia, kenessä on syy siihen. Mutta tämä puoluekokous on saattanut asiat taas tolalleen. Eikä meillä ole syytä valittaa, että keskustelu on paisunut näin suureksi ja laajaksi. Siitä on oleva suuri hyöty Saksan ja koko maailman työväenluokalle.

Tähän asti on teillä keskustelu koskenut vain ehtojen organisatorisia kysymyksiä. Se on hyvin tärkeätä ja siitä me vielä tulemme puhumaan. Mutta paljon tärkeämmät ovat teesit, peruskysymykset. Ei meistä eroa tule siksi että te ette hyväksy 21, vaan 18 ehtoa, vaan siksi että te ette hyväksy kantaamme maailmanvallankumouksen, demokratian ja proletarisen diktatuurin kysymyksissä. Se on sanottava. Vain siltä kannalta on ymmärrettävä kaikki mitä täällä on puhuttu ja puhutaan. Crispien sanoi eilen Moskovassa selittäneensä, että ehdoista kyllä sovitaan ja että he täällä propageeraavat meidän aatteitamme. Ja täällä sanoo hän samassa hengenvedossa, että on taisteltava bolshevismia vastaan periaatteessa ja että me olemme kumous-romantiikkoja. Ja lisää vielä, että jos olisi vain 18 eikä 21 ehtoa, niin kyllä sovittaisiin!

Samaa on sanottava Dittmannille, kun hän maailaa kaikkea mustaksi. Jos meillä tapahtuu joka

päivä niin paljon rikoksia, jos me joka päivä ammumme 500 vanhusta ja 500 naista, niin, jos me olemme tuollaisia rikoksellisia, niin sittenhän pitäisi yksinkertaisesti selittää: sellaisten ihmisten kanssa ei periaatteen puolesta voi olla samassa järjestössä. (Suosiofa.) Eikä meitä, toverit, silloin tarvitse tervehtiä niinkuin täällä tehdään. Mitä varten rikollisia tervehdittäisiin! (Aivan oikein!) Toverit, me olemme niin sanoneet menshevikeillemme, joiden kanssa nyt puhumme toisin kuin ennen, kylmäkiskoisemmin, koska ero on jo tehty. He kirjoittelevat kokonaisia kirjasia siitä että se ja se on muka rikollinen, että se ja se tahtoo diktatuuria työväen yli, ja lopuksi sanovat menshevikit aina: siksi tahdomme yhteyttä kanssanne. (Naurua.) Ja me sanomme heille: jos me olemme sellaisia rikollisia, jos olemme ottaneet sen kassan, niin silloinhan teidän ei pitäisi pyrkiä yhteyteen kanssamme, vaan tapella veitsenterään asti meitä vastaan. Ja samahan, toverit, on laita kansainvälisestikin. Me sanomme: joko — tahi. Sos. Dem. lehdissä olemme lukee, että Bucharin ja minä, Venäjän työväenluokan sortajat, tulemme Saksaan; että me olemme despootteja j. n. e. Minä sanon: jos te olette sitä mieltä, että me todellakin käytämme diktatuuria työväenluokan yli ja olemme despootteja, niin silloin, toverit, ette te voi omientuntojenne edessä itseänne puolustaa, että olette kutsuneet meidät, että pyritte yhteen meidän kanssamme, yhdellä tai kahdella tai puolella ehdolla, yhdentekevää. Mistä tulee tämä sekava asema? Siitä että te ette vielä ole ihan selvillä tästä ratkaisevasta periaateasiasta. Teidän johtavien henkilöittenne keskuudessa on koko joukko käsitysten vivahduksia. Eraat ovat reformisteja, ja eivätkä usko proletaariseen vallankumoukseen. (Aivan oikein!) Ja ne ovat näissä kolmessa ratkai-

sevassa kysymyksessä meitä vastaan. (Aivan oikein! Vastalauseita.) Siksi sanomme teille puoluekokouksen edessä, koko maailman työväenluokan edessä: Ei pistä päähämme, tulla teille mitään sanelemaan, dikteeraamaan. Ei pistä päähämme, niin kuin te meistä väitätte, että me muka aiomme Moskovassa painaa nappia, ja että sitten työläiset tanssivat meidän pillimme mukaan — niin ei ole laita, koska emme ole pölkkypäitä. Me ymmärrämme varsin hyvin, että nappia voi kyllä painaa tuhatkin kertaa, mutta jos työväenluokka ei tahdo vallankumousta, niin se ei yksinkertaisesti lähde liikkeelle. (Liikettä.) Onhan toki selvä: III Internationaleen yhtyminen on teidän puoluekokouksenne asia; sitä kysymystä ei ratkaista Moskovassa, vaan sen ratkaisevat Hallessa Saksan työväenluokan parhaan osan edustajat. (Suurta suosiota.) Ja te olette vielä näin kirjava joukko siksi ettei ole riittävää selvyyttä demokratian, diktatuurin ja maailmanvallankumouksen kysymysten kaikista puolista. Minä en ole mieskohtaisesti tuntenut tuskin ketään täällä olevista; yhden ja toisen lienen kerran tavannut. Mutta niin on käyvä kuin olen sanonut, sillä se on kehityksen laki. On käyvä niin että osa työläisistä, jotka nyt istuvat teidän puolellanne, kuitenkin on tuleva Internationaleen, aivan niin kuin on käynyt meidän menshevikkien. Todistukseksi mainitsen että menshevikkien parhaat ainekset kuten Tshirkin, Bulkin y. m. menshevististen työläisten johtajat ovat nyt meidän puolueemme jäseniä. Aivan rauhallisesti sanoimmekin me kaksi vuotta sitten menshevillemme: te olette allekirjoittaneet päätöslauselmia meitä vastaan! Ja me sanomme teillekin: Toverit, työläiset, me taistelemme täällä kiivaasti keskenämme, mutta olettehan te työläisiä; nyt olette kyllä reformisteja, ei ole asema vielä selvä, mutta

annappa kulua puolen vuotta, vuosi, ja te tulette kommunismiin. Niin on käynyt meillä, niin käy teilläkin. Siksi otamme vastuumme koko maailman työväenluokan edessä; me panemme vaakalaudalle myös painomme, III Internationalen painon ja se selittää: tässä seison, en voi muuta — kysymyksissä maailmanvallankumouksesta ja proletariaatin diktatuurista. Ja minä arvelen, että koko maailman työnväenluokka on jo kantansa määrännyt kysymyksessä, demokratiako vaiko proletariaatin diktatuuri. Eikä sitä voi mikään pidättää, vaan ratkaisu on tuleva.

Toverit, sallitte kai minun käsitellä eräitä periaattellisia kysymyksiä, joita тов. Crispien kosketeli, en voi niitä sivuuttaa. Alustuksessaan ei hän puhunut vain organisatoorisista kysymyksistä, puhui hän muistakin. Kolmea periaatteellista kysymystä hän käsitteli, vaikka ei tärkeimpiä. Ensinnä maatalouskysymys, sitten kansallisuuskysymys ja kolmanneksi kysymys terroristista. (Crispien: neuvostojärjestelmä.) Niin, ja neuvostojärjestelmä. Nämä ovat periaatteellisia kysymyksiä ja on siis selvitettävä, kuka on oikeassa.

Maatalouskysymys.

Ensinnä тов. Crispien on selittänyt, että III Internationalen Moskovassa hyväksymä maatalousohjelma on Saksassa omiaan vain vahvistamaan, vastakumousta, eikä proletaarista vallankumousta edistämään. Ensikin on muistettava, että se maatalousohjelma on tarkotettu koko Internationalea varten eikä yksin Saksaa silmällä pitäen. Se on tärkeä seikka. Toiseksi on meidän, kun ollaan saksalaisessa kokouksessa, koetettava tutkia, onko laita

niin kuin tov. Crispien väittää. Minä en tunne Saksan oloja niin hyvin kuin tov. C. ja muut saksalaiset toverit, jotka ovat vuosikymmeniä olleet liikkeessä mukana. Mutta minä sanon: Toverit, otta-
 kaamme ensin esimerkiksi muita maita, esim. Unkari, joka on meille tärkeä joka suhteessa: kuten erilaisten ainesten yhtymisessä yhteen puolueeseen. Unkarin kommunistit yrittivät ratkaisevana hetkenä yhtyä keskusta-ainesten kanssa. Meilläkin on siinä syytä. Emme sitä vastustaneet; ajattelimme, että kenties se niin käy paremmin ja helpommin, kuin meillä, ilman suuria taisteluita. Mutta Unkarin juttu osotti, ettei se ole totta; se yhteensullominen tuotti työväenluokalle niin paljon vahinkoa. Se yhtyminen saatiin maksaa kalliisti. Mutta siirrynpä maatalouskysymykseen. Unkarin toverit menettelivät niin kaavaoppisesti kuin monet teistä Saksan tovereista ehdottavat. He eivät tahtoneet myöntään mitään keskitalonpojille, haluten säilyttää suurtilat ja sosialisoida ne suurviljelystä varten. Mutta, toverit, se oli erehdys, jonka tov. Bela Kun nyt on julkisesti tunnustanut, samoin Varga ja kaikki Unkarin Kommunistipuolueen johtajat. Ja miksi oli se virhe? Asettakaa kysymys aivan konkreettisesti niinkuin se oli. Unkarissa on työväenluokka vain ohut kerros; ratkaiseva on talonpoikaisto. (Aivan oikein!) Tuli vallankumous, kului viikko viikolta, kuukausiakin, eikä Unkarin talonpoikaisto huomannut mitään muutosta. Maalla pysyi kaikki vanhoillaan. Johdossa on Bela Kun, on proletaarinen hallitus. Mutta talonpoika ei ole saanut mitään, ei ole huomannut, että ylhäällä mitään on muuttunut. Toverit, se oli kohtalokas virhe, ja juuri siksi jäi talonpoikain keskivarakas ryhmä välinpittämättömäksi ja kuuroksi proletaariseen vallankumoukseen nähden.

Ja otetaanpa toinen maa. Tov. Crispin mainitsi Italian. Totta kyllä, tov. Serrati pidättyi äänestämästä, hänestä ei päätös tuntunut ihan oikealta. Mutta, toverit, kenen osottavat tosiasiat olleen oikeassa? Kommunistisen Internationalen vaiko tov. Serratin. Luulempa että tov. S. on jo itsekin myöntänyt. Te näette, mitä Italiassa nyt tapahtuu: keski- ja pikku-talonpojat ovat alkaneet pakokoluovuttaa itselleen maata. Eivätkö ole? (Onko se sosialistista?) Toverit, onko se vastakumousta? Ei, toverit, se on vallankumouksen sivuilmiö. (Aivan oikein!) Ja, toverit, Saksassakin on niin käyvä, mutatis mutandis (olosten aiheuttamin muutoksin). — Minä kysyn toveri Crispiniltä: Kuinka voi vallankumous Saksassa voittaa ilman talonpoikain neuvostoja? Me tulemme vielä siihen, että perustetaan, ei vain työväen ja sotilaitten neuvostoja, vaan talonpoikainkin. Eikö niin, tov. Crispin? (C.: Ei.) Näihin asti olemme olleet sitä mieltä, että ei Saksassakaan selvitä ilman talonpoikain neuvostoja. (Ihan oikein!) Tietenkin on meidän ensi kädessä ajateltava maatyöläisiä ja saatava niiden keskuudessa vankka jalansija. Mutta meidän on myös koettava saada tukea talonpojilta, vaikka luonnollisesti kaupungin proletariaatti on ratkaiseva, ja jos niin on laita sellaisessa nuoressa maassa kuin Venäjällä, niin sitä enemmän Saksassa. Jokatapauksessa on niin, ettei ilman jonkinlaista pientalonpoikain järjestämistä voi proletaarinen vallankumous ajan oloon menestyä. Te, toverit, teette kohtalokkaan crehdyksen, jos ette aio vetää mukaan talonpoikia; minun täytyy sanoa, että siten valmistatte tänne vastakumousta. (Aivan oikein! Melua.) Siten annatte vastakumoukselle sitä perustaa, jolta se hakee armeijoitaa työväenluokkaa vastaan. (Totta!) Toverit,

sallikaa minun muistuttaa teille taistelustanne menshevikkien kanssa. Se koski tätä samaa kysymystä. Me sanoimme alkuvuodesta 1905: koko suuntanne on niin asetettava, että työväenluokan ohella johdamme talonpoikain vallankumouksellisen osan porvaristoa vastaan. Mutta menshevikit selittävät, että se on „epämarxilaista“. He eivät tahtoneet liittoa talonpoikain kanssa porvaristoa vastaan. Enemmin tahtoivat he luoda „yleisen kansallisen oppositionin“ yhdessä liperaalisen porvariston kanssa. Toisissa oloissa tapaamme nyt Riippumattomain oikeiston keskuudessa saman ajatusjuoksun, saman poliittisen suunnan. Meidän täytyy nyt tunkeutua läpi laajan maaseudun ja sanoa pientalonpojille: Kun proletaarinen vallankumous tulee, niin et sinä mitään menetä, vaan voitat, me pyhimme pois velkasi ja ehdotamme, että sinäkin valitsisit talonpoikaisneuvostoja. Jos vallankumous huomenna voitaa, niin sanovat vihollisemme kaikissa kokouksissa talonpoikain johtajille: Miksi on teillä työväen neuvostoja? — Mistä joutuu toveri Crispinin erehdys? Juuri siitä, ettei hän ota proletaarista maailmanvallankumousta todesta. Siksi sanoo hän: Eivät talonpojat kuulu meille, sillä ne eivät ole sosialisteja. Toverit, meillä tulee olemaan talonpoikain kanssa vielä paljon välienselvitystä. On ollut meillä Venäjällä ja muissa maissa. Mutta päävihollinen ei ole talonpoika, vaan porvaristo. Nyt on kysymys siitä, mitä tapahtumat ovat meille opettaneet. Kun kumous tulee, niin on meidän koetettava saada pien- ja keskitalonpojat pysymään puolueettomina tai tulemaan puolellemme. Totta kyllä, toverit, ei ole hyvä se että talonpojat ryöstävät maatiloja; ei sitä pitäisi suvaita. Mutta jos sitäkin tulee, niin pienempi paha se on; se on parempi kuin että vastakumous niistä saa rekryt-

tejään työväenluokkaa vastaan. (Aivan oikein!) Sillä muutoin emme me voita, ei voita mikään proletaarinen vallankumous.

Maatalouskysymystä koskevista teeseistämme olimme kylläkin varovaisia, ei pikkumaisesta diplomatiasta — kuten on yritetty selittää — vaan siksi, että valiokunnassa kuulumme tovereitten selityksiä ja tahdoimme ottaa huomioon muittenkin maitten, teidänkin maanne, yhteiskunnallisen rakenteen moninaisuudet. Ja me sanoimme: Voi tulla tilanteita, jolloin voidaan jakaa osa latifundioista ja suurtiloista pikkutalonpoikien kesken. Siinä mielessä oli se aivan oikein ja mahdollista. (Crispien: Se on taka-askel tuotannossa, keskiaikaan päin.)

Tullaan sitten toiseen kysymykseen. (Crispien: Se on taka-askel keskiaikaan päin.) Niin te sanotte. Jos kuluu 5—10 vuoden aika, jolloin emme voi maalla kokonaan toteuttaa sosialismia, niin voimme sen kestää, mutta jos luistamme takaisin porvaristoon, niin on se taka-askel keskiaikaan. (Liikettä. Levottomuutta.) Niin kyllä, täyteen kommunismiin kuluu vielä ajanjakso, ennenkuin se on toteutettu, mutta nyt on tärkein kysymys kaikille maille Venäjän ulkopuolella: Ei tukea porvaristoa, sillä se on vihollinen, ja siihen tarvitaan mukaan pikkutalonpojat. Siksi sanon: Näissä vastaväitteissä näin yhden todistuksen lisää, ettei vielä kyllin vakavasti ajatella maailmanvallankumousta, että palataan takaisin vanhan Erfurtin juttuun ja sanotaan: Talonpojan kallo ei ole sosialistinen, hän ei kuulu meihin, hänen paikkansa on toisella puolella, hän on vihollisemme. Toverit, te tulette tämän asian vielä toisin kokemaan, niin kuin me olemme menshevikeistämme nähneet. Ennen vallankumousta he sanoivat meille samaa. Esiintyivät puhtaasti proletaarisena puolueena, edustivat muka vain pro-

letariaatin etua ja eivätkä tahtoneet, että talonpojille tehtäisiin mitään myönnytyksiä. Mutta nyt on toinen ääni kellossa, kun on todellisuudessa proletaarinen diktatuuri ja me voimme ja meidän täytyy pakottaa rikkaita talonpoikia antamaan työväenluokalle leipää. Nyt sanotaan meille: te sorrattë talonpoikia! Siis toverit, ensin näin, sitten noin, ja niin tulee teilläkin käymään. Nyt esiinnyttään, muka puhtaasti proletaarisena puolueena, jotta sitten saataisiin siirretyksi proletaarisen vallankumouksen tilaisuus. Ja sitten tulee toinen aika, jolloin teille sanotaan: Miksi te tuolla tavoin menettelette talonpoikia vastaan? Mutta me tulemme aina sanomaan: kaupungin ja maaseudun työväki on proletaarisen maailmanvallankumouksen kantaja. Mutta mitä on mahdollisuus saada vallankumouksen ensimmäisellä asteella, se on otettava, ja meidän on tehtävä puolueettomaksi osa talonpojista osottamalla niille: Teille on neuvostotasavalta oleva parempi. (Oikein!)

Sitten kansallisuuskysymys. Ensinnä pieni sivujuttu: minä sanon teille, että siinä Enver-Pashan asiassa on тов. Crispien iskenyt kantoon niin kuin kukaan vain voi. Minä selitän sen. Tällä kansallisuuskysymyksellä pelataan sellaista peliä; ei vain Saksassa näytellä tätä Enver-kummitusta, vaan Sveitsissäkin. Sain juuri kirjeen Sveitsistä тов. Blochilta, joka myös kysyy: onko se kauhea Enver-Pasha teidän liittolaisenne? Ja Ranskasta olen saanut lentolehtisen, jonka ovat allekirjoittaneet Günter ja Kohl ja johon on piirretty: Verinen mies Enver Pasha on todella III Internationalen jäsen, mutta rohkeaa taistelijaa Ledebouria ei oteta vastaan. — Minä kerron miten asia todella on. (Huutoja. Levottomuutta.) Enver Pasha oli Bakun kongressissa läsnä, mutta ei edustajana. Hän pyysi pu-

heenvuoroa antaakseen erään selityksen. Me emme myöntäneet. (Kuulkaa!) Sitten pyysi hän meitä ottamaan vastaan kirjallisen selityksen — minulla on pöytäkirja mukanani ja se ilmestyy pian painosta Saksassa. Saatte lukea. Siis hänelle ei annettu puheenvuoroa, ja juuri minun toimestani kokouksen puheenjohtajana. Sitten pyysi hän meitä edes lukemaan selityksen. Siihen suostuimme. Minulla on se selitys mukanani, neljä sivua pitkä; joku kohta siitä kai riittää.

„Minä vakuutan teille (kongressille), että jos silloin olisi ollut nykyinen Venäjä, s. o. sodan alussa, ja se olisi ryhtynyt sotaan nykyisten tarkotustensa puolesta, niin olisimme niin tarmokkaasti kuin nyt teemme, asettuneet sen puolelle. Todistaakseni ajatukseni totuuden, ilmoitan minä, että me nyt olemme päättäneet taistella yhdessä Neuvosto-Venäjän kanssa. Minä olisin aikaisemmin tullut luoksenne, jolleivät minua olisi useat vastahakoiset seikat estäneet. Minä olisin jo Venäjän vaikeimpina aikana tullut luoksenne eikä minun olisi tarvinnut näitä tarpeettomia asioita kertoa.“ (Huutoja: Niin puhuu kenraali Hoffmannin työväen kokouksissa.)

Sellainen oli Enver Pashan selitys. (Huutoja.) Mitäkö hänelle vastasimme? Otimmeko hänet ehkä avoimin sylin vastaan sanoen: sinä olet syntinen, joka katuvana palaat! Eipä suinkaan. Me laadimme erikoisen päätöslauselman Enver Pashaa vastaan. (Crispien: Hallitusko myös vaiko vain puolue?) Päätöslauselman esitimme toy. Bela Kun ja minä ja se hyväksyttiin suurella enemmistöllä, ehkä yksimielisesti. Se kuuluu: Kuultuaan Enver Pashan selityksen Turkin kansallisliikkeestä lausuu kokous turkkilaisille taistelijoille sympatiansa heidän taistelussaan maailman imperialismia vastaan, joka sortaa ja riistää Idän kansoja ja pitää ko-

ko maailman työväkeä orjuudessa. Erityisesti tähtäämme Ranskan ja Englannin imperialismia ja sefitämme, III Internationalen toisen kongressin mukaisesti, että Idän kansat tukevat yleistä vallankumousliikettä Idän vapauttamiseksi vieraan imperialismin ikeestä. Kokous pyytää Turkin kansaa, ettei se ilman muuta antaisi luottamustaan niille, jotka ovat sotaan syylliset. Kokous lausuu juhlallisesti, että yleinen kansallinen liike kohdistuu vain vierasmaalaisia sortajia vastaan, ja että sen menestys ei vielä merkitse turkkilaisten talonpoikain ja työläisten vapauttamista kaikesta sorrosta ja riistosta. Kokous kehottaa niitä johtajia teossa osottamaan, että ovat valmiit palvelemaan työtä tekevää kansaa (Huuto: ahaa!) ja ottamansa väärät askeleet sovittamaan. (Oikealta: sovittamaan.) Kokous neuvoo Turkin työtä tekeviä joukkoja avustamaan yleistä kansallista kumousliikettä, mutta se kutsuu samalla Turkin talonpoikia ja työläisiä yhtymään järjestöihin vapautumistaan varten eikä sallimaan, että ulkolaiset imperialistit estävät tätä vapaustaistelua ja käyttävät hyväkseen suhteitaan ja vaikutustaan kotimaisiin rikkaisiin suurtalonpoikiin, virkavaltaan ja kenraaleihin. Vain tällä tavoin voi Turkin työtä tekevä kansa saavuttaa vapautuksensa sortajista ja riistäjistä. (Levottomuutta ja huutoja: armenialaiset kenraalit.)

Sellainen oli se Enver Pashan juttu. (Levottomuutta.) Edustajana hän ei ollut ja häntä vastaan hyväksyttiin päätöslauselmakin. Totta se on, että Enver Pasha oli Armenian teurastusten johtaja ja me sanoimme sen hänelle päin silmiä. Mutta minä pyydän teitä muistamaan, että Armenian porvaristo oli myös parooni Wrangelin liittolainen. Pyydän teitä ajattelemaan, että Armenian n. s. demokraatit joka hetki voivat hyökätä kimppuumme, ja

että n. k. itsenäinen Armenia on Englannin kapitalismin vasalli meitä vastaan. Ja että myös Georgia, jossa niin monta Riippumattoman Puolueen jäsentä nyt on — toivon että Kautskykin menisi sinne — sanon, että Georgian juttu on sama, ja että sekin on Venäjän työväkeä vastaan liittoutuneitten joukossa. (Huutoja: niin on asia.) Georgian kautta kuljetaan ampumavaroja Wrangelille. Älkää siis tuoko juttuja siitä Armenian demokratiasta, joka myös on Ententen käytyri Venäjän proletaarista vallankumousta vastaan. Ja jos te arvelette, ettei Venäjän vallankumous tämän „yhteyden” jälkeen Enver Pashan kanssa ole minkään arvoinen, niin sanon minä: Tällä mörköjutulla voitte kenties säikytellä pieniä lapsia, mutta jos luulette ikä-ihmisiä pelottavanne, niin erehdytte. — Ja tämä joh-tuu teille siitä, että katselette kansainvälisiä kysymyksiäkin reformistisesti. Sen todistan teille pian.

Tov. Hilferding on Riippumattoman Puolueen neuvottelukokouksessa sanonut halveksuen: „Ne Khivan mullah'it, ne ovat kommunisteja.” Tarkotus oli tehdä pilkkaa. Eiväthän Khivan mullah'it ole kommunisteja. Mutta III Internationalessa on meidän puhuttava koko maailman työväelle, eikä vain europpalaisten näkökannalta. Meidän on valistettava myös „Khivan mullah'eja”, tavalla joka, vastaa heidän maansa oloja. Me ohjaamme heitä, me kutsumme heitä taistelemaan sortajiaan vastaan. Eikä se käy muulla tavoin kuin niin kuin me olemme tehneet. Tämä on Kommunistisen Internationalen kanta. II Internationale oli rajotettu valkoihoisiin; III Internationale ei erittele ihmisiä heidän ihonvä-rinsä perusteella. Jos tahdotte maailmanvallan-kumousta, jos tahdotte vapauttaa proletaarit kapita-lismin kahleista, silloin ei teidän pidä ajatella vain

Europpaa, vaan on kiinnitettävä katseenne myös Aasiaan. Hilferding tulee halveksivasti sanomaan: Nämä aasialaiset, tatarit, kalmukit ja kiinalaiset j. n. e. Toverit, minä sanon teille: Maailmanvallankumous on mahdoton, jollemme me nostata Aasiaakin jaloilleen; siellä asuu neljä kertaa niin paljon ihmisiä kuin Europassa, ja niitä kapitalismi sortaa, riistää ja raiskaa niinkuin meitäkin. Onko niitä saatettava sosialismia lähemmäksi, vai eikö saisi sitä tehdä?! (Myrsk. suos.) Jos jo Marx sanoi, että Europan vallankumous ilman Englantia on vain myrsky vesilasissa, niin sanomme me teille, Saksan toverit, että proletaarinen vallankumous ilman Aasiaa ei ole mikään maailmanvallankumous. Ja tämä on hyvin tärkeätä teille. Onhan minullakin kunnia olla eurolainen, kuten me kaikki olemme. Mutta Europa on pieni osa maailmasta. Moskovan kongressissa tunsimme, mitä tähän asti on puuttunut työväenliikkeeltämme. Siellä käsitimme mitä on tarpeen, jos mieli maailmanvallankumouksen tulla. On tarpeen Aasian sorrettujen kansanjoukkojen herääminen. Dittmann on kai valmis nauramaan. Mutta minä tunnustan, että kun Bakussa näin satojen persialaisten ja turkkilaisten yhtyvän kanssamme „Internationaleen”, niin nousivatpa kyöneleet silmiini. Silloin tunsin maailmanvallankumouksen. Alleviivaan: ei vain Europan, vaan maailman. Se on koko maapallon sorrettujen kansojen liike ententeä, kapitalismia vastaan. Crispin oli aivan väärässä sanoessaan: Ne ovat nuoria kapitalistisia valtioita, jotka nousevat vanhoja kapitalistisia valtioita vastaan. (Crispin huufu! Osaksi!) Ei, ei se ole oikein. Nämä ovat kysymyksiä, joista Ledebour kerran siirtomaapolitiikasta puhuessaan lausui, että kerran on työvä hetki, jolloin meidän ajatuksemme pa-

nevat liikkeelle koko maailman. Ja nyt on meidän annettava teon seurata ja johdettava kaikkien kansojen sorretut kapitalismia, koko maailman porvaristoa vastaan. Olkoon, että tämä ei vielä ole proletaarista joukkoliikettä. Mutta se virta, jonka paisutamme kapitalismia vastaan, se on sitä suurempi ja on oleva niin valtava, että se lopulta koko maailman vapauttaa. Minä sanon teillä toverit kerran vielä: ilman tätä apua emme voi tehdä maailmanvallankumousta. Tov. Lenin sanoi Pietarissa avatessaan kongressin: Mikä on kapitalistisen sodan tulos? Se että neljännesmiljardi europalaisia sortaa puoltatoista miljardia muiden maiden asukkaita. En sano, että me kaikki tässä olisimme sortajia, mutta näiden Euroopan maiden porvaristo on se sortaja. Ja on nostettava kaikkien maiden proletarit liittämällä ne tähän liikkeeseen porvaristoa vastaan. Täällä sanotaan pilkaten minun Bakussa julistaneen Pyhän Sodan. Minä sanoin: Idän kansat, teille on paljon puhuttu Pyhästä Sodasta. Työläisille sanottiin myös 1914, että se kapitalistinen sota on muka Pyhä Sota. Idän kansat, se oli kirottu sota, mutta nyt kehotamme teitä yhtymään todella pyhään sotaan porvaristoa, koko ihmiskunnan sortajia vastaan. (Myrskyisiä, kestäviä suosionosoituksia). Toverit! Onko tässä mitään uskonnollista, mitään demagoogista? Kerron teille vielä pari kohta Bakussa pitämästäni puheesta. Sanoin: jokainen englantilainen kapitalisti ei vain pakota sataa tuhatta englantilaista työläistä raatamaan hyväksseen, vaan myös riipuvain maitten miljoonia sorrettuja. Tästä johtuu, että näiden sorrettujen miljoonien on liityttävä yhteen. Silloin ei mikään mahti maailmassa voi teitä pakottaa raatamaan Englannin kapitalistien hyväksi. Euroopan ja Amerikan järjestyneet työläiset tahtovat veljellisesti auttaa

Idän takapajulla olevia raatajajoukkoja. He eivät tahdo ylemmydessään asettua teidän tuomareiksenne, vaan he koettavat auttaa asioita paremmalle tolalle omissa maissaan ja teidän maissanne. Se liike, jonka johdossa Kemal on, tahdo vapauttaa pyhän kalifin vihollisen käsistä. Se ei ole kommunistinen liike. Meidän täytyy viedä liike pitemmälle. Europan työväenluokka, joka on yhtynyt III Internationaleksi, ojentaa teille veljellisesti kätensä; mutta teidän on myös tuettava maailman työväenluokkaa, siten vapautatte te itsenne ja meidät kaikki. Ja he ovat siihen yhtyneet, toverit, ja siitä on tuleva tosi. Minä sanoin niille: Marx ja Engels ovat saarnaneet: Kaikkien maiden proletäärit liittykää yhteen! Me Marxin ja Engelsin oppilaat, me elämme aikana, jolloin meillä on suuri onni sitä oppia levittää sanoen: Koko maailman sorretut kansat ja kaikkien maiden proletäärit liittykää yhteen riistäjiänne vastaan. (Kaikuvaa suosiota vasem.) Tässä mielessä ovat he yhtyneet minun esitykseeni eikä teidän, toverit, pidä sille nauraa. Teidän ei pitäisi tehdä pilkkaa Bakun kokouksesta; ja te olette sitä niin paljon pilkanneet. Minä olen kaikissa lehdissä nähnyt kirjoitettavan lainausmerkeillä Bakun „kommunisteista”. (Vastaväitteitä oikealta.) Toverit, te ette ole tahoneet ymmärtää, että se oli historiallinen tapaus. Te pidätte tai tahdotte pitää sitä jonain pelinä. Toverit, se oli kumouksellinen teko, vihamielisyyden ilmaus Englannin pääomaa vastaan. Englannin hallitus on siitä esittänyt valituksia; en tiedä mitä Tshitsherin on vastannut. Jos meidän siitä täytyy keskustella porvarillisten hallitusten kanssa, niin ei syy ole Venäjän työväenluokan, vaan kaikkien maiden työväenluokkien, ja jos ei se ole teidän syytänne, niin on se teidän heikkouttanne. (Suurta suos.) Siksi sanon: Kansallisuuskysymyksessä ei se,

mitä Moskovyan kongressi päätti, ollut askel taapäin vaan jättiläisaskel eteenpäin kohti maailmanvallankumousta. (Vilk. suos.) Ja juuri tästä on Crispin sanonut, että se oli virhe! Kommunistinen Internationale, Europan ja Amerikan edistyksellisin, vallankumouksellinen osa, koettaa nyt kaikin keinoin kohottaa Aasiaa. Se on nyt astuva eteenpäin, ja nyt ei meillä tule olemaan vain Europan vallankumous, vaan maailmanvallankumous. Bakussa muodostettiin neuvosto, joka nimitettiin Toimineuvostoksi. Siihen kuuluu 48 jäsentä 28 kansasta sekä 2 Kommunistisen Internationalen edustajaa. Ja yksimielisesti annettiin noille kahdelle veto-oikeus. Voidaan sanoa: Ahaa, sielläkin siis Moskovah „diktaattori"! Toverit! Onhan toki kysymys suuremmasta asiasta kuin pikku „demokratiasta"! Se merkitsee sitä, että näiden Idän kansojen paras osa piti selvänä, että maailman työväenluokan edistynein osa on oleva heidän opettajansa ja johtajansa, eikä heille nauramassa ja heitä yliolkaisesti „Khivan mullaheina" kohtelemassa. Meille sanotaan: Teillä on niin paljon lukutaidottomia! Toverit! Minä voin sanoa teille ylpeydellä, ettei meillä Pietarissa enää ole tuskin yhtään lukutaidottomia, siis kolmessa vuodessa suoritettu työ! Ja nämä lukutaidottomat ovat kuitenkin v:nä 1905 ja 1917 osanneet tehdä kaksi vallankumousta, maailmanhistorian suurimpia. (Myrskysisää suosiota.) Niin tulee valo Idästä koko ihmiskunnalle, ja minä teen jokaiselle luokatietoiselle työläiselle kysymyksen: Onko mitään arvoa alentavaa ja hyljättävää Europan työväenluokalle siinä, että me olemme koonneet Idän kansojen edustajat yhteen, ja että he vapaaehtoisesti suostuvat Europan ja Amerikan työväen johdettaviksi? Mutta on osattava voittaa heidän luottamuksensa, ja sitä ei voita, jos johtavat toverit, kuten Hilferding, tekevät heistä

pilkkaa „Khivan Mullah” jutuillaan. (Vilk. suos. vas.) Näitä köyhiä sorrettuja kansoja on niin paljon petetty ja rosvottu ja raiskattu, että he epäilevät jokaista europalaista. Mutta Kommunistisen Internationalen — se on meidän suurin ylpeytemme — ottavat nämä sorretut kansat vastaan niitä suurimmalla luottamuksella. Ja me näemme, että Aasian kansojen etumaiset kerrokset tulevat meidän luoksemme eivätkä mene vanhan sosialidemokratian luo. Tämäkö olisi siis virheemme? Toverit, minä luulen, että se virhe on teidän puolellanne. Ahdashenkisyys, kopeus, vanhat porvarilliset enakkoluulot, jotka me olemme imeneet äidinmaidossa, ne eivät salli teidän lähestyä näitä kansoja ja yhdessä niiden kanssa olla suorittamassa proletaarista vallankumousta, juuri siksi, että teiltä puuttuu maailmanvallankumouksen tunto; sitä ei teillä ole olenkaan. (Myrsk. vastustusta oikealta.) Jos olisi toisin, olisi se sattuma, että Hilferding on ivailnut „Khivan mullaheja”. Tunnettu sotapäällikkö, kenraali Suvorov sanoi kehran: „Älä aina sano — sattuma, sattuma! Kysymys on siitä, onko sinulla järk e ä päässäsi.” Ei ei se ole sattuma. Näissä polttavissa kysymyksissä olisi meidän asetettava sille kannalle, ettei pilkattaisi Idän kansoja, vaan niitä nostettaisiin ja autettaisiin, sillä ilman niiden apua, toverit, ilman niiden apua jäisimme vielä kaikki porvariston kynsiin. (Myrsk. suos. vas.) Bakussa oli Enver Bein vaikutus muhamettalaisväestön erääseen osaan niin suuri, että kadulla suudeltiin hänen käsiään ja jalkojaan. Tietenkin on se valitettavaa. En sitä salaa. Mutta en tahdo puhua siitä, että koko muhamettalaisväestöä on ymmärrettävä toisin kuin meillä. Mutta sitten onkin osattava perehtyä niihin vaikeuksiin, jotka alituisen kohtaavat Idän työväenluokkaa, ja autettava heitä niitä poista-

maan; meidän täytyy ottaa huomioon tämän väestön maalainen ennakkoluuloisuus. Niinhä teemme Europassakin. Ettekö te tee samoin, kun annatte perää uskonnollisille ennakkoluuloille? (Oik.: Emme tee niin!) Toverit, emme ymmärrä kuinka yhtenä ainoana päivänä esim. Idän naiset tulisivat tietoisiksi siitä, mitä kommunismi on. Ehkä pidätte pikkuasiana seuraavaa: monituhatlukuisessa mielenosoituskulkuessa heittivät muhamettilaisnaiset pois huntunsa. Ehkä sen johdosta oppinut sosialisti kuten Hilferding pudistaa päätään sanoen: Ahaa, naiset ja Khivan mullahit! Mutta minä sanon teille, että se oli maailmanhistoriallinen tapaus. Ei tule maailmanvallankumousta, jos Idän naiset eivät käsitä, että he ovat sorrettuja ja orjuutettuja sekä ennakkoluulojen vallassa. Toverit! Minä pidän pelkkänä kunniana, koko ihmiskunnan kunniana, sitä että me teemme tätä valtavaa valistustyötä. Miksi olisi se Saksan tovereista hyljättävää? (Myrsk. suos. vas.) Minä uskon, toverit, että sitä on koko maailman työväenluokka tekevä, ja sitä sen täytyy tehdä Kommunistisen Internationalen johdolla, sitä tulee Kommunistinen Internationale tekemään. (Vilk. suos.)

Nyt tulen kolmanteen periaatteelliseen kysymykseen, jota Crispien kosketteli, kysymykseen terrorista. Ei se mielestäni ole ratkaiseva kysymys, mutta kylläkin tärkeä. Crispien on oikeassa siinä, että oli aika, jolloin Venäjän kommunistipuolue vaati painovapautta. Se sanoi, että painovapaus on pidettävä voimassa periaatteessa. Se on nyt siitä luopunut. Ja se oli hyvä; se on ottanut askeleen eteenpäin. Te tahdotte nyt tehdä erotuksen väkivallan ja terrorin välillä. Se on käsityksemme mukaan mahdotonta. Terrori on väkivallan kärjistynyt muoto, kuten kansalaissota on luokkataistelun

kärjistynyt muoto. Kansalaissota on yksi luokataistelun toimintamuotoja, sen huippukohta. Samoin on terrori kansalaissodan ja väkivallan huippukohta; se on meidän käsityksemme. Crapien on siteerannut toveritar Rosa Luxemburgia. Hän esitti kohdan, jossa mestaritar-vainaja sanoi: Proletaarinen tasavalta ei tarvitse terroria; se vihaa ja inhoo ihmismurhaa. Mutta kuulkaapa jatkoa: on hullutusta uskoa, että kapitalistit taipuisivat vapaaehtoisesti sosialistisen parlamentin päätöksiin ja rauhallisesti luopuisivat omistuksestaan ja voitoistaan. Kaikki porvariston vastarinta on murrettava rautaisella nyrkillä ja häikäilemättömällä tarmolla. Vastakumouksen uhkaavaa vaaraa vastaan on asettava kansan aseistaminen ja vallitsevan luokan aseistariisuminen, työväenluokan keskitetty väkivalta. Taistelu sosialismin puolesta on valtavin kansalaissota, minkä maailmanhistoria tuntee, ja proletaarisen vallankumouksen täytyy valmistaa sitä varten sotisopa taistellakseen ja voittaakseen. (Oikealta: Aivan meidän mielihiteemme.) Niin minunkin. Tästä asiasta kernaasti väittelisin Ledebourin kanssa. (Ledebour: Minä olen valmis puhumaan teidän jälkeenne.) Tov. Ledebour, hyvä. Mutta vain sillä ehdolla, että annatte minun puhua loppuun ettekä alinomaan käskeytä. Venäjällä tuntui meistä ikävältä lukea tov. Ledebourin lauseita terrorista, sillä olimme oppineet arvostamaan häntä vanhana taistelijana. (Melua oik.) Se mitä juuri luin, oli minunkin mielihiteeni vallankumouksen alussa. Me tiesimme, ettemme marxilaisina voi kieltää terroria; tiesimme, että Marx oli sitä sanaa käyttänyt kärjistyneestä taistelusta porvaristoa vastaan. Marx oli sentralisti ja terroristi. Teoriassa olimme siis terroristeja vallankumouksen alussa ja sitä ennen; mutta emme käytännössä. Käytännössä mekin nou-

datimme Parisin Kommunin heikkouksia, Kommunin josta Lafargue vainaja sanoi: Kommunilaiset olivat liian hyvännahkaista väkeä! Me sanoimme: Inhoamme murhaa. Ei se meidän suussamme ollut fraasi. Tehän tiedätte, että kenraali Krasnov, joka Kerenskin ja vastakumouksen puolella oli taistellut meitä vastaan, oli ollut ase kädessä valmiina teurastamaan Pietarin työläisiä. Kun hänet saatiin vangiksi, niin mitä teimme me? Me sanoimme: Anna kunniasanasi, ettet enää taistele meitä vastaan. Hän antoi ja me olimme niin tyhmät että laskimme hänet vapaaksi. Ainoa, joka epäröi, oli Lenin. Me laskimme tämän upseerin vapaaksi, toverit! Te tiedätte että hän kokosi vastavallankumouksellisia joukkoja ja se maksoi meille kymmentuhansia ihmishenkiä. Kymmenien tuhansien veljimme hengen maksoi se, että olimme liian hyvännahkaiset Krasnovia ja muita vastakumouksellisia kohtaan. Ja kuulkaapa lisää: Vallankumouspäivänä oli vangittu useita ministereitä, jotka olivat toimineet Englannin asiamiehinä ja tehneet monta rikosta työväenluokkaa vastaan. Ja minä muistan varsin hyvin, kuinka Martov esiintyi näiden ministerien puolesta. Hän tuli Kansankomissarien Neuvoston istuntoon — se oli ensimmäinen istunto — ja pyysi näille herroille porvarillisille ministereille kotiarestin oikeutta. Ja silloin kysyttiin: Sielläkö ne ovat? — Kotiarestiin niiden pitäisi päästä. — Me olimme niin tyhmät että päästimme enimmät niistä vapaiksi. Ja te tiedätte kaikki, mitä ne ovat meille tehneet. Koko maailma tietää, kuinka ne sitten ovat menettelleet. En minä sano, että se oli Martovin syy, kun hän siellä seisoi paperossia poltellen. Meidän syyimme se oli: me kommunistit olimme liian hyvännahkaisia. Ja niin olemme me aina alussa tehneet. (Mitäs te sitten olette tehneet?) Koko

maailma tietää, että me vapautimme nämä ministert, paitsi muutamia, jotka katosivat, nämä ententen agentit. Me olimme liian hyvännäkkäisiä. Se on proletariaatin kansainvälistä heikkoutta.

Toverit, muistakaa Suomen vallankumousta. Olen siitä puhellut monen suomalaisen ystävän kanssa. Suomen työväki otti vallan käsiinsä. Mitä tekivät he? He vapauttivat kaikki porvarilliset ministert ja edustajat, ja nämä matkustivat Berliiniin ja toivat valkokaartilaisia Saksasta ja tulivat Suomeen, ja te tiedätte mitkä teurastukset kohtasivat Suomen työväenluokkaa. Ja Unkarissa oli osaksi samoin. Ja toverit, myös teillä täällä Saksassa. Siis, toverit, kun te sanotte, olemme täydelleen toveritar Luxemburgin kannalla, sanon minä että mekin olimme, silloin vallankumouksemme ruusuaisena, naivina nubruusaikana, kun luulimme, että ne tulisivat taipumaan. (Hyvä!) Ja se maksoi meille verivirtoja, vuosikausien taisteluita. Siis tov. Ledebour, kun kerran tulee neuvostohallitus Saksaan, ja me toivomme kaikki, että se tulee, ja kun teillä on tämä kysymys edessänne, niin pyydämme, ettette kertaisi meidän virheitämme. Tokihan meidän Internationalemme on toisilta oppia otettava. (Oikein.) Teidän ei tarvitse seurata meidän „dikteeraustamme”, vaan on teidän otettava oppia Suomesta, Unkarista, Latviasta eikä vähimmin Saksasta. (Hyvä! Vas. kättentaputusta; Ledebour huutaa: Vääriä johtopäätöksiä.)

Tässä terrorikysymyksessä selitämme me, että kun te sanotte ettette nyt tahdo kuulua III Internationaleen, koska teillä on tästä asiasta periaatteellisia erimielisyyksiä meidän kanssamme, on tämä kysymys alleviivattava; minä sanon, että parhaassa tapauksessa teette te virheen, ja minä pyydän teitä ottamaan sen tarkasti huomioon. Te tahdotte ker-

rata juuri tämän erehdyksen. Eikä teidän pidä asettaa tätä kysymystä siten että onko se siveellistä vai eikö. Kellekään ei tämä murhaaminen ole mieluisaa. Voitte sen hyvin kuvitella. Mutta mistä se on johtunut? Se on johtunut siitä, että vallankumous syntyi sodasta. Sodan aikana, jolloin 20 milj. ihmistä teurastettiin, me kaikki jonkun verran raistuimme, emmekä arvosta ihmishenkeä enää niin kuin ennen. Proletaarinen vallankumous tulee verivieroin, sen synnytystuskat ovat kauheat, ihmiskunta on raaistunut. (Totta.) On totuttu astumaan vastakkain ase kädessä. Kysymys on siitä, millä keinoin me puolustamme luokkamme vallankumousta, ihmiskunnan vallankumousta, omaa henkeämme. Siitä on kysymys. (Oikealta: Se riippuu tilanteesta! Vasemmalta naurua ja huutoja: Ahaa!) Voi olla, että opillisessa, professorimielessä voi keksiä erotuksen väkivallan ja terrorin välillä. Se on opillinen ero, mutta tämä on poliittinen kysymys, sorretun luokan puolustuskysymys, ja silloin me sanomme: Älkää halkoko hiuksia. Me olimme ennen niin sorretut niin järjestymättömät ja rauhan henkiset, mutta nyt olemme tulleet toiseen tulokseen, emme voi hyljätä terroria, vaan olemme pakotetut sitä käyttämään ja käsittämään, että se on yksi työväenluokan aseita; ja kun se on tarpeen, kannatamme me sitä. Niin sanon, toverit. Se tulee esille sadannen keran, koska te ajattelette maailmanvallankumousta niin abstraktisesti. (Huutoja: Ei suinkaan!) Te ajattelette, että ehkä se sadan vuoden päästä tulee. Te ette tahdo ottaa konkreettisia oloja sellaisina kuin ne ovat. Ette voi sitä ymmärtää Saksassa, jossa jo olette saaneet kokea porvariston terroria. Nimet Liebknecht-Luxemburg loistavat tähtinä koko maailman sorrettujen taivaalla. Mutta kuka tappoi Luxemburgin ja Liebknechtin? Eivätkö he kaatuneet

porvaristerrorin uhreina? — Ja Ledebourin suusta täytyy meidän kuulla sellaista puhetta — Saksassa, jossa ei ole kaupunkia, ei katuja, missä työväen veri ei olisi vuotanut. Mistä tulee sellainen ajatuskanta, että te vielä epäroitte? Kun se on tarpeen, niin täytyy se ottaa. (Aivan oikein!) Me emme ole sitä propageeranneet, missä ei ole tarpeen; vain silloin kun se on tarpeen. (Oikealta: ei siis periaatteellisesti!) Emme ole sitäkään tehneet. Minä olen kertonut teille historiallisia tosiseikkoja, jotka ovat hyvin tärkeitä; kokonaisen vallankumouksen vaiheen. Te tiedätte, toverit, että kun me olimme voittaneet Denikinin, pänkaa se merkille, selitimme heti: nyt riittää terroria. Oli ehkä vielä aikaista, mutta niin me sanoimme: kuinka voitte te sitten siitä kiertää silmukkaa, kuinka voitte te sanoa Saksan työväelle: Katsokaa nyt näitä halveksittavia terroristeja, hehän tekevät terrorista periaatteen! Ei, jos te otatte vakavasti proletaarisen vallankumouksen ja diktatuurin, niin saatte ottaa sen kaupantekijäiseksi, ei se mene ilman — ei meidän syystämme, vaan kirottun porvariston takia. (Aivan oikein!), joka on valmis vielä kerran teurastamaan 20 milj. ihmistä, mutta ei aio luopua etuoikeuksistaan.

Sellainen, toverit, oli terrorin juttu.

Yksi asia kuitenkin vielä. Te ehkä sanotte: No, kaipa se terrori on tarpeen porvaristoa vastaan, mutta ei n. s. sosialisteja vastaan. Sallitte kai minun pari minuuttia puhua tästäkin. Tov. Dittmanin puheessa konferenssissa — voin siteerata jos tarvitaan — on paljon puhuttu eräästä tunnetusta venäläisestä sosialistista, Viktor Tshervnovista, Perustavan Kokouksen presidentistä, jota on sanottu sosialistiksi. Jos hän olisi tullut Halleen, niin ehkäpä Riippumattoman Puolueen oikeistolaiset olisivat toivottaneet tervetulleeksi. Esitän teille asiakir-

jan, josta näette, että me olemme pakotetut ase kädessä, terrorin keinoilla esiintymään mokomia sosialistejakin vastaan. Tämä on „Sosialistikumoukselisten” 8:nnen puolueuuvottelun päätöslause kansainvälisestä politiikasta v. 1918, jolloin tshekkoslovakit ja valkokaartilaiset taistelivat meitä vastaan, ja jolloin tämän V. Tshervnovin johtaman s.-r.-puolueen kokonainen puoluekokous tämän hyväksyi. — Kuvitelkaahan millainen asema oli. Meillä ei ollut vielä Punaista Armeijaa, vain alku; oli vielä Brestin rauhan aika; entente oli paljoa voimakkaampi kuin nyt; se kävi sotaa meitä vastaan, oli lähettänyt vastaanme tshekkoslovakit; meillä ei ollut leipää, meidän kimppuumme hyökättiin, asema oli hyvin vaikea. Ja silloin teki s.-r.:äin puolue seuraavan päätöksen: Kun bolshevikkihallitus on politiikallaan saattanut Venäjän täydelliseen itsenäisyytensä menettämiseen ja sen voimakkaitten naapurien vaikutusalueiksi jaon vaaraan, katsoo s.-r.-puolueen 8:s puolueuuvosto, että tämä vaara voidaan torjua vain siten että bolshevikki-hallitus heti likvidoidaan ja valtaan tulee sos. dem. hallitus, joka nojautuu yleiseen äänioikeuteen, hallitus, joka sodassa Saksa vastaan tunnustaa liittoutuneitten (ententen) sotilaallisen avustuksen ehdoilla ja muodossa, joka takaa Venäjän loukkaamattomuuden. Sellainen järjestyneen demokratian hallitus, joka nojautuu perustavaan kansalliskokoukseen, hyväksyy liittolaisten joukkojen tuloa venäläiselle alueelle puhtaasti strategisia, ei poliittisia tarkoituksia varten, jos saadaan aikaan sopimus Venäjän kanssa puolueettomien aseellisten valtain muodollisilla takuilla, että sisäisten valtiollisten muotojen ratkaisut ja Venäjän alueen loukkaamattomuus on turvattu. — Siis ehdotti s.-r.-puolue ententelle, että se lähettäisi joukkojaan Venäjälle „strategisia”, ei poliittisia tarkoi-

tuksia varten sitoumuksella ettei sekaannu maan asioihin. Kuinka entente-joukot sekaantuvat, sitä ei minun tarvitse teille kertoa. Siis kuvitelkaa: sosialistinen puolue, joka hetkellä, jolloin satoja tovereitamme kaatuu rintamalla, jolloin työväenluokka näkee nälkää, jolloin entente on joka hetki valmis laskemaan saappaansa meidän rinnallemme, jolloin ententeupseereita ja vakoojia on joka nurkalla nuuskimassa, — sellaisella hetkellä sosialistinen puolue tekee kokouksessaan päätöksen, jossa hyväksytään ententelle oikeus lähettää joukkojaan Venäjän neuvostovallan alueelle, ei poliittisia, vaan „strategisia” tarkoituksia varten. Minä kysyn teiltä, toveri Ledebour, jos te olisitte proletaarisen hallituksen johdossa, jos olisitte sellaisessa asemassa, että entente haluaisi lähettää teitä vastaan sotaväkeä, ja Saksassa silloin esiintyisi sosialistinen puolue, joka sanoisi: me pyydämme ententeä lähettämään sotaväkeä (Ledebour: Tietenkin kohtelisimme sitä vihollisena!), kuinka voi silloin muutoin toimia kuin väkivaltaa käyttäen? (Aivan oikein!) Mitä ne ovat muuta kuin luokkavastustajia, porvarillisia aineksia, vaikka nimittävät itseään sosoalisteiksi, ja vaikka nyt ovat eronneet II Internationalesta. (Ledebour: Zimmervaldi) Teidän on otettava huomioon, että Tshernov ja s.-r.-puolue vallankumouksen ensikaudella ja osaksi toisellakin olivat menshevikkien liittolaisia elämässä ja kuolemassa. Ne olivat samassa hallituksessa, noudattivat samaa politiikkaa, niiden ministerit vangitsivat Trotskin, iskivät rikki meidän puoluejärjestömme, sortivat Pietarin työväkeä — sellaisilta ne sosialistit näyttävät! (Ledebour: Vastakuomuksellisia!) Teidän täytyy ymmärtää psykologiaa. Meistä oli ensin, minusta ja läheisistä tovereistani oli se ihan uskomaton, että nämä ihmiset olisivat vastakumouksellisia. Me sanoimme itsellem-

me: Tshernov, joka meidän ja Ledebourin kanssa oli Zimmerwaldissa, jopa oli vähällä liittyä Zimmerwald-vasemmistoon, — kuinka on tämä mahdollista — mahtaa olla liioittelua, odotetaanhan, koetetaan sovittelua j. n. e. Mutta koko vallankumous rautaisella logiikalla erotti meitä toisistamme ja silloin sanoimme me itsellemme: Hän sanoo kyllä olevansa sosialisti, mutta hän on vaarallisempi kuin joku Orgesch. Sellaista on vallankumous, minkäs teet; ei sitä tehdä niin ystävällisesti, kärsivällisesti, rauhassa ja rakkaudessa, se käy yli päitten ja kaulain, ja sen täytyy käydä kaiken uhalla. Ja niin tultiin siihen, että meidän täytyy käyttää n. s. sosialistakin puoluetta vastaan terroria, niin kuin se käytti meitä vastaan, niin kuin se murhasi Uritskin ja haavoitti pahasti Leniniä. Sen on s.-r.-puolue tehnyt. (Martov: Eil Crisprien: Martov väittää vastaan!) Se nainen joka haavoitti Leniniä, oli s.-r.-puolueen jäsen, hän joka yritti näytellä Charlotte Corday'ta ja oli vähällä viedä Leninin meiltä, koko työväenluokalta. Sellainen oli asema. Me toivomme sydämestämme, ettei teillä kävisi samoin, että kävisi paremmin; mutta kun katselee teidän taistelunne ensi aikaa, ja jos ajattelee Rosa Luxemburgin ja Liebknechtin kohtaloa, niin jää kai se hurskaaksi toiveeksi ja tiedättehän te hyvin, että monet teistä, jotka istutte siellä oikealla puolella, kuten esim. Ledebour, että te vain sattumalta jätitte henkiin. Ja kuka kantaa moraalisen vastuun; sitä ei minun kai tarvitse sanoa. On ehkä hyvin tuskaisaa, että proletaarisen vallankumouksen tie on niin vaikea ja verinen, mutta sitä ei voi auttaa.

Siinä se, mitä minun täytyi teille sanoa terroristita, ja luulempa että koko maailman työväenluokka, jos se todella tahtoo käyttää hyväkseen Parisin Kommunion seuraajan kokemuksia — olemme yl-

peät voidessamme itseämme siksi sanoa — jos se tahtoo käyttää hyväkseen Suomen, Saksan, Latvian ja Viron vallankumousten yrityksiä ja kokemuksia, niin täytyy sen vielä kokemattomille puolueillemme sanoa Lafarguen lailla, ettei saa olla taistelussa asiamme puolesta liian hyvänahkaisia, vaan jos tarvitaan, on käytettävä myös väkivallan terävintä muotoa, terroria! (Aivan oikein! Hyvä! vas.) Niinpä arvelen käsitelleeni tov. Crispienin esittämät kolme periaatteellista riitakysymystä. (Crispien: Entä neuvostojärjestelmä!) Minua vaaditaan puhumaan vielä neuvostojärjestelmästä. Mikäli tiedän, on täällä väitelty siitä, onko neuvostoihin otettava mukaan keltaisiakin työläisiä. (Crispien: Ei vain siitä!) Toivon käsittäneeni kysymykset oikein ja koetan vastata.

Ensinnä kysymys keltaisista työläisistä. Jos keltaisilla ymmärretään teknillistä henkilökuntaa, porvariston palkkalaisten pientä ryhmää, niin on se tietenkin ajettava pois. Mutta jos tarkotetaan taantumuksellisia työläisaineiksi ylipäänsä, kristillisiä y. m., niin sanon, että ne kuuluvat ehdottomasti neuvostoihin. Toverit, meidänhän on järjestettävä luokkamme. Se on koko toimintamme A. B. C. On luokkamme kirous, että osa omista veljistämme taistelee meitä vastaan. Neuvostoissa on heillä tilaisuus oppia parempaa. Te olette kaikki myöntäneet, että Englannin Toimineuvosto oli hyvin tärkeä proletaarinen liike. Eikö siinä ollut mukana kristillisiä työläisiä? Kuinka paljon hyvänsä. Kaikki työläiset olivat mukana. Joka kaupungissa oli edustajia, ja ikävä kyllä on Englannissa vielä kristillisiä ja takapajulla olevia työläisiä. Meilläkin oli Pietarin Neuvoston ensi istunnossa, myös Moskovassa, suorastaan antisemittisiä aineksia; niitä oli siellä, on osaksi vieläkin, ei käy muutoin, mutta kun teh-

dään työtä pari kolme vuotta, kuten esim. minä olen Pietarissa tehnyt, niin tulee näistä Neuvostoista tosiaankin suurpiirteisiä yliopistoja niille työläisille, jotka sinne tulevat. Ne vapautuisivat ennakkoluuloistaan. Neuvosto-aate on sen takia suuri, ja siksi se onkin koko maailman työväen aate, että meillä tässä muodossa on mahdollisuus opastaa takapajulla olevia veljiämme, antaa niille joka päivä tilaisuuksia ottaa osaa valtiokoneiston työhön, ja kontrolloida niitä. Muulla tavoin ei käy teilläkään, kyllä ne on otettava mukaan. Paha että ne eivät tule luoksenne, keltaiset estävät niitä, eivät laskisi neuvostoihin, mutta neuvostojärjestelmän aate on niin valtava magneetti, että se vetää kaikkien työläisten sydämiä ja sieluja, takapajuisenkin. Ja meidän täytyy käyttää tätä magneettia vetääksemme ne luoksemme, ja tässä laboratoriossa on meidän kohdeltava niitä toverillisesti, sillä nämä taantumukselliset ovat luokkamme kirous. Mutta meidän täytyy niitä opastaa, muu ei auta. Kun taistelu käy kuumaksi, täytyy väliin omiakin iskeä, ja me iskemme, mutta neuvostoihin ne on otettava. Ja kun tullaan käytäntöön, niin se on tehtävä. Käytäntö on teille osottava, että ne täytyy saada mukaan, ja minä haluan teille muistuttaa, mitä August Bebel-vainaja usein teille sanoi — me olemme seuranneet vuosikymmeniä Saksan puolueen vaiheita, oppia ottaen, ja olemme lukeneet kaikki, mitä sellaiset Saksan puolueen mestarit kuin August Bebel ovat puhuneet. (Oikealta: Hän puhuisi nyt vallan toista.) — Kuinka usein sanoikaan hän, kun keskustelitte ammattiyhdistyksistä: Niin, kristillisiin työläisiin nähden, jotka ovat järjestyneet ammattiyhdistykseen, on meidän oltava varovaisia, suvaitsevaisia ja on meidän saatava heidäkin mukaan. (Vastaväitteitä oikealta.

Crispien: Entä Amsterdamin ammattijärjestö! Amsterdamin Ammattijärjestö! III Internationale on päättänyt, että on otettava osaa kaikkiin ammattiyhdistyskongresseihin, jotta siellä voisimme kääntää työläisiä, mutta se on selvää, että meidän täytyy taistella johtajia, näitä harhaanjohtajia vastaan. Ei Bebelkään sanonut, että meidän tulisi sääliä kristillisten johtajia (Oikein!), emmekä me ole niitä säälineet, mutta kyllä työläisiä, luokkatovereitamme. Ja se on toista. Mutta, toverit ehkäpä teillä käyvät asiat toisin, emmehän me tahdo holhota, mestaroida. Me olemme ottaneet mukaan taantumukelliset ainekset ja otamma yhä n. s. puolueettomia. Usein ovat nämä niitä samoja kristillisiä, taantumuksellisia, ja toverit, minä esim. toimesani joudun puhumaan paljon enemmän puolueettomille kuin tovereilleni. Väliin lasketaan leikkiäkin: Niin, Sinovjevhan on „puolueeton"! Miksi? Koska meidän on saatava mukaan ne puolueettomat, takapajuiset ainekset kääntääksemme ne (Sekö on sitä puhdistusta! oik.)

Sitten toinen riitakohta neuvostokysymyksessä. Mikäli käsitän, koskee se sitä, onko puolueen oltava johtavana Työväenneuvostoissa. Me olemme ehdottomasti sitä mieltä, että poliittisen puolueen on oltava johtavana.

Oli aika jolloin meillä oli Pietarin neuvostossa, maan edistyksellisimmässä, vain 2—3 pros. jäseniä. Muistan kun ensi kerran oli päätetty perustaa kumoushallitus ja Tshernov, Tsheretelli y. m. ministerit tulivat Neuvostoon — mikä riemu siellä vallitsi työväen kesken, kun nyt oli sosialistisia ministerejä. Kun Trotski tahtoi puhua ja minä olisin esittänyt päätöslauseلمان, ei tahdottu kuulla, vaan sanottiin: menkää hiiheen, meillä on kokoomus, on sosialistisia ministerejä, ei tarvita kansalaissojaa.

terroria. Se oli kyllä katkera hetki meille, mutta tulipa sitten toista. — Puolueemme siis oli pienenä vähemmistönä, mutta me teimme työtä, ja kun joka päivä saatoimme esimerkeillä osottaa työväenluokalle, että puolueemme oli oikeassa, niin voitti se neuvostot ja johti niitä eteenpäin ja johtaa edelleen; ja siksi katson, että tekään ette muulla tavoin kunnolla selviä. Ehkä tulee teillä olemaan muunlaisia voimain ryhmyksiä, ehkä käy kehitys toisia teitä, mutta sikäli kuin tahdotte otta huomioon Venäjän vallankumouskokemuksia, jotka sentään ovat jonkinarvoiset, sanomme me niin oli meillä ja me tarvitsemme lujan puolueen, joka kykenee valtaamaan neuvostot ja niitä johtamaan.

Niin olen sitten selvittänyt sen osan. — En voi kovin laajalle levittäidä, minun on vaikea puhua ja teitäkin jo väsyttää, mutta velvollisuuteni on kuitenkin kosketella erästä kysymystä, ja te saatte antaa minulle aikaa. . . . (Huutoja: Ehdoista ei vielä ole ollut puhetta!) Haluaisin ensin puhua hie-man Venäjästä. . . . (Ledebour: Internationalen keskittämisestä!) Puhun sitten siitä.

Mutta nyt, toverit, sallikaa minun puhua pari sanaa Venäjästä. Te tunnette hyvin ne toimenpiteet, joihin тов. Dittman on ryhtynyt bolshevikkien suhteen. (Vastaväitteitä. Huutoja: Kyllä!) Niin, naurettavaahan olisi kieltää. Ensinnäkin ehdottaisin тов. Dittmannille, jos hän on halukas ja muutoin käy päinsä, keskustelua suuren työväenkokouksen edessä Berliinissä tai muualla Venäjän oloista. Tälle toverille on nim. joku tehnyt pahan tepposen; on antanut hänelle aineiston, joka on tosiaankin kuulumaton, ja hän on levittänyt sitä edelleen. Kun hän selvittää, että meidän puolueessamme on 318,000 neuvostovirkailijaa, jotka eivät ole työläisiä, ja että meillä on vain 11 pros. työläisiä puoluees-

samme, ja kun hän väittää, että nämä tiedot ovat keskuskomiteasta, niin on se satua ja minä olen ihan ymmällä. Minä kysyn: kuinka voi Dittmannin lainen mies, kokenut poliitikko, julkaista tuollaista tarkistamatta. Olen siis valmis näistä asioista julkisesti väittelemään Dittmannin ja Crispienin kanssa. Sanon kuitenkin: Kyllä meillä on moni asia huonosti. Emmehän sitä kielläkään. On leivän puutetta — nyt vähemmän sitä, mutta muiden elintarpeiden puutetta. Lämmitys- ja asunto-kysymys on vakava kaupungeissa. Paljon meiltä puuttuu, mutta me pyydämme teitä ajattelemaan, mitä taisteluita me olemme saaneet kokea näinä kolmena vuonna. (Dittmann: Sen kaiken olen sanonut.) Eräs toverimme on laskenut, kuinka monia hallituksia vastaan me olemme saaneet taistella. Niitä on ainakin 18: Englanti, Ranska, Amerikka, Japani, Saksa (aikaisemmin), Itävalta, Unkari, Rumania, Puola ja Tshikko-Slovakia y. m. Ja sitten kaikki sisäiset viholliset, vastakumousliikkeet, upseerit, valkokaartilaiset. Siis 20 hallitusta, miltei koko maailma, pienillä poikkeuksilla, on taistellut meitä vastaan aseilla, rahalla, vakoojilla, johtajilla ja kaikella, eikä tämä ole liioittelua. Meidän täytyy taistella kokonaista maailmaa vastaan, ja valitettavasti oli Europan työväenluokka niin huonosti järjestynyt, ettei se voinut meitä heti auttaa. Joka tapauksessa olimme me sodassa miltei koko porvarillista maailmaa vastaan. Ja nyt, toverit, kuvitelkaa (Oikealta: Mehän teidämme tuon!) kuvitelkaa, että jonkun kaupungin työläiset ovat olleet lakossa kaksi, kolme, neljä kuukautta. Eivät saa avustusta, ovat vainotut, nälkäiset, lapset paljasjaloin, asunnoissa ei näytä ihanalta, ja nyt tulee joku työlläinen toisesta kaupungista tai puurista, näkee tämän kaiken ja sanoo: tämä ei mielytä minua. (Oike-

kein vas.) Toverit, tällainenhan oli pääasiassa tov. Dittmannin menettely. (Niin oli, vas.) Ja voitte siis hyvin kuvitella, millaisia tunteita tämä menettelytapa on Venäjän työväenluokassa herättänyt. Minun ei tarvitse sanoa, mitä tunteita ne ovat, ja minä tiedän, ettei sitä Saksan työväkikään ole hyväksynyt. (Myrs. suos. ja kättentap. vas. Vastaväitteitä oik. Dittmann huutaa: Koskaan te ette esitä, mitä olen kirjoittanut!) Minä luulen, että te tunnette tov. Dittmannin kirjoitukset. Minun ei tarvitse niitä esittää. — Minulle on kerrottu, että joistakin näistä kirjoituksista on antibolshevikki-liitto tehnyt plakaatteja. (Te myös! oik.) Teen pienen pyynnön: toimittakaa minulla tämä plakaatti Pietariin vallankumousmuseota varten; me panemme sen kehyksiin ja ajattelemme sitä aina. (Huutoja oik.: Lenin!) Toverit, täällä on siteerattu Leniniä ja sanottu: Lenin, se on taitava mies. Aivan; mitä hän on kirjoittanut vallankumouksen lastentaudista, on hyvin hyvää. Eikä ole huonoa sekään, miten hän puoluettamme arvostelee. Mutta se on aivan toista kuin mitä Dittmann on Venäjän oloista kirjoittanut. (Hyväks. vas.) Ja sitten se, kuinka minä olen puoluettamme arvostellut, ja jota Dittman täällä esitti. Hän arvostelee sen puhuvan minua, meidän puoluettamme vastaan. Ei, toverit, se puhuu meidän puolestamme. Se on totta, että tov. Preobraschenski on sen kirjoittanut, mitä täällä esitetään (Kuulkaal oik.), vaikkakin tämä oli vain kokonaisuudesta reväisty ote. Ja minä pidin puolue-konferenssissa Moskovassa pari viikkoa sitten esitelmän, jota täällä on tänään esitetty, ja jossa jyrkästi arvostelin monia puolueessamme esiintyviä vikoja. (Kuulkaal oik.) Olen myös puhunut elämisolojen epätasaisuudesta puolueessamme. Mutta minä kysyn: Eikö teidän puolueessanne ole

mitään erilaisuutta elämisoloissa ja onko kaikki parhain päin? (Eihän siitä ole kysymys!) Kyllä minä olen noin sanonut, ja jyrkemminkin. Mutta tietäkää, että me olemme puolueessamme 25 vuoden kuluessa aina puhuneet asiat halki, ja siksi on meistä, eräistä heikkouksista huolimatta, tullut suurin, kunniallisin ja toimikykuisin puolue, puolue jolle — sanon sen ylpeydellä — Venäjän ja koko maailman työväenluokka antaa arvoa. Toverit, kyllä meidänkin puolueessamme aika ajoin esiintyy sairauksia, sanoisinko sesonkitauteja, me olemme käyneet niiden kautta kuten jokainen muukin puolue; mutta me olemme niitä arvostelleet ja parantaneet, ja parannamme taas.

Kun saimme vallan käsiimme, ilmestyi tieteenkin uusia tauteja. Nyt esiintyy sellainen tauti, että puolueeseemme on tunkeutunut hämäriä aineksiä, jotka eivät ole meillekään mieluiset. Toivon, että siitäkin selvittää. Unkarissa kävi samoin, puolueeseen tunkeutui hämäriä aineksia. Mutta ajatellaapa meidän asemaamme kokonaisuudessaan, ajatella, että olemme rintamilla menettäneet ainakin 300,000 parhaistamme. Tilastotietojen mukaan olemme ensimmäisenä vallankumousvuotena menettäneet 280,000 työläistä, jotka suurimmaksi osaksi olivat armeijassa ja kaatuivat rintamilla, ja joka päivä, tilastoja kootessamme, voimme todeta, kuinka vanha kaarti katoaa. Se on paha, mutta se ei muutoin käy. Täytyihän heittää koetelluimmat toverit neuvostovirkailijain järjestäjinä vaarallisimmille paikoille. Ja niin menetimme joka päivä parhaimpia ja uskollisimpia proletaareja. Siten on koeteltujen vanhain työntekijäin kerros ohentunut; eikä siinä kyllin, nekin joita emme vielä ole menettäneet, ovat useassa tapauksessa sairaita ja kuolemanuupuneita. Oikeastaan pitäisi niin monien

päästä parannukselle. Mutta silloin käy, niin-
kuin kävi silloin kun tahdoimme lähettää erään jo-
14 vuotta tuntemani toverin parantolaan, hän näet
sanoi: „En lähde, tahdon täällä tehdä työtä ja kuol-
la kanssanne”. Henkiin jääneittenkin on täytynyt
kokea niin kovia näinä kolmena vuonna, niiden on
täytynyt kantaa niin suunnattomia taakkoja hartioil-
laan, että voimat ovat murtuneet ja hermosto pi-
lalla. Sitten ilmiöt rintamilla. Minä esitän siellä
alustuksessani, että rintamalla on sellaisia, jotka
eivät käyttäydy kommunistien tavalla; mutta minä
lisäsin, että ne ovat pieni vähemmistö, enemmistö
on koeteltua väkeä. Äskettäin kertoi toveri Trot-
ski meille Keskuskomiteassa, siis omassa piirissä,
matkastaan Puolan rintamalle. Hirveintä oli, sa-
noi hän, mitä siellä näki Moskovon ja Pietarin työ-
läisten keskuudessa. Monasti luuli näkevänsä aavei-
ta. Ne toverit työskentelevät niin hirveästi ja kär-
sivät niin hirveästi ja saavat niin vähän, että tuskin
pysyvät jaloillaan. Tavallinen sotilas saattaa rek-
visioida viimeisen hanhen ja syödä, mutta kommu-
nisti ei tee sitä, vaan tyytyy osuuteensa, ja vaikka
on kuinkakin heikko, on hän eturivissä. Sellainen
on tilanne meillä, kun saamme taistella koko maail-
maa vastaan. Mutta muistakaa ettei proletarista
vallankumousta saa huokealla hinnalla, ja joka ei
tahdo hintaa maksaa, älköön leikkiin lähtekö. Kyl-
lä on meidänkin puolueessamme sairausilmiöitä,
ihmisiä, jotka tästä päivästä huomiseen ovat tulleet
kommunisteiksi, siten päässeet neuvostovirkaili-
joiksi ja vaativat etuoikeuksia, olisivat vain byro-
kraatteina j. n. e. Siksipä olemmekin Keskuskomitean
nimessä, työväen nimessä ottaneet tällaiset ti-
lille ja sanoneet: Tämä ei käy päinsä, tätä ei puo-
lue suvaitse. Ei puolue salli teidän tulevan miksi-
kään proletari-byrokrateiksi, ei se tahdo luoda eri-

arvoisuutta. Niin olemme sanoneet. Ja jos joku luulee ettemme olisi arvanneet Dittmannien niitä lausuntojamme siteeraavan, niin on se erehdys. Me tiesimme sen hyvin ja minä lupaan jokaisessa joukkokokouksessa sanoa: Toverit ja veljet, niin on asiat meillä; meillä esiintyy sellaisia epäterveitä ilmiöitä. Mutta onko siinä mitään pahaa, että avoimesti keskustelemme, miten niistä vapautuisimme? Onko teillä oikeus pitää melua sen johdosta? Onko tämä sitä komentelua, diktaattia, josta teille kerrotaan juttuja? Minä tahtoisin nähdä sen Riippumattoman Puolueen oikeistolaisen, joka olisi kyllin rohkea omassa puolueessaan kaiken tämän sanomaan. (Myrsk. suos. vas.). Niin, toverit, me olemme tämän tavan osaksi teiltäkin oppineet - vaikkei toveri Dittmannilta (Hyvä! Naurua vas.), vaan Bebeliltä. Hän piti väliin sellaisia puheita puoluekokouksessa; oli ihana aika Saksan työväen luokalle, jolloin sillä oli peloton johtaja, joka sanoi sille totuuden. Minä kysyn siis: oliko se, joka niin puhui meidän Keskuskomiteamme nimessä, oliko hän raukka, teeskentelijä, ultra-sentralisti? Oliko diktaattori? (Ei ollut! vas.) Toverit, siksi sanoin: Tuo, mitä Dittman on minua vastaan siteerannut, se puhuu meidän puolueemme, meidän työväenluokkamme puolesta. Emmehän me salaa sitä, ettei meillä kaikki ole hyvässä kunnossa. Mutta, toverit, me korjaamme sen kyllä itse ja siksi puhumme keskenämme asiat halki; ja minä sanon teille, että kyllä me pääasiassa toki olemme työväenpuolue, ja että työväenpuolueen ydin on terve; siksi se myös ottaa tyynesti arvostelun vastaan, ja vetää johtopäätökset, kuinka parannus saadaan aikaan. Nytkin on valittu toiminkunta mahdollisimman pian toimittamaan pois kaiken pahan. Siksi, toverit, painatamme tyynesti tämän puheen ja levitämme

sitä, emmekä pelkää, että Saksan tai muitten maitten toverit sanoisivat: Niin, katsokaa, ne ovat vararikossa! Minä toivon, että kaikkien maiden työväenpuolueet kokisivat tämäntapaisia vararikkoja. (Suos. vas.)

- Muistan nähneeni, kai тов. Breitschedin kirjoituksen, jossa sanotaan: Ymmärrän hyvin venäläisiä tovereitamme. Heidän täytyy käydä kovaa taistelua, heillä on nälkä, he tarvitsivat pikaista apua, siksi vaativat he, että meidän olisi heti tehtävä vallankumous — ja siitä johtuu Moskovan diktaatti. Ja hyväntahtoisesti lisää tämä luultavasti hyvin hyvä toveritar: Niin, kyllä me tunnemme sympatiaa teitä kohtaan, mutta tähän komennusdiktaattiin me emme suostu. — Minä tahtoisin sanoa tälle hyvälle toverittarelle ja muille: Toverit, älkää auttako meitä, auttakaa itseänne! (Minuutteja kestävä, myrskyistä suosiota ja kättentaputusta vas. Naurua oik.) Kyllä me tarvitsemme teidänkin apuanne, ja luulenpa että meillä on oikeuskin sitä saada, tietenkin tarvitsemme me kaiken sen avun, minkä muiden maiden työväki voi meille antaa. Ja minä sanon, että kyllä meillä on ollut vaikeata. Mutta vaikein on jo ohi. Niin, se on ohi, pian saamme sodan loppumaan. Voimme sitten taas käydä käsiksi rauhan töihin. Meillä on rikas maa, kuudes osa maapallon maasta, meillä on sankarimielinen työväenluokka, joka on puolestamme elämässä ja kuolemassa. Me voimme jo nyt sanoa, että pahin aika on keitetty. Siis, toverit, huolehtikaa ensinnä omien maittenne työväenluokasta. (Suos. vas.) „Rote Fahnessa“ on toveri Kaminskin kirjoitus, jossa hän sanoo mieskohtaisena mielipiteenään, ettei pitäisi vieraila aseilla tehdä kumousta toisissa maissa, ja meidän konferenssissamme sanoi eräs Puolan Kom. P:n Kk:n jäsen, että puolue on täy-

delleen venäläisten kannalla. Me sanomme, että meillä täytyy olla yhtä paljon solidarisuuden tunnetta ja meidän täytyy niin käytännössäkkin menettellä kuin kansainvälinen porvaristo. Kun porvaristo hakee apua muista maista, niin ei se sano: nämä eivät ole minun aseitani, vaan se sanoo: me porvaristo, olemme yhtä luokkaa, meidän velvollisuutemme on auttaa toisiamme keskenämme. Niin on meidänkin ajateltava ja toimittava, ja minä sanon: kun te olette vallassa, ja kun teillä on tilaisuus auttaa Ranskan työväenluokkaa, niin ei se ole vain teidän oikeutenne, vaan velvollisuutennekin. (Oikealta: Luonnollisesti!) Te näette siis, että siitä on tullut kansainvälinen kysymys. Tähän asti on kansainvälisessä mitassa vain pysytty puolustuksessa: on vaadittu puolueettomuutta. Nyt kun proletaarinen maailmanvallankumous astuu uuteen vaiheeseen, nyt tulemme historiallisesti sanoen uuteen aikakauteen, jolloin työväenluokka kansainvälisesti siirtyä puolustuksesta hyökkäykseen. Nyt ei enää selvitä pelkällä puolueettomuudella ja passiivisella puolustuksella, se ei enää voi olla riittävä. Taisteltavan työväenluokan täytyy, jos se tahtoo auttaa, myös käsittää, että meidän jo täytyy valmistautua pistimillä, kaikilla mahdollisilla keinoilla. Tämä oli minulla siitä kysymyksestä sanottavana.

No jos sitten siirryttäisiin niihin pääsyehtoihin. (Oikealta: Jo on aikakin.) Te sanotte: vihdoikin. Pyydän anteeksi, että olen puhunut niin laajasti, mutta itse olette sen aiheuttaneet, olette vaatineet vastausta moniin kysymyksiin ja minun täytyy vastata eikä vain tämän puoluekokouksen edessä, tältä puhujalavalta, joka samalla on kansainvälinen. (Suos. vas.) Toverit, luulenpa että ensinnä on kysymys siitä, miksi ylipäänsä tarvitaan pääsyehtoja, onko ollenkaan tarpeen asettaa ehtoja. Tähän asti-

han oli niin, että puolueissa ja II Internationalessa ajateltiin: mitä enemmän väkeä, sen parempi. Siis miksi ehtoja? Ja jos ei kansainvälisessä työväenliikkeessä valitsisi niin suuri sekamelska, niin paha kriisi, niin ei ehtoja tarvittaisikaan, jokainen liittyisi vain siihen puolueeseen, mikä miellyttää. Mutta eihän meidän puolueemme ole mikään osakeyhtiö, se on taisteluhaluisten työväenluokan yhtymä. Siis voitaisiin sanoa: kaikki veljes-puolueet tulevat tänne ja piste. Missä siis ehdot? Ne johtuvat siitä, että työväenluokan on sitten v:n 1914 ollut käytävä läpi niin paha kriisi, ettei sitä pitäisi unohtaa. Jotkut alkavat jo unohtaa, että meillä oli imperialistinen sota, ja että tämän teurastuksen takia joutui työväenluokakin hirveään kriisiin. Meillä oli Internationale, johon oli järjestynyt n. 10 milj. työläistä, ja koko maailman työväenluokka oli pannut siihen parhaat toiveensa. Ja sitten tuli sota ja kaikki meni hukkaan. Useilta työläisiltä hautautuivat heidän parhaat toiveensa, ja toveritar Luxemburg oli aivan oikeassa sanoessaan: Niin, ihmeellisintä on että me tämän hirveän romahduksen jälkeen yhä olemme elossa, että emme ole tehneet itsemurhaa, ja monet tekivätkin, kun tämä kauhea kriisi tuli. Mutta onko tämä kaikki jo ohi? Eipä suinkaan! Työväenluokka oli pimeässä ja sen ajan kun se oli pimeässä me ammuimme toinen toisiamme. Tuhannet ja sadattuhannet tuhosivat toisiaan. Nyt on sota ohi, vaikkei kokonaan, mutta kriisi ei ole ohi. Mutta, vielä ei ole löydetty toisiaan, vielä on vallalla suuri suuntien sekamelska, ja siksi on meidän lähinnä suoritettava kaikkien arvojen uudesti arviointi. Siksi on ensinnä kysymys ehdoista, siksi on meillä oleva sellainen „lakmuspaperi“, joka osoittaa, kuka kuuluu joukkoomme ja kuka ei, kuka on pysynyt re-

formistina ja kuka tahtoo olla vallankumouksellinen. Sitä johtuvat ehdot. Ei siis ilkeydestä, ei komenteluhalusta, vaan juuri kansainvälisen työväenliikkeen kriisistä. Vaikka meidän vasta nyt olisi perustettava Internationale, niin pitäisi asettaa ehdot. (Oikealta: Mutta ei sellaisia.) Millaisia sitten? Ensimmäinen ehto on, että koko propaganda agitationi on oleva todella kommunistista ja on sen vastattava III Internationalen ohjelmia ja päätöksiä. Toverit, minun täytyy sanoa, että oikeastaan olisi tämä ehto yksinkin riittävä (Aivan oikein!), jos meillä olisi takeet, ettei se jää vain sanoiksi. Crispien huutaa minulle: Entäs sitten? Mutta sama Crispien esitti täällä eilen suurimpana rikoksena sen, että tovereitten joukossa on niin paljon naamioituja kommunisteja. (Oikein. Oikealta: Naamioituja?). Ei teillä siis ole mitään avoimia vastaan? (Hyvä! Naurua vas.). Jos meidän erimielisyytemme olisivatkin siinä, ettei tahdota naamioipukuisia vaan avoimia kommunisteja, niin olisimmekin yksimieliset. Mutta te tiedätte hyvin, ettei niin ole laita. Sanotaan ettei tahdota avoimia kommunisteja, ja vasta tänään sanottiin, että eihän se käy, ei K. P. D. (Saksan kommunistipuolue, Spartakistit) sitä tee, vaan Riippumaton Puolue tekee kaikki. Ja lisättiin, että kun työväki huomenna huomaa, että ehtojen hyväksyminen merkitsee: „Menkää K. P. D:hen”, että se merkitsee: „Että enää voi nimittää itseänne Riippumattomaksi Puolueeksi vaan K. P. D:ksi”, niin silloin me muka olemme hukassa.

Tov. Crispien provoseerasi minua myös Puolaa kysymyksessä. Hän sanoi minun Moskovassa selittäneen, että keho se on Puolan työväenluokka. — Minun täytyy siitä vielä puhua, sillä kun on kansainvälistä merkitystä. Puolan työväenluokka oli niin kuristettu, niin paljon heistä oli vanki-

loissa, maahan iskettynä, etteivät ne todellakaan voineet osottaa meille riittävää apua. Mutta Puolan työväenluokan kanssa olemme me täysin solidaariset, yksi sielu.

En minä luule, että tämä juttu ehdoista on niin pelottava. Käsi sydämellä, toverit, onhan selvää, ettette te ole naamioituja ettekä avoimia kommunisteja ettekä tahdo ollakkaan. Siksi, toverit, ei teihin nähden riitä tämä ensi ehto. Me sanoimme, että tämän hirveän kriisin jälkeen, jonka olemme eläneet, on meillä velvollisuus olla epäluuloisia, on velvollisuus, toverit, II Internationalen raskaan romahduksen jälkeen olla tyytymättä sanoihin. Ja tämä puoluekokous on osottava samaa. Te olette sanoneet, että me olemme alkaneet sellaisen agitationin. Mitä muuta voimme tehdä? Eilen sanoi Crispien, että Toimeenpaneva Komitea puhuu veljespuolueille niin kuin porvarishallitukset, Ludendorffit y. m. puhuvat keskenään (Oikealta: pahemmin) Sama Crispien siteerasi sitten erästä Koppin noottia ja sanoi: kas noin kohteliaasti. Toverit, me puhumme hallitusten kanssa toista kieltä kuin puolueitten, me käytämme usein kankeaa, järeää kieltä, ehkä väliin liian järeää. Mutta eihän se „sävy” ole tärkeä. Kysymys on siitä, onko meillä todellakin yhteinen tie ja haluammeko kulkea sitä edelleen. Kyllä meidän täytyy nyt askel askeleelta harkita sellaiset ehdot, että joka miehen täytyy edeltäkäsinnustaa, mitä maata hän on. Siltä kannalta voitte nämä ehdot ymmärtää. Te voitte hyväksyä tämän ensi lauseen, mutta kun sanomme selvästi ja vaadimme kourassa tuntuvaa, niin tulee toista. Tahdotaan ottaa suuri hattu ja sen alle kätkeä kaikki, mutta sitten pilkistääkin esille II Internationale. Tahdotte suosia Amsterdamia. — Siksi täytyy meidän olla tarkempia ja asettaa ehtoja. Toimeenpa-

nevalle Komitealle on annettu valtuudet. Missä näemme, että on todella kysymys vain muodollisuuksista, on meillä kongressin antama valtuus osottaa tosi proletaarisille aineksille mitä suurinta suvaitsevaisuutta. (Niin sanotte te tänään!) Me tahdomme kulkea samaa tietä, mutta ei niiden aines-ten kanssa, jotka eivät tahdo, jotka ovat siirtyneet toiselle tielle. (Oikealta: Ovatko ne ehtoja vai eivätkö.) Toverit, sanoin juuri ettei ole kysymys persoonista, ja että Toimeenpaneva Komitea voi myöntää poikkeuksia. (Oikealta: Ja kohottaakin niihin.) Ei kukaan työläinen siinä näe majesteetinloukkausta, vain ammattijohtajat. (Huutoja. Puheenjohtaja soittaa.) Minä sanon teille, että juuri tämä ei ole venäläisten diktaattia, vaan muitten puolueitten vaatimus. Kysymykseen 21 nähden on Crispin oikeassa siinä, että hän sanoi: emme tätä tahdo toistaiseksi; mutta sitten hän sen peruutti ja sitten kongressi pakotti meidät sen hyväksymään. (Huuto: Radek sanoi, että se kongressi on hänen taskussaan!) En tiedä, onko Radek voinut sellaista sanoa. Mutta jokainen joka oli kongressissa, on sanova, että juuri sen 21 pykälän ehdotti italialainen toveri Bordiga. Me hyväksyimme sen. Meidän mielestämme ei Bordiga ole oikeassa parlamenttarismikysymyksessä. Mutta taistelussa reformistisia aineksia vastaan on hän aivan oikeassa ja hän teki siinä oikein; kongressin enemmistö hyväksyi nämä ehdot. Jos niiden tarpeellisuudesta todistuksia tarvitaan, niin on tämä kokous parhaita. (Kättentaputusta vas.) Täällä puhuttiin tilapäisestä enemmistöstä, mutta luulenpa että yhtä hyvällä oikeudella voisi puhua tilapäisestä, vielä suurehkosta vähemmistöstä. (Kättentap.) Toverit, olemme moittineet teitä siitä, että kutsuite puoluekokouksen liian aikaisin. Ehkä olette itsekin nyt sitä mieltä?

(Emmel) En minäkään. Sillä minä tiedän, että mitä laajemmin keskustellaan ja väitellään, sitä enemmän työläisiä tulee meidän puolellemme. (Aivan oikein!) Te (oikeisto) olette ylipäänsä saaneet niin-kin runsaasti työläisiä mukaanne, kun olette lykänneet keskustelun pelkästään järjestäytymiskysymyksen alalle. (Totta.) Siksi sanon, toverit, että Borduga ja italialaiset ovat oikeassa. On selvää että tämä perikuvallinen, klassillinen jakautuminen, tulee tapahtumaan muissakin puolueissa ja on hyvä, että Saksan työväenluokka ensimmäisenä on selvinyt kriisistä ja jo saanut kokoon näin suuren enemmistön. (Hyvä!) — Olen juuri saanut kirjeen eräältä venäläiseltä työmieheltä, joka kuuluu Riippumattoman Puolueen vasemmistoon, ja hän sanoo olevansa Moskovan puolesta, mutta eikö voitaisi muutta niiden 21 pykälän muotoa? Minä sanon, että kun on selvitty periaatteellisista vastustajista, tulemme me osottamaan mitä suurinta suvaitsevaisuutta jokaista työläistä kohtaan, joka on todella proletaarisen vallankumouksen puolesta. (Vas. kättentap. Oikealta: Kukin tekee mitä osaa.)

Vielä yksi Toimeenpanevan Komitean tehtävä on minulla täytettävänä. (Huuto: Pykälä 21.) Minun on pyydettävä tätä kokousta, ja juuri niitä, jotka eivät hyväksy ehtojamme, että olisivat hyvät ja sanoisivat selvästi mitä tahtovat. Mihin suostuivat? Mitkä teesit, ehdot hyväksyisitte? (Vastalauseita. Oikealta: Miksi ette sitä sanoneet 3. viikkoa sitten?) Tein eilen saman kysymyksen tov. Longuet'ille. Hän vastasi heti, mitä kohtia ei pitänyt hyvyksyttävänä. Sitten me (Huutoja: Peräytyy! Levottomuutta. Huutoja: Miksei ennen? Crispien: Laastaroimista!) — Crispien arvelee, että tämä johtuu pelosta ehtojen puolesta. Ei minulla ole mitään syytä olla tyytymätön niihin ehtoihin. Mut-

ta minä luulen, että on Internationalinen velvollisuus suostua tähän pyyntöömme.. (Oikealta: Olisitte sen tehnyt ennen, miksette tulleet 3 viikkoa sitten?) Onhan tämä asiakirja teille tunnettu. Voihan nyt tällainen edustajakokous päättää näillä ja näillä ehdoilla olemme me puolesta, näitä ja näitä teesejä kannattamme. (Levottomuutta oik. Crispien: Tämä on liian vahvaa. Kello soi. Huuto: Talonpoikaispyydystä. Kello.) Minä katson, toverit, että tämä pyyntö ei ole mikään ärsytys. Kun Sveitsin puolue vihdoinkin päättää vielä kerran keskustella kansamme, niin on se kyllä koomillista, he kun ovat jo kuudesti muuttaneet päätöstään. Mutta, toverit, Toimeenpanevan Komitean velvollisuus on vielä kerran keskustella. Ja sen teemmekin. (Huutoja oik. ja vas.) Toverit, minä sanon jo... (Radke huutaa: Te olette pahemmat kuin konijuutalaiset!) Puheenjohtaja Brass: Pyydän, että annatte puhujan puhua. (Suurta naurua oik. Radke huutaa.) Jos ette tahdo kuunnella niin menkää ulos. (Hyvä. Huutoja: Kykenemätön puheenjohtaja, esittää meille mokomaa. Narripeliä!) Minä olen sanonut toverille Radkelle, että jos hän ei tahto kuulla, saa mennä ulos. (Oikein! Kättentaputusta. Huutoja vas.)

Sinovjev jatkaa: Toverit minun velvollisuuteni on esittää teille Toimeenpanevan Komitean ehdotus. Ja onhan teillä oikeus hylätä se, jos ette tahdo hyväksyä sitä. Mutta ymmärättehän, että minun täytyi se esittää. Sen olen tehnyt enkä ymmärrä, miksi teidän tarvitsisi siitä kiivastua. Ja nyt alan päästä loppuun. Vielä tahtoisin puhua hiukan Toimeenpanevan Komitean kokoonpanosta ja Saksan puolueoloista. Te sanotte, että venäläiset tahtovat komentaa. Tänään on ilmestynyt kirjoitus otsikolla: Moskovan pamppu. Minun mielestäni pitäisi, sen jälkeen kun meidän maamme ovat olleet

neljä vuotta sodassa, valita vähän sanojaan. Tuo ei ole muuta kuin natsionalististen vaistojen herättämistä. — Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevaan Komiteaan siis kuuluu viisi Venäjän puolueen jäsentä ja 13 muista puolueista. Te tiedätte, että toivitar Zetkin on edustaja Moskovassa ja minä toivon, että varsin suuri osa työväenluokkaa on sanoja hänen hyvin voivan edustaa Saksan työväenluokkaa. (Totta!) Muistatte että Brüsselissä oli II Internationale, johon tahdotte kuulua. Menihän toiv. Crispin Luzerniin (Crispin: Ei ole totta! Johan sen Moskovassa osotin i evottomuutta.) Tosiasia on, että teidän puolueenne edustajat vielä sodan jälkeenkin ovat ottaneet osaa II Internationalen istuntoihin. (Totta!) Kuinka oli silloin? Brusselissä hoitelivat belgialaiset, pieni puolue, teidän asioitanne. (Vastaväitteitä.) Vain harvoin oli Kansainvälisen Sosialisti-Toimiston istuntoja; vain silloin kun oli tärkeitä kysymyksiä, ei niitä voitu jättää Toimeenpanevalle Komitealle. Miksi oli niin? Siksi, että Saksan, Ranskan ja Venäjän opportunistit sanoivat, että on yhdentekevää belgialaisetko vaiko muut opportunistit sen tekevät. — Me aioimme ensin valita 10 edustajaa, mutta nyt on 13. Ja kokouksen jälkeen on tullut vielä 3 puoluetta. Siis 16 edustajaa. Oli ehdotus, että venäläiset yksin ottaisivat Toimeenpanevan Komitean ja vastuunalaisuuden. Vaikka se tietenkin oli suuri kunnia, kieltäydymme me, koska juuri tahdoimme toisenlaista internationalea, koska ennen kaikkea oli saatava aikaan yhteys toisten maitten kanssa. Crispin voi todistaa, että muiden maiden toverit, ne Moskovassa monasti asioita, ajoivat. Kun te sijoitatte Toimeenpanevan Komitean Saksaan tai Pariisiin, niin olemme me ensimmäisinä onnelliset. Sen olemme sanoneet (Kuulkaa! Kät-

tentap. vas.) Toverit, eikä ne olleet vain sanoja. Me tiedämme kyllä vastuumme. Minä kysyn teiltä, missä ovat ne muut maat, ne muut puolueet, joilla aina on se luottamus. Keskustellaan asiasta. Ollisimme iloiset, jos Parisin Kommuniin 50-vuotisjuhlaan mennessä Ranskan työläiset pystyttävät neuvostatasavallan, luovat suuren puolueen, ja me voimme sijoittaa kommunistisen internationalen Pariisiin. (Oikealta: huijari!) — Ei siis, kuten sanottu, ole kysymystä diktaattoreista. Ajatelkaa toki, toverit, mitä kaikkea te koitatte uskotella meidän aikovan. Mitävarten pyrkisimme me teille diktaattoreiksi? Luuletteko meidän olevan niin tyhmiä, että uskoisimme nappulaa painamalla saavamme työväen tanssimaan? Ompa menty niin pitkälle, että on selitetty meidän tahtovan heittää saksalaiset veljet suoraa päätä sotaan Ranskan kanssa. (Oikealta: Aivan.) Se on todella kuulumatonta. (Oikein.) Leninin kirjasessa, tuhansissa asikirjoissa olemme selittäneet: Kun Saksan työväenluokka tulee valtaan, täytyy sen ehkä, vaikka hammas purren, vielä jonkun aikaa sietää Versaillesin sopimusta. (Kuulkaa!) Onko tämä sotaan työntämistä? (Vastaväitteitä.) Toverit, Moskovassa sanoimme toveri Crispinille ja Dittmannille, että rauhanasiassa ovat he tehneet virheen. (Minkä?) Sen, ettette heti tehneet vallankumousta. Jos valta olisi silloin tullut työväenluokan käsiin, niin ehkä olisi sen täytynyt tehdä uusi Brestin rauha. Mutta valta oli scheidemannien, s. o. porvariston käsissä, joka tahtoi tehdä rauhan, se oli sillä jo taskussaan valmiina. Viekas kettu Scheidemann kyllä viime hetkenä laittoi niin, kuin olisi hän mieskohtaisesti sitä vastaan. Hän tahtoi pelastaa kumiansa. Te olette viime hetkeen asti häntä taanneet ja tehneet Scheidemannille aseman helpoksi, niin että hän

saattoi tehdä rauhan. Miksi piti teidän ottaa vastuuta päällenne siitä rauhasta? Ette voineet tehdä kumousta, mutta teidän olisi pitänyt toki selittää, kuten me teimme jo 1915, että kun on mahdollista, käymme me vallankumouksellista sotaa, mutta jos ei ole mahdollista, niin täytyy joku aika sietää, odottaa, tehdä rauha imperialistien kanssa, taipua kompromissiin. Mutta eihän valta ollut teidän käsissänne, vaan pikemmin porvaristolla. Tämän pienen erotuksen te, toverit, siis jätitte huomioon ottamatta. Emme me koskaan ole rohjenneet teille sanoa: Käykää sotaan! Me kyllä itse tiedämme, mitä sota on (Kättentap. vas.) Me kyllä tiedämme, ettei se ole huvikävelyä, että se tuo työväenluokalle suuria vaikeuksia; me tiedämme myös, mitä työväenluokka on saanut kokea. — Me sanoisimme teinä: meidän täytyy nyt ottaa valta käsiimme, ja riippuu Internationalesta Euroopassa ja koko maailmasta, kuinka kauan meidän täytyy sietää Versaillesin sopimusta; Ranskan työväenluokan on tultava pian avuksemme. Sellainen se juttu. (Vastaväitteitä.) Me emme ole vaatineet saksalaisia sotaan. (Oikealta: „Rote Fane” sanoo sen joka päivä!) — Eipä suinkaan. Olen lukenut historiallisen asiakirjan, jonka Saksan kommunistinen puolue on laatinut. Se on loistava asiakirja, läpeensä tieteellinen ja proletaarinen. Sanottiin että..... emme ota vastuuta sodasta. Meillä on lähinnä toinen tehtävä; koota työväestö porvaristoa vastaan. Emme me teiltä vaadi että kävisitte uuteen sotaan tai tekisitte huomenna vallankumouksen mutta me kehotamme teitä joka päivä valmistautumaan, harjoittamaan järjestelmällistä propagandaa, ei kommunismia vastaan, vaan sen hyväksi. Se on ainoa ehto. Tämä Toimeenpanevan Komitean kokoonpano on takeena siitä että niin myös

tulee tapahtumaan. Toverit, minä olen sen jo sanonut ensi kirjeessäni. Ei siinä ole vain venäläisiä vaan 16 muuta puoluetta on edustettuna. On sanottu, että ne ovat meidän „stipendiaatejamme”. Onko sellainen puhe kohteliasta, proletaarista? (Vastaväitteitä.) Minä sanon ylpeydellä: me olemme vihdoinkin tilaisuudessa osoittamaan useille veljespuolueille aineellistakin apua. (Hyvä vas.) Kun te, Saksan työväenluokka, autoitte meitä 1905 ja myöhemminkin, niin oli meillä toisenlaiset tunteet kuin nyt Dittmannin propagandan jälkeen. Se on selvä. Kun Unkarin työväenhallitus lähetti italialaisille veljille rahasumman, niin olivat Italian toverit ylpeät Unkarista, ja me myös. Toverit, olen vakuutettu siitä, että kun teillä on proletarinen hallitus ja valtiorahasto, että tekin sitte toisiinsa nähden täytätte velvollisuutenne. Olen vakuutettu, että sen tulette tekemään. On selvää, että Toimeenpaneva Komitea on juuri nyt sellainen järjestö, jollaista ei vielä koskaan ole ollut Internationalessa. Onhan joka päivä 17 puoluetta työssä, jokainen julistus harkitaan yksissä. Niin muodustuu teon Internationale. Te puhutte aina teon Internationalesta! Mutta mitä se on? Ilman keskitystä, ilman kuria, mitä tekoja siitä tulee. Vain sanoja. Minä pidin Moskovassa puheen puolueen keskityksen merkityksestä. Siitä onnittelivat minua Crispien ja Dittmann sanoen, että se oli hyvä puhe, Riippumattoman Puolueen puhe. (Crispien: sanoin, oikea Riippumattoman puolueen puhe.) Minä kysyin tovereilta, olinko puhunut kovin opportunistisesti. Vakuuttivat, ettei se ollut huono. Luin sen sitten ja arvostelin, ettei se ollut hullumpi. Tässä Riippumattoman Puolueen puheessa oli puhe sentralismista, yhtenäisyydestä. Jos R. P. on sellainen, sitte olen minäkin R. P:n mies. Miksen olisi? (Nau-

rua.) Miksi nyt puhutte päinvastoin. Miksi nyt puhutte pamppujuftuja? Kuinka vaarallista se on, näkyy ranskalaisesta Temp'istä, Clemenceaun lehdestä, syyskuun 30 p. (Lukee otteen.)... Täällä sanottiin, että eihän nyt voi tuhota Riippumatonta Puoluetta, tappaa puoluetta. Mistä tämä kauhistus? Eihän ole kysymys kuolemasta eikä tuhosta, vaan siitä, ettette kätkisi juokkoonne aineksia, jotka eivät ole kommunistisia eivätkä tahdokaan olla. Teidän on ne puhdistettava pois ja tultava todella kommunistiseksi puolueeksi. Meidänkin puolueemme kutsui kerran itseään sosialistiseksi. Mekin kerran tapoimme ja tuhosimme itsemme. Ja eikö se käynyt helposti, Te sanotte, että muka on tarkoitus saada puolue pois näyttömöltä. Siitä ei ole kysymystä. On vain vedettävä kahden viime vuoden luokkataistelun johtopäätökset. Eihän ole kysymys Moskovan diktatuurista. Johan Leipzigin kokouksessa kävi ilmi, että monet teistä eivät tahtoneet liittyä Internationaleen; ei siis Moskovan diktaatti ole ollut syynä teidän hajaannukseenne, vaan kansalliset saksalaiset suunnat. (Suurta suos.) Ja nyt on ainka vetää johtopäätökset, eikä siis pidä tulla sanomaan että Moskovan ehdot ovat syynä. Muualla se on syy. Dittmann sanoo, ettette voi itseänne nimittää kommunistiseksi puolueeksi. Minä toivon Saksan työväen olevan jo niin valistunutta, ettei se häpeä sen puolueen nimeä, jonka Liebknecht ja Rosa Luxemburg ovat perustaneet. (Vilk. suos.) Me ehdotamme, että kaikki Saksan kommunistiset ainekset kootaan yhteen: Riippumaton s. d., Kommunistipuolue, ja myös, sanon Toimeenpanevan Komitean puolesta, Kommunistisen Työväen Puolueen prolëtaariset ainekset, joita on monissa kaupungeissa, ja joista olen vakuutettu, että ne kuuluvat meihin ja tahtovat olla mukana

Kommunistisessa puolueessa. Nyt on Saksassa tapahtuva perusteellinen puoluemullistus, historiallisesti merkkitsevä, joka on perustava koko työväenluokan uudestiryhmytyksen. Olen vakuutettu siitä, että työväenluokalle on oleva valtava merkitys sillä, että kaikki kootaan yhteen saman kommunistisen puolueen kehyksiin, joka taas on muodostava osan Internationalea. Siksi lopetan ja sanon teille sydämeni pohjasta: Eläköön yhteinen kommunistinen puolue, joka yhdistää ne kaikkien maailman maiden ainekset, jotka ovat päättäneet astua vallankumoukselliseen taisteluun. Eläköön kommunistinen puolue kaikissa näissa maissa ja eläköön proletaarinen Internationale, koko maailman työväen Kolmas Internationale. (Myrskyistä, minuutteja kestävää suosiota.)

Istunto julistetaan päättyneeksi. Edustajat tekevät lähtöä Internationalea laulaen. Sinovjev huutaa: Eläköön Saksan proletariaatti. (Eläköön!)

Loppulausunto.

Toverit ja toverittaret! Minulle on sattunut sellainen kiussa, että vilustuin enkä voi teille tänään esittää loppulausuntoani. Ymmärrätte kuinka ikävältä tämä minusta tuntuu, mutta ei ole muuta neuvoa kuin esittää se kirjallisesti.

Me voimme vetää koko Hallen puoluekokouksen keskusteluista lopputuloksen. Mikä se on? Keskustelu on selvästi osoittanut, että Riippumattoman Puolueen oikeistojohtajien on mahdoton kuulua III Internationaleen, eikä suinkaan siksi, että olemme asettaneet 21 eikä 18 ehtoa, vaan siksi että puuttuu a i n o a tärkeä edellytys, se, että tarkoittaa totta kommunismilla ja proletaarisella vallankumouksella. Tämä ehto puuttuu, j ä s i k s i j a v a i n siksi emme kuulu yhteen. Riippumattoman Puolueen oikeistojohtajat eivät t a h d o kuulua Kommunistiseen Internationaleen, e i k ä sekään puolestaan halua heitä joukkoonsa.

Kommunistinen Internationale lähetti minut tänne vaatimaan periaatteellista ohjelmakeskustelua. Meidän täytyi suorastaan pakottaa nämä oikeistojohtajat luopumaan pelkkien pienten järjestäytymiskysymysten käsittelystä ja tunnustamaan väriä maailmanvallankumouksen tärkeimmissä kohtalokysymyksissä. Tämä oli myös tovereittemme, Riippumattoman Puolueen vasemmistolaisten, tarkoitus ja s e n o l e m m e m e s a a v u t t a n e e t.

Puoluekokouksen oikeisto tervehti eilen riemulla menshevikki Martovin ohjelmapuhetta. Se Martovin puhe jakautui kahteen osaan. Ensimmäinen oli syytös Neuvostohallitusta vastaan, ja toinen koski „joukkojen naivia, uskonnollista uskoa sosialismin pikaiseen voittoon”, kuten M. sanoi, s. o. syytös koko maailman vallankumouksellisen kommunistisen köyhälistön joukkoliikettä vastaan. Ensi osasta, joka oli oleviaan pommi Venäjän proletaarista hallitusta vastaan, puhun myöhemmin. Nyt ensinnä toisesta, tärkeämmästä osasta. Tässä sanoo Martov samaa kuin Riippumattoman Puolueen oikeiston edustaja Rudolf Hilferding minua vastaan pitämässään puheessa. Kun me moitimme heitä siitä, että eivät osaa toimia yhdessä joukkojen kanssa, vaan tukahuttavat niiden vallankumouksellista taistelua, niin nimittää Hilferding tätä likakilpailuksi radikaalisuudessa. Se suuri kysymys, mitä meidän on tehtävä voidaksemme kulkea johtaen joukkojen edellä raskaassa, kärsimyksiä kysyvässä taistelussa, tämä probleemi on H:n silmissä pikkumaista jyrkkyyskilpailua. Mitä tämä todistaa? Sitä että Hilferding ja Martov eivät ymmärrä joukkojen taistelua, että he eivät hengitä samaa ilmaa kuin työväenjoukot, että he eivät kulje joukkojen etupäässä, vaan vieläpä yrittävät työntää niitä taapäin.

Martov mainitsi moneen kertaan joukkojen naivien uskonnollisen uskon. Hän piti liikkeen suurimpana onnettomuutena, että työväenjoukot nyt bolshevismien vaikutuksen kautta, kuten hän luulee, ovat kiihkoutuneet ja toivovat sosialismin voivan pian toteutua. Toverit ja toverittaret! Kuinka voi todellinen sosialisti valittaa sitä, että joukoilla on se usko? Minun mielestäni sitä ei pitäisi valittaa vaan päinvastoin, siitä iloita. Pro-

letarijoukkojen n. s. naivi uskonnollinen usko on itse asiassa maailmanhistorian tärkein, vallankumouksellinen tekijä. Ilman sitä, ilman joukkojen n. s. bolshevistista fanatismia on proletarinen vallankumous mahdoton. Tämä n. s. fanatismi on koko proletaarisen liikkeemme sielu, on maailmanvallankumouksen tärkein työntövoima. Ei meidän sovi tätä ilmiötä valittaa, sitä on tervetä. Kuinka ajattelevat Martov ja Hilferding asian muutoin? Kuinka voi maailmanhistoriallinen muutos tulla, kuinka voidaan saavuttaa proletariatin voitto koko maailmassa, jos joukot eivät astu taisteluun innostuneina, kaikella sielullaan, vankassa uskossa ja voitonvarmoina?

Toverit, ensi puheessani viittasin siihen, mitä August Bebel-vainaja usein julisti Saksan työväenjoukoille. Te liikkeen vanhat taistelijat muistatte, miksi Bebel tuli niin rakkaaksi Saksan ja koko maailman laajoille työväenjoukoille. Mikä hankki hänelle tämän hyvän luottamuksen? Juuri hänen hehkuva „fanaattinen“ uskonsa sosialismin pikaiseen voittoon, hänen intohimoinen ja kuten Martov sanoisi naivi uskonnollinen luottamuksensa siihen, että porvariston hetki pian lyö, että työväenjoukot tulevat voittamaan porvariston.

Toverit! Muistakaa sitä historiallista hetkeä, jolloin August Bebel vielä vanhoilla päivillään eräissä puoluekokouksessa liikutettuna lausui: „Olen vakuutettu siitä, että me kaikki, jotka olemme tässä salissa, tulemme näkemään sosialismin voiton“. Muistakaa, että tällaiset Bebelin selitykset aina herättivät mitä suurimman innostuksen Saksan puolueen parhaissa proletaarisisissa aineksissa! Niin, toverit, Bebel sanoi noin muutamia vuosia ennen imperialistista sotaa. Sitten tuli sota, sitten tuli hirveä taloudellinen pula, sitten tuli porvarillisen yhteis-

kunnan tuomiopäivä, jota hän ennusti. Ja nyt, kun se on tullut, nyt kun joukkojen läpi todella kulkee kommunistisen innostuksen sähkövirta, nyt tulevat johtajat sellaiset kuin Martov ja Hilferding ja tahtovat kylmällä vedellä valella n. s. kiihkoutuineita työväenjoukkoja. Nyt sanotaan meille, että tämä n. s. uskonnollinen kiihko on muka taantumuksellinen ilmiö!

Kuinka ajattelevat Martov ja Hilferding voiton tulevan ilman proletaarista vallankumousta? Luulevatko he todella riittävän sen, että jolloinkin vanhat koetellut johtajat, jollain puoluepäivillä laativat päätöslauselman, että kirjoitellaan paksuja nidoksia n. s. tieteellisiä teoksia tieteellisestä sosialismista, tahi että jossain Kansalliskokouksessa äänestetään, ja silloin olisi sosialismi saatu? Ei, toverit, vain reformistit, vain ihmiset, jotka eivät rahtuakaan käsitä luokkamme sisäisiä sielunliikuntoja, proletaarijoukkojen syviä tunteita, vain ne voivat puhua niin kuin Martov ja Hilferding. Ei, meidän ei tarvitse valittaa joukkojen „naivia“ kiihkeää uskoa sosialistisen vallankumoksen pikaiseen voittoon, vaan päinvastoin on sitä tervehdittävä. Meidän on sitä viettävä eteenpäin, on asetettava niiden fanaattisten joukkojen johtoon. Sillä, toverit, todellisuudessa ei tämä luottamus ole mitään naivia, uskonnollista, vaan päinvastoin, naivia ovat juuri ne, jotka luulevat niin valtavan mullistuksen kuin on proletaarinen vallankumous, käyvän päinsä ilman köyhälistön syvien rivien valoisaa innostusta; naivia ovat ne, jotka luulevat, että kapitalismi on poistettavissa ilman kansalaisotaa. Naivia ja reformististen ajatusten vallassa ovat ne, jotka luulevat, että proletaarinen vallankumous voitaisiin tehdä sosialipasisifistisillä keinoilla; naivia ja porvarillis-uskonnollisia ovat ne, jotka luulevat,

että proletaarinen vallankumous voidaan tehdä „vanhalla koetellulla taktiikalla” ja Erfurtin ohjelman puhetavoilla. Martov ja Hilferding ja kaikkien maiden oikeistolaisjohtajat ylipäänsä moittivat joukkoja sanoen: Teillä on liian paljon kiihkeää uskoa proletaarisen vallankumouksen voittoon. Toverit, minä arvelen, että paljon suuremmalla syyllä voivat proletarijoukot kääntää tämän moitteen takaisin ja sanoa reformisteille, kaikille oikeistolaisjohtajille: „Kuulkaa, te johtajat, miksi on teillä liian vähän uskoa, liian vähän fanaattista luottamusta pyhän asiamme voittoon, proletaariseen taisteluun, loppupäämääräämme, diktatuuriimme, pikaiseen ja lopulliseen voittoomme?”

Niin, oikeistolaisjohtajilta puuttuu tykkänään usko proletaariseen vallankumoukseen. Sitä koitin puheessani todistaa. Eikö nyt, toverit, Martovin ja Hilferdingin puheet ole loistavia todistuksia väitteelleni? Eivätkö he ole itse todistaneet, että heiltä puuttuu se usko?

Toverit, Englannissa on jo vuosikymmeniä ollut hyvin mieltäkiinnittävä sivistyneistö-ryhmä, jota voitaisiin pitää reformistijohtajien perikuvana. Se on fabiolaisten ryhmä, reformismin ideologiien (aatteilijain), jotka myös tahtovat joukkojen n. s. uskonkiihkoa, jotka tahtovat marssia tyynesti ja rauhallisesti, mutta jotka itse asiassa marssivat kravun lailla taapäin. Nämä fabiolaiset ovat tieteilteisesti sivistyneitä ihmisiä, jotka uskovat, että kumous kyllä voi tulla joskus 50 vuoden päästä, mutta he ovat cunctatoreja (Fabius Cunctator, roomalainen sotapäällikkö, „viivyttelijä”, vastaa Ruotsin-Suomen historian „Laiska-Jaakkoa”). Hekin tahtovat, etteivät joukot marssisi niin nopeasti. Friedrich Engels, toverit, hän oli oppinut hyvin

tuntemaan tämän reformistien lajin emigraattiaikanaan Englannissa.

En väitä, että oikeistoriippumattomat kaikki olivat fabiolaisia. Myönnän, että heidän joukossaan on vivahduksia, kumouksellisiakin. Mutta niiden teoreetikot, Kaytsky etupäässä, ovat nykyisin hyvin lähellä fabiolaisten ideologiaa. Onhan sosialipasifismi samaa kuin fabiolaisuus. Suokaa minun siteerata seuraavat Fr. Engelsin rivit (Kirjeestä Sor-gelle 31/12 1892): „Fabiolaiset ovat täällä Lontoossa ryhmä (Engels käyttää karkeampaa sanaa), joilla on älyä kyllin ymmärtää sosialisen mullistuksen kiertämättömyys, mutta jotka eivät mitenkään voi uskoa tätä jättiläistyötä yksin raa'alle proleta-riaatille ja siksi tavallisesti asettuvat johtoon. V a l l a n k u m o u s p e l k o o n n i i d e n p ä ä p e r i a a t e. He ovat „sivistyneitä par excellence” (ennen kaikkea)... „He ovat suurella ahkeruudella kaikenlaisen rojakan joukossa saaneet aikaan jonkun hyvän propagandakirjasenkin, todella parasta, mitä englantilaiset tällä alalla ovat tehneet. Mutta kun ne tulevat erikoiseen taktiikkaansa, luokkataistelun hämmentämiseen, on se mätää. Siitä myös heidän fanaattinen vihansa Marxia ja meitä kaikkia kohtaan — luokkataistelun takia”.

Sellaiset ovat Engelsin sanat. Minä en tahtoisii sovittaa näihin nykyisiin reformisteihin kaikkea, mitä Engels sanoi fabiolaisista. Saattaa olla heidän joukossaan ehkä joitakin joita ei tarvitse noin säälimättämi arvo-stella. Mutta kuitenkin, kun me tarkoin katselemme monen heidän vihaansa kommunistista liikettä kohtaan, niin täytyy meidän toistaa: Vallankou-mousspelko on tosiaankin yhä vielä monen o p p o r t u n i s t i s e n l u k u m i e h e n p ä ä p e r i a a t e. Niin, toverit, minä kysyn teiltä, mi-

tä kaikui Martovin puheesta muuta kuin kauhea tulevan suuren, monissa piirteissään hirveän, mutta kuitenkin ihmiskunnan vapauttavan vallankumouksen pelko? Ja eikö sama kaikunut Hilferdingin puheesta? Ja, toverit, vielä eräs seikka. Eivät ole ne vain oppineita, intellektuaaleja, jotka ovat kohottaneet tämän vallankumouksen pääperiaatteen, ei, on myös pieni osa työläisiä, jotka tekivät samoin. Se on lukumäärältään pieni, mutta poliittisesti hyvin merkittävä joukko, jota Marx ja Engels nimittävät työläisyliimystöksi ja joka nyt tulee taantumukseksi tekijäksi vapautusliikkeissämme.

Ja niin tulen toiseen tärkeään keskustelukysymykseemme, ammattiyhdistyskysymykseen. Toverit, ei ole sattuma, että näinä ratkaisevina päivinä väittelymme väkevimmän räiskähteli silloin, kun jouduimme koskettelemaan n. s. Ammatillista Internationalia. Se on nyt koko liikkeen elinkysymys. Olen jo korostanut sitä, että Crispien ja Dittmann eivät Moskovassa tehneet mitään muistutustensa johdosta, että Ammatillisen Internationalin kimppuun käytiin. Nyt on toinen ääni kellossa — eikä sattumalta. Tuolla työläisyliimystöllä on juuri reformistisissa ammattiyhdistyksissä tukikohtansa ja Jouhaux't, Legienit, Appletorit, Oudegeestit, Samuel Gompersit ovat tämän työläisyliimystön ideologeja. Tämä työläisyliimystö se kohottaa vallankumouksen pääperiaatteen. Kaikki porvariston ovelimmat johtajat ovat sen varsin hyvin käsitäneet. Siksi ne kaikkiin voimin tukevat työväenliikkeen aristokraattisia aineksia, siksi pitävät ne vanhoja reformistisia ammattiyhdistyksiä tukenaan ja turvanaan.

Väärinkäsitysten välttämiseksi selitämme, kuten jo sadasti olemme Kommunistisessa Internationa-

lessa selittäneet: e m m e me sano, että kaikki ne ammattiyhdistykset, jotka ovat liittyneet Amsterdamin ammattilliseen Internationaleen, olisivat keltaisia. Eipä suinkaan! Me tiedämme varsin hyvin, että sadattuhannet ja miljoonat siihen kuuluvat työläiset eivät ole keltaisia, vaan työtä tekeviä prolettaareja, jotka eivät vielä ole täysin tietoisia historiallisesta tehtävästään. Siksi olemme antaneet tunnussanan: ei erota ammattiyhdistyksistä, vaan niiden s i s ä l l ä tehdä päivä päivältä poliittista ja propagandatyötä, järjestelmällisesti propagoida reformismia vastaan ja siten vapauttaa ammattiyhdistykset porvallisen aatemaailman, reformismin, työläisylimystön ikeestä. Ja me teemme sen, tuli mitä tuli. Toverit, mutta me huomaamme jo, että työläisylimystön johtajat jo alkavat e r o t t a a kommunisteja ammattiyhdistyksistä. Englannin Labour Party, joka asiallisesti on a m m a t t i y h d i s t y s l i i k e t t ä on päättänyt olla ottamatta kommunisteja siihen puolueeseen. Saksassa huomaa jo, että aletaan puuhata kommunistien erottamista ammattiyhdistyksistä, koska niillä on aikomuksena muodostaa kommunistisia pesäkkeitä näihin järjestöihin. Mutta koettakoon sulkea meidät pois! Reformistit tulevat siinä taittamaan omaan niskansa. Jos Legien ja Jouhaux kumppaneineen yrittävät erottaa kommunistit sen perusteella, että nämä perustavat pesäkkeitä ammattiyhdistyksiin, niin tehdään sitä k u i t e n k i n, vaikka salaa, jos on tarpeen, eikä yksin porvareilta, vaan Legieniltä ja Jouhaux'ilta myös, ja ennenmin tai myöhemmin tulevat jäsenten joukot, ne jotka Martovin mukaan ovat uskonnollisen kiihkon ja naiivin uskon vallassa, kuitenkin kuulumaan meille. Amsterdamin Ammatillinen Internationale on alallaan s a m a kuin Brüsselin eli Geneven II

Internationale oli poliittisella alalla. Se on k a p p a l e I I I n t e r n a t i o n a l e a, ja joka tapauksessa on meidän, ehkä hieman eri keinoin, käytettävä sitä vastaan samoja menettelytapoja, joita olemme käyttäneet II Internationalea vastaan. Kuten me valtiollisella alalla jo miltei kaikkissa maissa olemme vapauttaneet työväen ydinjoukot reformismista, niin tulemme sen tekemään taloudellisenkin liikkeen alalla. Jos te Saksassa aiotte vakavasti ja johdonmukaisesti tukea Amsterdamin internationalea, niin te joudutte muodostamaan jonkinlaisen Labour Partyn s. o. sekavan, puoliksi poliittisen, puoliksi ammatillisen, puoliparlamentaarisen ja puoltaloudellisen reformistiyhtymän, joka noudattaa työläisylimystön eikä työväenjoukkojen politiikkaa. Nyt ollan Saksakin tulossa suuriin taisteluihin myös ammattiyhdistysalalla. Me odotamme niiden tuloksia varmuudella ja luottamuksella. Ei näissä taisteluissa ole seurauksena työväenliikkeen hajaannus, vaan koova lujittuminen, konsolideeraus, ammattiyhdistysliikkeen vapautuminen reformismista ja työläisylimystön ideologiasta.

Sallikaa minun sitten vielä kosketella sitä, mitä täällä on sanottu Neuvosto-Venäjästä.

Oikeisto-riippumattomat selittävät puoluekokoukselle esittämässään päätösehdotuksessaan että he ovat päättäneet edelleen tukea Venäjän neuvorohallitusta. Mutta samaan aikaan ovat he täällä inostuksella tervehtineet kaikkia niitä syytöksiä samaa neuvostohallitusta vastaan, joita menshevikkijohtaja Martov on esittänyt. Toverit, jokaisella on oikeus olla menshevikki. Siispä ei teidän pitäisi sitä kieltää, vaan sanoa se julki. Martovin täällä esittämät syytökset voi ymmärtää vain se, joka tietää mitä menshevismi on ol-

T u t V e n ä j ä l l ä . Sallikaa minun tässä aivan lyhyesti piirtää menshevismien kehitysraita. Toverit, jo v. 1905 vallankumouksessa menshevikit sen kavalisivat. He yhtyivät sen aikana Venäjän liberaalisen porvariston, n. s. kadettien kanssa bolshevikkeja, työväenluokkaa vastaan.

Tuli sitten vastakumous. Silloin menshevikit vasta oikein pettivät vallankumousliikkeen Venäjällä. He ehdottivat meidän salaisen puolueemme likvidoimista. He vaativat avoimesti meitä muuttamaan reformistiseksi puolueeksi.

Sitten tuli sota. Muutamilla poikkeuksilla asetui menshevikkien ydinjoukko **V e n ä j ä l l ä** (Martov oli emigranttina) imperialistista sotaa puolustamaan, antoi tukeaan jopa tsaarin hallitukselle, joka tätä sotaa kävi, ja yritti rämetyttää Venäjän työväenluokkaa mitä alhaisimmalla shovinismilla (yltiö-isänmaallisuudella.)

Maaliskuun vallankumouksessa 1917 liittyivät reformistit heti porvariston kanssa bolshevismia, työväenluokkaa vastaan. Menshevikit vaativat imperilistisen sodan jatkamista. He noudattivat aivan samaa taktiikkaa kuin Scheidemann ja Noske Saksassa. Yhdessä sosialikumouksellisten kanssa valmistiivat he kesäkuulla 1917 Saksan rintamalla tehtyä hyökkäystä, joka maksoi kymmentuhansien venäläisten työläisten ja talonpoikain hengen. Menshevikit muodostivat yhdessä povarien, tilanherrain ja pankkariin, kuten ministeri **T e r e s t s h e n k o n** ja sosialikumouksellisten kanssa n. s. kokoomushallituksen. Menshevikit yhdessä porvariin kanssa sortivat meidän lehtiämme, lakkauttivat Pravdan, hajottivat meidän järjestömme. Heinäkuun päivinä 1917 järjesti menshevistinen kokoomushallitus pogrommeja bolshevikkeja vastaan. Menshevikki-ministerit, ku-

ten Tseretelli y. m. ovat vastuussa siitä mitä kokoomushallitus vuonna 1917 teki Pietarissa. Menshevikit yhdessä sosiaalidemokraattien kanssa valmistivat Pietarin ja Moskovan työväen aseistariisumista. Menshevistinen kokoomushallitus koetti heinäkuulla 1917 esittää toverit Leninin Trotskin, Kollontain, Lunatsharskin, minut y. m. Saksan monarkistisen Vilhelm II:n hallituksen vakoajiksi ja agenteiksi ja usutti joukkoja meidän kimppuumme. Trotski, Kamenev y. m. vangittiin. Menshevistit saboterasivat kaikkiin tavoin proletaarista lokakuun vallankumousta.

Lokakuun vallankumouksen jälkeen on suuri osa menshevikkejä, n. s. aktivistien ryhmä, ase kädessä taistellut proletaarista vallankumousta vastaan. Menshevikkipuolueen keskuskomitean jäsen, Maiski, kuului vastavallankumoukselliseen Samarahan hallitukseen, ollen vielä työministerinä. Menshevikit siis ottivat osaa siihen vastakumoukselliseen hallitukseen, joka valkokaartilaisen shekkoslovakia-kapinan aikana muodostui j. n. e. j. n. e.

Kas siinä lyhyin piirtein menshevikkien ura, joka siis merkitsee samaa kuin Scheidemannien ura Saksassa; Venäjän ja Saksan s. d. puolueet ovat toistensa kaltaiset. Ja juuri siksi onkin menshevismi Venäjällä aikansa elänyt. Martov voi vielä saada suosionosoituksia Riippumattoman Puolueen oikeistolta Hällessä, mutta ei saa proletaarisissa kokouksissa Venäjällä, ja juuri siksi, että Venäjän työläiset hyvin tietävät, että menshevikit kokonaisuutena ovat Venäjällä tehneet samaa kuin Scheidemann ja Noske Saksassa. Niin, meidän on t ä y t y n y t käyttää voimakeinoja menshevikkejä vastaan Venäjällä. Mutta se että menshevismi on Venäjällä tuhottu, ei johdu vain niistä. Käytettiinhan bolshevikkejäkin vastaan väl-

lankumouksemme esi asteella mitä väkivaltaisimpia voimakeinoja, mutta eipä sitä voitu pois juurittaa. Päinvastoin, mitä enemmän niitä käytettiin, sitä voimakkaammaksi, kävi bolshevismi. Menshevismiin kävi päinvastoin, koska Venäjän työläiset tunsivat menshevikkien vastakumouksellisen politiikan ja vihasivat sitä.

Nyt ymmärrätte te Martovin syytökset. Hänen puolueensa on lopussa Venäjällä ja siksi hän niin raivoaa meitä vastaan. Martov unohti sanoa teille, että hän kuitenkin sai passin tähän puoluekokoukseen, vaikka meidän hallituksen me varsinkin hyvin tiesi, mitä hän tulee sanomaan täällä. Me emme pelkää Martovin syytöksiä; painattakoon vain Puolan porvarislehdet ne — sen ne tekevätkin — painattakoot vain maailman kaikki antibolshevistiset lehdet Martovin syytökset. Työväki on kyllä ymmärtävä, että näihin syytöksiin voi luottaa juuri niin paljon, ei enempää eikä vähempään kuin niihin, mitä Scheidemann latelee Saksan vallankumouksellisista työläisistä.

Martov väittää, että Kommunistisen Internationalen toinen kongressi ei käsitellyt Venäjän-Puolan sotaa. Se on vale kuten moni muukin Martovin väite. Sen kongressin ensimmäinen julistus koko maailman työvälle oli omistettu juuri tälle Puolan sodalle. Sen hyväksyi kongressi kylläkin ilman keskesteleä, mutta vain siksi, että sosialisteille oli ja on selvä, että tämä sota oli Venäjän työväen puolustusta Puolan kapitalisteja vastaan, ja että koko maailman työväestö on kannattava Neuvosto-Venäjää.

Martov ja Hilferding, Crispian ja Dittmann väittävät, että me kommunistit tahdomme uutta sota, tahdomme usuttaa Saksan proletaarit sotaan. Vielä kerran selitän, ettei se ole totta eivätkä nämä puhujat ole sitä voineet todistaa. Mutta, toverit, tänään olen saanut Parisista sosialipatrioottisen lehden „La vie socialiste”, jossa lokak. 9 p. seisoo: III Internationaleen kuuluminen merkitsee uuden sodan valmistusta”. Kuka niin saanoo? Hra Renaudel — hra Scheidemannin kaksoisveli.

Se merkitsee jotain. Riippumattoman Puolueen oikeisto selittää tahtovansa tukea Venäjän neuvostohallitusta. Mutta eilen julkaisi „Freiheit” julistuksen: „Uusi tyranni, Armenian sosialistien avunhuuto!” Mitä ovat nämä sosialistit? Samoja Scheidemannia, samoja kuin Puolan sosialipatriootit Daszynskin johdolla. Nämä armenialaiset sosialistipeturit kirjoittavat: „Armenian Työväenpuolue esittää mainitut tosiasiat Kansainväliselle Sosialisti-Toimistolle.” Toverit, mikä on tämä Toimisto? Se on II Internationaleen toimisto. Armenian sosialipatriootit kuuluvat suoraan II Internationaleen. Ja se on luonnollista, ovathan he samaa maata kuin Daszynskit. Sanotaan tuettavan neuvostohallitusta ja painatetaan johtavalla paikalla tällainen julistus Venäjän proletaarihallitusta vastaan. Sellaista „avustusta” vailla voimme hyvin olla, Armenian n. s. demokratia ja n. s. työväenpuolue ovat pelkkiä ententeen käytyreitä. Ententen käytyrit yrittävät nyt tukea „Freiheitiltä”. Sama lehti kirjoitti eilen artikkelissa „Paljastettu kuva”: „Kuitenkin osotti hän (s. o. minä) selittäessään Idän riistettyjen kansojen herättämisestä ja niiden taistelun välttämättömyyttä englantilais-ranskalaista imperialismia vastaan hyvin hyvää Aasian kansojen psykologian, kuten myös sovjettipolitiikan ym-

märtämistä, se kun tarvitsee islamin kansojen kapinaliikettä voidakseen painostaa Englannin hallitusta". — Olen siteerannut „Freiheitä" sanasta saan. Minä kysyn teiltä toverit, onko totta että vain Neuvostohallitus tarvitsee islamin kansojen kapinaliikettä? Entä Saksan? — Eikö koko maailman työväenluokka, eikö se tarvitse islamin kansojen nousua ententeä vastaan, koko maailman porvaristoa vastaan? Te näette tässäkin, toverit, millätavoin „Freiheit" tukee Neuvostohallitusta. Me kiitämme moisesta tuesta ja sanomme suoraan, että jos „Freiheit" painattaa II Internationalle osotettuja julistuksia, niin osoittaa se, että siitä alkaa tulla II Internationalen lehti, a n t i b o l s h e v i s t i n e n l e h t i. Me sanomme siihen aivan tyynesti: niin monta sataa antibolshevistista lehteä on jo ennestään maailmassa, olkoon nyt Berlinissä yksi lisää, joka nimittää itseään „Freiheitiksi", mutta ei ikäänsä pysyne reformistien käsissä.

Ja lopuksi vielä niistä ehdoista. Se kirjallinen selitys, jonka Hilferding oikeistolaisten puolesta on antanut, todistaa meille sadannen kerran, ettei näitä oikeistososialisteja vaivaa kysymys pääsyehdoista, vaan että vika on proletaariatien diktatuuria, maailmanvallankumousta, ammattiyhdistyksiä y. m. koskevilla ohjelmakysymyksissä. Nyt ei enää ole mitään aihetta keskustella heidän kanssaan yksityisistä kohdista, sen jälkeen kun he ovat avoimesti tunnustaneet kuuluvansa menshevismiin.

Hilferding on puhessaan siteerannut, mitä toveritar Rosa Luxemburg vainaja v. 1904, siis 16 vuotta sitten, on sanonut, siis aikana, jolloin menshevism ja bolshevism erotus vielä oli varsin epäselvä. Moisilla sitaateilla ei ole mitään arvoa. Koko joukon suuremmalla syyllä voisi Hilferding siteerata, mitä

Trotsky ehkä vielä v. 1916 on sanonut meitä vastaan. Niin, oli aika jolloin ei vielä ollut selvää, että menshevismi tulee reformismin lajiseksi, ja monet kumoukselliset erehtyivät sen suhteen. Mutta nyt, kumouksen aikana, tulee satoja menshevikkejä meidän joukkomme. Mutta minä olen velkaa mestarimme ja opettajamme Rosa Luxemburgin muistolle sen, että panen Hilferdingin lausunnon paikalleen. On eräs asiakirja hänen kädestään — ei v:ltä 1904, vaan 1916, siis ajalta, jolloin kriisi jo oli selvä ja II Internationale romahtanut. Sen nimi on „Peruslauselmia Kansainvälisen sosialidemokratian tehtävissä“, joka seurasi Juniusbroshyyrin liitteenä ja on Rosa Luxemburgin laatima. Siinä sanotaan:

„III Internationalessa on painopiste proletariaatin luokkajärjestyksessä. Internationale päättää rauhan aikana kansallis-osastojen taktiikasta militarismin, siirtomaapolitiikan ja kauppapolitiikan kysymyksissä, sekä sotaan nähden noudatettavasta menettelytavasta kokonaisuudessaan.

III. Internationalen päätösten noudattamisvelvollisuus käy kaikkien muiden järjestövelvollisuuksien edellä. Kansalliset osastot, jotka toimivat sen päätöksiä vastaan, asettuvat itse Internationalen ulkopuolelle”.

Toverit, tämä on ilmeistä ja selvää. Toy. Luxemburg ei ollut näitä 21 ehtoa vastaan, vaan niiden kannalla, niinkuin mekin.

Puoluekokouksen oikeisto on väärässä sanoessaan, että 17:stä pykälän mukaan on Riippumatto-

man Puolueen vasemmisto velvollinen ilman muuta liittymään Spartakusliittoon. Se ei ole totta. Se ei ole Kommunistisen Internationalen eikä Spartakusliiton tarkoitus. Tarkoituksemme on saada aikaan veljellinen puolueyhtymä kaikista kommunistisista aineksista eikä yksinkertaista siirtymistä. Ja olkoot nämä oikeistojohtajat rauhalliset, se veljellinen yhtyminen on tapahtuva toverillisesti, ilman häiriöitä ilman riitoja ja ilman kilpakateutta.

Ne 21 kohtaa ovat olemassa. Puoluekokouksen koko meno on todistanut, että ne oivallisesti vievät tarkotettuun päämäärään. Ne auttavat meidän erottamaan akanat jyvistä, ne auttavat meitä kokoamaan yhteen kaikki tosi kommunistiset ainekset. Kun me pääsemme irti reformistisista opportunisteista, näistä puolporvarillisista aristokraattisista aineksista, kun olemme omassa sakissamme, niin sovimme varsin helposti siitä, mitä muutoksia käytäntö näihin 21 kohtaan edellyttää. Mutta nyt seisomme suljettuna rintamana Kommunistisen Internationalen kaikkien 21 ehdon perustalla, jotka kansainvälisen työväenluokan paras osa on sommitellut. Ja nyt, kun tulee selvä pesäero, seuraa siitä myös, tahdotte tai ette, toiselta puolen Saksan kaikkien opportunististen ainesten ja toiselta kaikkien kommunististen ainesten yhtyminen. Minä väitän, että jos tässä puoluekokouksessa, jonka oikeisto kutsui kokoon niin kiireesti, tilanteessa, jolloin sen oikeiston käsissä oli 45 lehteä, jolloin se johti koko väitelyn organisaatoriselle alalle ja yritti väärin tulkita näitä 21 pääsyhtöä, jos jo tällaisessa tilanteessa Riippumattoman Puolueen kommunistinen osa sai suuren emmistön puoluekokouksessa, niin todistaa se, että työväen, Riippumattoman Puolueen jäsenten keskuudessa musertava enemmistö on meidän puolellamme.

Saksaan muodostuu nyt suuri yhtenäinen Kommunistinen Puolue, ja se on meidän päiviemme suurin historiallinen tapaus. Siksi vielä kerran: Eläköön tämä Saksan uusi yhtenäinen Kommunistinen Puolue, yhtynyt Kommunisti-Puolue, Kommunistisen Internationalen yhtynyt osasto!

Toverit, ystävät, veljet! Tervetuloa Kommunistiseen Internationaleen!

G. SINOVJEV

**PUOLUE JA AMMATTILIITOT
NEUVOSTO-VENÄJÄLLÄ**

Suomennos

Puolue ja ammattiliitot.

Ammattiliittoja on ollut kymmeniä vuosia sekä meidän maassamme että muissa maissa. Satojatuhansia ja miljoonia työläisiä on niissä jäseninä. Eivätkä kumminkaan läheskään kaikki ajattele, mitä nämä järjestöt ovat!

Kukin on kiinni jouksevissa päiväntehtävissä, kukin ahertaa raskaassa työssä, useinkaan tekemättä itselleen selvää siitä, mitä ammattiliitto on.

Mutta kumminkaan emme voi ottaa ainuttakaan askelta eteenpäin vastaamatta itsellemme kysymykseen: minkälaiset ovat meidän päiviemme, s. o. Neuvosto-Venäjän ammattiliittojen tehtävät v. 1920? Mitä on nykyaikaisen ammattiliiton työnä, minkälainen on sen kokoonpano, j. n. e.

Kysymykseen: mitä yleensä ammattiliitto on, ovat eri puolueet, jotka ovat ajaneet erilaisia luokkasetuja, antaneet ja antavat erilaisia vastauksia. Tässä ilmenee ennen kaikkea kunkin luokan, — riipuen siltä, kuka vastauksen antaa, — näkökanta. Jos kysymykseen vastaa vapaamielisen puolueen edustaja, antaa hän yhden vastauksen; jos vastaa vanhan kuolon isänmaanpuolustaja — kruunun-sosialidemokratian edustaja, hän antaa toisen vastauksen, jos kommunisti vastaa, hän antaa kolmannen vastauksen; syndikalisti neljännen j. n. e.

Sanon enemmänkin: jopa meidän omassakin keskuudessamme ovat mahdollisia, erilaiset vas-

taukset tämän suhteen riippuen siitä aikakaudesta, jota elämme.

Kullakin järjestöllä tässä mielessä on suhteellinen merkitys. Ottakaa tehdaskomitea. Nyt te tiedätte, että meillä riidellään siitä, onko tehdaskomiteain olemassa-olo enää tarpeen. Rientäen edelle, sanon, että ne mielestäni ovat ehdottomasti tarpeen. Mutta jokainen teistä tuntee, että tehdaskomiteain nykyiset tehtävät, työ, velvollisuudet, niiden toimissa Neuvostovallan aikana, ovat toiset kuin aikaisemmin. Proletariaatin diktatuurin aikana ovat nämä tehtävät toiset kuin ne, joita tehdaskomiteoilla oli 2 ½ vuotta sitten, jolloin valta oli porvariston käsissä. Suhteellisia ovat itse nämä käsitteet. Tehdaskomiteaa tarvitaan nyt kuten kolme vuotta sitten. Mutta, jo on aivan selvää, että sen toimet ja tehtävät nyt ovat aivan toiset. Kysymykseen, mitä tehdaskomitea työssä puolesta on, antaisimme nyt toisen vastauksen kuin kolme vuotta sitten. Niin on myös ammattiliittojen laita.

Kysymykseen, mitä on ammattiliitto, on ennen imperialistista sotaa annettu vastauksia, joista minä tähän otan tärkeimmät ja klassillisimmat. Otan Webbin, Englannin vanhanaikaisen ammattiliikkeen (trade-unionismin) tunnetun teoreetikon, mielipiteen, Webbin mukaan „ammattiliitto on työläisten jatkuva yhdistys työpalkan pysyttämiseksi ja kohottamiseksi.”

Tässä määritelmässä on joka sana ajateltu. Mutta tyydyttääkö tämä määritelmä?

Ylietysti ei! Webb oli oikeassa, kun painosti sitä, että liiton tehtävänä on pyrkiä korottamaan työpalkkaa. Mutta tämä on vain yksi liiton tehtävistä. Meidän marxilaisten näkökannalta tämä määritelmä ei tyhjentyvästi ilmaise ammattiliikkeen tehtäviä. Me emme hyväksy tätä määritelmää.

Webbin määritelmä vastasi sitä ideologiaa, jonka edustaja hän on ollut, nimittäin pikkupörvariston, trade-unionismin. Trade-unionilaiset itse ovat pitäneet itseään sosialisteina, mutta asiallisesti he eivät ole menneet kapitalistisen järjestelmän puitteissa aikaansaattavia pikkuparannuksia pitemmälle.

Ottakaamme enemmän vasemmalla olevia teoreetikkoja, — vanhan sosialidemokratian kannattajia. Siteeraan itävaltalaista sosialidemokraattia, joka tässä kysymyksessä ehdottomasti ilmaisee II:sen Internationaalen ajatuksen, tunnettua Julius Deutschia. Hänen sanojensa mukaan ammattiliitto on „yhden ammatin työläisten yhtymä, jonka tarkoituksena on suojella heidän etujaan ja joka etupäässä on pannut päämääräkseen taistelun työehtojen parantamisen puolesta”.

Deutsch, kuten näette, antaa jo paljon laajemman määritelmän kuin Webb ja puhuu jo työehtojen parantamisesta yleensä. Mutta joka tapauksessa hänkin pysyy vain työväen elämisen ehtojen parantamisen rajoissa kapitalistisen järjestelmän pohjalla, eikä puhu mitään sosialismista, siitä että ammattiliittojen tehtävänä on taistelu sosialistisen kumouksen puolesta. Hän ei pääse II:sen Internationaalen ideologian puitteista. Eikä Deutsch ollut huonoimpia silloisen ajan ammattiliikkeen toimihenkilöitä. Ja hän, kuten Adolf Braunkin, joka antoi samanlaisen määritelmän, ilmaisi koko II:sen Internationaalen käsityksen.

Ei ole tiedossa minkälaisen määritelmän Bebel olisi antanut, jos hän olisi ottanut sen tehtäväkseen. Mutta hänen puheistaan, teoksistaan ja kirjasistaan on tunnettua, että hänkin piti ammattillisia järjestöjä sellaisina, jotka kapitalistisen järjestelmän rajoissa taistelevat reformien, työväen olon ja elä-

män parantamisen, työpalkan korottamisen puolesta, jotka taistelevat työttömyyttä vastaan ja keskinäisen avustuksen kokonaisen järjestelmän avulla parantavat työläisten asemaa kapitalismin vallitessa.

Sellainen on II:sen Internationaalen kanta.

Huomautan vielä sellaisen kirjailijan kuin Sombartin mielipiteestä. Hänen kantansa on sosialidemokratian ja trade-unionismin keskivälillä. Hänkin sanoo, että ammattiliike on „työväen yhdistys, jonka tarkoituksena on antaa apua työläiselle ja hänen perheensä jäsenille työttömänä aikana ja puolustaa hänen etujaan tehtäessä sopimusta palkasta”. Te näette taas: tässä painostetaan vain ammattiliikkeen yksityisiä tehtäviä. Tekijä taaskaan ei lähde kapitalistisen järjestelmän ulkopuolelle.

Jouduin sodan edellä, v. 1913, puolueemme nimessä väittelyyn niiden katsantokantojen edustajia vastaan joista juuri olen puhunut. Silloin taistelussa menshevikkien kanssa koetin esittää, m e i d ä n määrifelmämme ammattiliittokäsitteestä. Me sanoimme: „Ammattiliitto on määrätyn tuotannon (s. o. koko tuotannon eikä yksityisen ammatin) työväen jatkuva yhtymä työväen taloudellisen taistelun johtamiseksi, yhdessä proletariatin poliittisen puolueen kanssa vakinaisesti ottaakseen osaa työväenluokan vapautusteluun, palkkaorjuuden hävittämiseksi ja tasa-arvon aikaansäämiseksi elämän kaikilla aloilla”.

Tämän kirjoitin silloin laillisessa sanomalehdissä tsaarin sensuurin aikana ja sentähden monet

ajatuksistani olivat jonkun verran pyöristelyjä. Mutta kumminkin tämän määritelmän ajatus on selvä. Erotukseksi vanhasta kruunun-sosialidemokratian kannasta sanomme me, että ammattiliitto on järjestö, joka on velvollinen työskentelemään yhdessä proletariaatin poliittisen puolueen kanssa, taistellen ei vain työttömyyttä vastaan, parantaen ei vain keskinäisellä avustuksella työväen saamaa, ei vain antaen avustusta hautauksiin, pyrkien lyhempään työpäivään j. n. e., vaan myös ottaen osaa yhdessä puolueen kanssa työväen luokan koko vapautusteluun palkka-orjuuden hävittämiseksi.

Toisin sanoen: ammattiliiton tulee taistella sosialismin, kommunismin puolesta.

Sellainen oli meidän sodan aattona kuusi vuotta sitten antamamme määritelmä, mikä silloin eroitti meidät porvarillisesta, pikkuporvarillisesta ja kruunun-sosialidemokraattisesta leiristä.

Tyydyttäväkö tämä määritelmä nykyään? Arvelen, että ei. Nykyisin tämä määritelmä ei enään ole tyydyttävä; en voisi toistaa sitä nyt täydellisesti.

Tietysti se on perusteeltaan oikea, mikäli on puhe kahdesta perusasiasta: 1) poliittisen puolueen kanssa käsi kädessä työskentelemisen välttämättömyydestä ja 2) välttämättömyydestä olla rajoittamatta taistelua kapitalistisen yhteiskunnan puitteisiin, vaan särkeä nämä puitteet, luoda sosialismi.

Mutta tämä ei voi tyhjentävästi määritellä meidän suhdettamme ammattiliittoon tänä aikana. Nykyään täytyy tätä määritelmää levittää, täytyy sanoa paljon kouraan tuntuvaakin, mitä me ajattelemme ammattiliitoista nykyisissä perinpohjin muutuneissa oloissa.

Todellakin. Kun porvaristo on vallassa, niin

meidän mielestämme, — vallankumouksellisten marxilaisten kannalta, — liittojen perustehtävänä on: perustaa taisteluosastoja, käydä lakkotaisteluita, puolustaa työväen etuja työvoiman myyjinä, lähteä siitä he ovat palkkaproletaareja. Sellainen on ollut ammattiliittojen a ja o niin kauan kuin valta on ollut porvariston käsissä.

Nyt ei ole niin. Meidän ammattiliittomme eivät muodosta mitään lakkokassoja, vaan taistelevat lakko v a s t a a n Venäjällä, missä on Neuvosvalta.

Usein ne, totutusta tavasta, edelleen puhuvat „puolustavansa” palkkatyöläisten etuja, mutta tämä johtuu vain totutusta tavasta. Nyt ei tarvitse entisessä merkityksessä „puolustaa” työvoiman myyjäin etuja, sillä ei ole työvoiman ostajia tämän sanan entisessä merkityksessä.

Takapajuisimmat liitot, liittojen omaa etua taivoittelevat ainekset jatkavat yhä tuota vanhaa virttä: He muka taistelevat jotain työnantajaa vastaan, koska heistä Neuvostovaltiokin on työnantaja. Aikamme edistyneet ammattiliitot eivät siltä kannalta asioita katsele.

Nykyaikaisella edistyneellä työväen ammattiliitolla ei ollenkaan tarvitse olla lakkokassoja, sen ei tarvitse tehdä lakkoja, puolustaa palkkatyöläisten etuja, työvoiman myyjinä. Ne ovat saaneet toisia tehtäviä.

Ja tämän me olemme todenneet lokakuun vallankumouksemme ensi päivästä.

Te muistatte ammattiliittojen ensimmäisen yleisvenäläisen edustajakokouksen Pietarissa v:n 1918 alussa, muutamia viikkoja lokakuun vallankumouksen jälkeen. Siellä hyväksyttiin meidän puolueemme esittämä ponsilauselema. Alustajana satuin esiintymään minä ja minä olin laatinut ponsilauselemaehdotuksen.

Ja siinä sanottiin: „Lokakuun vallankumous, joka siirsi vallan porvaristolta työväenluokan ja talonpoikain käsiin, on luonut uudet olot yleensä kaikkien työväenjärjestöjen toimintaa varten ja niin myös ammattiliitoille”.

Ja edelleen selitettiin, missä on näiden olojen uudistus.

Ammattiliittojen työn painopisteen tätä nykyä, s. o. tammikuuussa 1918 (ja samaa voidaan sanoa myös syyskuussa 1919) — painopisteen tulee olla siirretty taloudellisen järjestämisen työn alalle. Ammattiliittojen, sanoo vallankumous, luokkajärjestöinä, ammattiliittojen, jotka ovat järjestetyt tuontanteriaatteen mukaan, tulee ottaa suorittaakseen tuotannon järjestämisen päätyö. Niiden tulee avustaa maan tuotannollisia voimia, niiden tulee ottaa mitä tehokkaimmin osaa työväen kontrollin järjestämiseen, työvoiman luettelointiin, sijoittamiseen j. n. e. Kas se on ammattiliittojen tehtävä.

Sitten lokakuun vallankumouksen jälkeen, kun me ensi kerran koetimme määritellä ammattiliik-
keemme tehtävät, joka kehittyi jo proletarisen vallankumouksen taustalla, heti muutettiin kanta, mitä tulee kysymykseen taistelusta palkan korotuksen puolesta ja keskinäisestä avustuksesta, missä meillä hyvällä menestyksellä toimivat Yhteiskunnallisen huollon ja työasiain kansankomisariat. Koko joukon vanhoja toimintamuotoja me olemme heittäneet pois ja sanoneet, että ammattiliitoille sen sijaan on avoinna nyt paljon laajempi toisenluontoisen toiminnan ala, nimittäin taloudellisen järjestämistyön ala. Ja sinne on siirretty toiminnan painopiste.

Jos me nyt koettaisimme määritellä, mitä ammattiliitto nykyisin Neuvosto-Venäjällä on, niin ei

pitäisi luopua vain II:sen Internationaalen vanhasta määritelmästä, vaan myöskin meidän sodan edellisestä, v. 1912—1913 antamastamme määritelmästä, vieläpä osittain pitäisi laajentaa meidän v. 1918 esittämäämme määritelmää.

Olen kirjallisesti koettanut laatia sellaisen matemaattisesti tarkan määritelmän. Mutta sanon jo etukäteen, etten pidä tätä työtäni tyhjentävänä ja täysin tyydyttävänä. Esittämäni uusi määritelmä ei ole riittävän suppea. Mutta sellaisten määritelmien tulee olla lyhyitä. Niitä täytyy muokata, jotta ne luonteeltaan olisivat matemaattisen tarkkoja, ettei niissä olisi yhtään liikaa sanaa, eikä yhtään liikaa pilkkua.

Mutta vaikka kenties määritelmäni ulkonaisesti on epätydyttävä, on se kumminkin perusteiltaan oikea. Ja jos minä nyt väittelyssä vastustajani kanssa olisin pakotettu tarkoin ja tieteellisesti vastaamaan kysymykseen, mitä on ammattiliitto nykyajan Neuvosto-Venäjällä, sanoisin:

Tuotannollinen ammattiliitto Venäjällä nykyäänä on määrätyn tuotannon kaikkien työntekijöiden pitkäaikainen yhtymä, joka on yhtenä proletariaatin diktatuurin taloudellisen järjestämistyön pääperustana.

„Pannen päämääräkseen Kommunistisen Puolueen johdolla tarmokkaan osanoton koko proletariaatin taisteluun yhteiskunnan kommunistisen uudestirakentamisen ja luokkien hävittämisen puolesta, siirtää nykyaikainen ammattiliitto työnsä painopisteen taloudellisen järjestämistyön alalle: 1) kaikinpuolinen osanotto tuotannon järjestämiseen kommunistiselle perustalle kansantalousneuvostojen, osastojen y. m. välityksellä; 2) sodan ja koko nykyisen pulan hajottaminen maan tuotannollisten voimain uudistaminen; 3) työvoiman laskullepano

ja sijoittaminen koko maassa; 4) kaupungin ja maaseudun välisen vaihdon järjestäminen; 5) yleisen työvelvollisuuden käytäntöön saattaminen; 6) valtion elintarve-elimien, elintarvekomisariaattien ja kuluttajakommuunien avustaminen; 7) proletaarisen punaisen armeijan järjestämisen kaikinpuolinen tukeminen; 8) työvoiman myyjänä olevien palkkatyöläisten etujen puolustamisen ohella tapahtuva taistelu sen työläisten osan itsekkäitä, ahaita ryhmäharrastuksia vastaan, joka takapajuisuutensa tähden pitää proletaarista valtiota vielä tavallisena työnantajana, j. n. e.

„Ollen mitä laajimmille proletariaatin ja puoliproletariaatin kerroksille kommunismia opettavana kouluna, muuttuvat nykyaikaiset ammattiliitot samalla asteittain asialliseksi osaksi valtiovallan yleisessä koneistossa, tulevat yhdeksi työväen valtion elimeksi, joka tottelee Neuvostoja, proletariaatin diktatuurin historiallisesti määrättyinä muotona”.

Toistan, että määritelmä tarvitsee suuren muokkauksen ja koko joukon korjauksia. Mutta minusta tuntuu, että pääpiirteessään tässä on mainittuna kaikki, mitä nyt on edistyneissä ammattiliitoissa. Tämä on valokuva siitä, mitä tapahtuu nykyaikaisissa ammattiliitoissa ja mitä ne tekevät tätä nykyä.

Tekevätkö ne lakkoja, kuten ennen, järjestävätkö ne keskinäistä avustusta, lääkäriin apua? Eivät! Mitäs ne puuhailevat? Kansantalousneuvostojen osastojen välityksellä ne ottavat osaa tuotannon järjestämiseen, laskevat työvoiman ja määräävän keskuksen välityksellä siirtävät sitä tänään pohjoisesta etelään ja huomenna takaisin, auttavat punaista armeijaa, työskentelevät tuotannollistaloudellisten tehtävien ratkaisemiseksi — kuten ei-

len, jolloin tässä ammattiliittojen salissa piti kokousta erikoinen konferenssi peruna-asian johdosta. Kas, siinä on niiden kysymysten summa, jotka tätä nykyä kiinnittävät ammattiliittojen mieltä. Kas sillä tavoin meidän tulee vastata kysymykseen, mitä on nykyaikaisen, s. o. Neuvosto-Venäjän ammattiliitto.

*

Kuten jo olette nähneet, on ammattiliittojen yhtenä tehtävänä taistelu niiden takapajulla olevien työläisainesten ennakkoluuloja ja erehdyksiä vastaan, jotka pitävät valtiotamme tavallisena työnantajana. Esimerkkejä voidaan esittää riittävästi. En tule ottamaan kotoisia pietarilaisia esimerkkejä. Ottakaamme, sanokaamme, Volgan lastaajain liitto.

Lastaajain liitossa Volgalla, kuten minulle toverit ovat kertoneet, yhteen aikaan oli tyypillisiä sotarosvoja. ¹⁾ Lastaajat usein ansaitsevat muutamia satoja ruplia päivässä. Mutta kuormat, joita me lähetämme maalle, ryöstetään. Eikä ammattiliitto vain ole rientämättä taisteluun tätä rosvoamista vastaan, vaan onpa sellaisiakin liiton toimitsijoita, jotka suojelevat jäseniään. Kumminkin on lastaajain ammattiliitto — proletaarinen liitto. Vaikka kourallinen jäsenistä siinä onkin sotarosvoja; niin sittenkin ne ovat proletaarisia joukkoja.

Mikähän on kommunistien tehtävä tuollaiseen ammattiliittoon nähden? Tuon pyrkimyksen kannustaminenko, katsominen, että kaikki nämä lastaajat ovat köyhiä työmiehiä, joiden etuja on suo-

¹⁾ Pyydän tovereita lastaajilta etukäteen anteeksi, jos vanhojen tovereitten minulle kertomat asiat eivät ole tosia.

jeltava „riistäjää“, s. o. Neuvostavaltiota vastaan? Ei, meidän tehtävämme on ojentaa tämä itsekäs ryhmä, panna se tottelemaan työväen kuria.

Ja samanlaisia esimerkkejä Pietarista ja Moskovasta löytyä paljon. Riittää, kun mainitsee sairaahuonepalvelijain liiton, pankkivirkailijain liiton, ja te näette koko joukon eriskummaisia ilmiöitä, joita vastaan ammattiliikkeen toimittajain ehdottomasti on taisteltava.

*

Ammattiliitot ovat Marxin sanoja käyttäkseni, sosialismin kouluna tai, kuten minä määritelmäni sanoin, kommunismin kouluna. Tämän koulun toiminta ilmenee sekä tälkoissa, työkurissa että elintarveretikuntiin osanotossa. Ammattiliitot ovat sulatusuuni, missä työmiehet karaistetaan.

Mutta ei saa salata niitä ammattiliikkeen puolia, joita kutsuisin taantumuksellisiksi, reaktionäärisiksi. Ammattiliikkeemme yleensä on suorittanut suuren vallankumouksellisen työn.

Sen ohella on siinä muutamia tietävästi synkkiä puolia, joita ei ole salattava. Puolueessamme esim. äskettäin oli jäsenten uudelleen luetteloiminen. Mitä se merkitsi? Sitä, että me olimme lähemmin tarkastelleet puoleemme sosiaalista kokoonpanoa, sen soluja, huomanneet että juokkoimme oli pujahtanut pikkuporvarillista ainesta ja koetimme karkoittaa sitä pois.

Eikö tätä samaa pitäisi tehdä myös ammattiliikkeessä? Eikö muka ammattiliikkeessä ole määrättyjä taantumuksellisia puolia? Olen puhunut lastaajista Volgalla. Te voitte löytää sellaisia liittoja myös meillä; ne asettavat kaikkea korkeammalle oman ryhmä- ja ammattikunta-etunsa, pitävät

proletaarista valtiota lypsylehmänä eivätkä tunne muita kuin „oman tehtaansa ja oman ammattinsa“ edut.

Ammattiliikkeen johtavilla piirteillä ei näihin puutteisiin ole syytä. Mutta ammattillisessakin byrokraatiassa näitä vikoja on, ja täytyy ne poistaa. Keskustelumme tästä kysymyksestä tulee paljastaa tuo paise.

Meidän keskuudessamme on joskus väärä suhde ammattiyhdistysläisiin ja näiden keskuudessa väärä suhde neuvosto- ja puoluejärjestöihin. He pitävät meidän neuvostolaitoksiamme jonkunlaisina ruoskina, komentajina, suojellen ja kaikin tavoin puoltaen oman ammattikuntansa etuja. Hyvin usein monissa, ainakin takapajuisissa liitoissa voidaan havaita sellaisia taantumuksellisia ilmiöitä. Tätä vastaan täytyy aloittaa taistelu ja me ehdottomasti siitä helposti selviydymme.

*

Nyt siirryn puolueen ja liittojen keskinäisten suhteiden kysymykseen.

Mutta sitä ennen täytyy antaa tarkka „puolue“- ja „neuvosto“-käsitteen määritelmä.

Meillä on puolueemme 8:nnen edustajakokouksen hyväksymä määritelmä, minkä, ohimennen sanoen, meidän pietarilaiset järjestömme esittivät. Minusta tuntuu, etteivät nämä määritelmät ehken ole riittävän täydelliset, mutta ne täysin riittävät meille tietoisille kommunisteille.

Järjestökysymystä koskevassa ponnassa edustajakokous antaa seuraavan määritelmän:

Neuvostot ovat työväenluokan ja köyhimmän talonpoikaissäestön valtiojärjestöjä, jotka toteuttavat proletariaatin diktatuuria. Neuvostot yhdistä-

vät toisiinsa kymmeniä miljoonia työläisiä, ja tulee niiden pyrkiä yhdistämään koko töyväenluokka sekä köyhin ja keskivarakas talonpoikaisväestö. Kommunistinen puolue on järjestö, joka yhdistää riveihinsä proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaisväestön etujoukon, sen osan, joka pyrkii toteuttamaan kommunistista ohjelmaa."

Sellaiset määritelmät ovat kyllin tarkkoja ja täysin tyydyttäviä.

Välistä meillä sanotaan: niin, kommunistinen puolue on etujoukko. Mutta juuri sentähden voi se yhdistää riveihinsä vain työläisten pienen vähemmistön, sen sijaan, että ammattiliitot, tämä joukkojärjestö, jo yhdistää riveihinsä Venäjällä kolme miljoonaa jäsentä. Siis puolueen pitäisi vississä määrin luovuttaa ammattiliitoille koko joukko tehtäviä, eikä unhoittaa, että puolue on ahdas, suljettu järjestö.

Meidän arvostelemamme, Pietarin ammattiliitosten neuvostoon kuuluvien tovereidemme osan teesit lausuiivat seuraavaa: „proletariaatin puolue k a i k k e i n s u o t u i s i m m i s a o l o i s s a voi järjestöllisesti käsittää vain työmiesten ja työläisnaisten etumaisimman kerroksen, mutta ei proletaarista joukkoa kokonaan.“

Mutta siinäpä juuri onkin kysymys, että tämä teesi ei ole nykyään oikea. Se on kaikua menneestä, II:sen Internatsionaalin kauden aikana.

Vallankumoukselliset marxilaiset ovat todella monasti ilmoittaneet, ettei meidän puolueemme voi suotuistenkaan olosuhteiden vallitessa yhdistää riveihinsä koko työväen joukkoa tai sen enemmistöä. Mutta silloin ovat vallassa olleet porvarit, me olemme olleet vainottuja, valtiokoneisto missä porvaristasavallassakin hyvänsä oli porvariston käsissä, me olemme olleet oppositiopuolueena, koulu-

sanomalehdistö, parlamentti, koko valtiollinen suunnaton koneisto on ollut vihollisen käsissä. Silloin tämä määritelmä oli oikea. Onko se nyt oikea? On, eikä ole. Nyt meidän puolueemme yhdistää riveihinsä parhaimmassa tapauksessa 400,000, puolimiljoonaa jäsentä, — pienen vähemmistön, jos ottaa huomioon työväenluokan kokonaisuudessaan. Mutta tuleekeko aina olemaan näin? Ei! Jos sanotaan, että „kaikkein suotuisimmissa olosuhteissa“ aina tulee näin olemaan, niin se ei ole oikein. Me olemme vakuutetut siitä, e t t e i edes v a i n e n e m m ä n t a i v ä h e m m ä n suotuisissa oloissa näin tule olemaan.

Todellakin. Kuvitelkaa mielessänne hetkeä, jolloin me olemme lopettaneet sodan. Ja siihenhän päästään jolloinkin, ja me olemme vakuutetut, että siihen päästään hyvin pian! Kuvitelkaa mielessänne, että me olemme lopettaneet sodan Koltshakia ja Denikiniä vastaan ja siirtyneet rauhalliseen rakennustyöhön. Kuvitelkaa, että kansainvälinen vallankumous menee eteenpäin samalla vauhdilla kuin tähänkin saakka, s. o. että me nopeasti, levitetyin purjein, riennämme kohti voittoa yli koko maailman. Nälkä pakenee. Me olemme lähellä sitä. Uraali ja Itä ruokkivat meitä, kun me lopetamme sodan ja vaikkapa vähäkin saamme järjestetyksi talouden. Mikä voima maailmassa silloin voi pidättää satoja tuhansia proletaareja liittymästä riveihimme? Työläiset tulivat järjestöihimme. Mikä pakottaa meitä sulkemaan heiltä ovet? Ei mikään. Päinvastoin me levitämme ne levälleen. Kun työ mies tulee kylläiseksi, kun ei enää päämme päälle tule riippumaan tuota kauheata kysymystä nälästä ja sodasta, kun muun ohella koulu tulee kokonaisuudessaan meidän käsiimme, samoin sanomalehdistö, valtiovallan koko suunnaton koneisto tulee

käsiimme ja me parannamme sitä joka päivä, sellaisen suunnattoman propagandavoiman toiminnalla puolueemme värvää riveihinsä satoja tuhansia ja miljoonia työmiehiä ja työläisnaisia.

Kun me voimme siirtyä diktatuurin heikentämiseen, virtaa meidän kommunistiseen puolueeseemme Venäjän työläisten suunnaton virta. Tämä aika ei ole kaukana. Silloin tulee olemaan poikkeuksena sellainen työmies, joka ei yhdy puolueeseemme. Hän tulee olemaan valkeana korppina. Häntä tullaan sormella osottamaan. Se aika on lähellä, toverit.

Muutammat ammattiliittojen työhön osaa ottavat toverit siirtyvät milloin oikealle, milloin vasemmalle ja jälle, — milloin syndikalismiin, milloin opportunistisiin puolueille, irtaantumatta vanhasta käsityksestä. Ja tämä on osoittautunut monissa ammattiliikkeen miesten esittämässä määritelmässä. Kas, sentähden täytyy muistuttaa mieliin aakkosia: puolue on proletariaatin etujoukko, se osa siitä, joka pitää silmällä historiallisia tapahtumia kokonaisuudessaan, se osa työläisiä, joka toteuttaa käytännössä koko meidän ohjelmamme. Toistaiseksi tämä on työväen vähemmistö. Mutta emme voi väittää, kuten ennen sosialidemokraatit, että meidän puolueemme a i n a tulee olemaan vähemmistönä. Siitä hetkestä, jolloin valta siirtyi työväen käsiin, jolloin meidän käsiimme joutui kansan opetus, kun syntyi joukko kommunistisia lehtiä, kun ei enään ole Valtakunnan duunaa vaan on Neuvostot ja ammattiliitot, siitä hetkestä, kuin ovat sivuutetut kaikki nämä mutkaiset vaikeudet, sota ja häikä, ja kun me olemme päässeet enemmän tai vähemmän säännölliseen rauhalliseen rakennustyöhön — työläisten suunnattomat kerrokset tulvivat luoksemme, puolue ei jää ainoastaan

vähemmistöä käsittäväksi puolueeksi, luoksemme ei tule vain työväen luokan parhaisto, vaan työväenluokka kokonaisuudessaan.

*

Ja tästä seuraavat vissit käytännölliset johtopäätökset, jotka koskevat puolueen ja Neuvostojen keskinäisiä suhteita.

Voitaisiin koettaa antaa tyhjentävämpi määritelmä siitä, mitä on puolue. Se ei sekoittaisi. Me tiedämme Saksan sosiaalidemokratian historiasta, että siellä on ollut miehiä, kuten Vollmar, Bernstein ja monet muut oikean siiven johtajat, jotka ovat sanoneet: sos. dem. puolue on uudistusten puolue, s. o. sellainen puolue, joka vain pyrkii paikkailemaan porvarillista järjestelmää. Me olemme toisella kannalla. Ja meidän kantamme — puolueemme 8:nnen edustajakokouksen jälkeen ja niiden teesien hyväksytyä, joita yllä olen siteerannut, on riittävän selvä.

Täytyy pysyä kiinni siinä määritelmässä, jonka puolue on antanut, ottamatta askeltakaan eteen tai taapäin. Niin, nyt me olemme suljettu järjestö, vaadimme melkein sankarillisia ominaisuuksia puolueen joka jäseneltä, velvoitamme hänet mobilisoidaan itsensä puolueen ensi käskyllä, vaadimme mitä rautaisinta kuria, vaadimme jotta hän unhotaisi perheensä, kaikki.

Mutta eihän aina tule niin olemaan! Kun olemme ratkaisseet kiireellisimmät tehtävät, kun olemme voittaneet suurimmat vaikeudet, saa puolueen järjestökysymys aivan toisen muodon. Puolueviikko on ensimmäisenä pääkysymyksenä. Pietarissa me puolueviikon aikana värvasimme lähes 10,000 uutta jäsentä ja kaikki ovat tyytyväiset, ja me ajattelem-

me, että tämä ei ole enää tavatonta ennätystä. Mutta tämä on vasta vain alkua. Kun sota loppuu, tulee meillä pitkin koko Venäjää olemaan puolueviikkoja ja kuukaisia. Historia työskentelee puolestamme! Vihollinen kuolee. Ja kun se vaan on kuollut, voitamme me esteet ja asiat saavat meillä uuden kääntein.

Pietarin ammattiliittojen neuvoston toverien teesit kärsivät siitä, että niistä turhaan etsii „Neuvosto“ -sanaa. Heitä varten ei neuvostoja ole olemassa. Saadaksean suunnitelmat ja piirustukset suurempaan sopusointuun he „vieroittuvat“ tosiasioista ikäänkuin niitä ei olisi luonnossa olemassakaan. En tietenkään ajattele, että toverit olisivat neuvostoja vastaan tai niitä eivät riittävästi arvostaisi, mutta he kumminkaan eivät selvästi näe sitä suunnatonta kumousta, jonka yleismaailmallisessa liikkeessä neuvostot ovat aiheuttaneet.

Mistä johtuu, että he ovat voineet tämän kysymyksen syrjäyttää?

He ovat tulleet siihen tulokseen, että meillä Venäjällä on vain: 1) ahdas järjestö, kommunistinen puolue, ja 2) laaja järjestö, ammattiliitot. He ovat unohtaneet, että on vielä paljon laajempi, Neuvostoksi kutsuttu järjestö kuin liitot.

Tämän pikkuseikan he ovat päästäneet näkyvistään. Ja tämä selittää koko heidän rakennelmansa vajavaisuuden. Havainnollisesti puhuen, voisimme numeroilla sanoa näin. Venäjällä on proletariaattia 10 miljoonaa. Tämä luku ei ole tarkka, mutta ehdollisesti voimme sitä käyttää. Näistä 10 miljoonasta meidän puolueessamme on puolimiljoonaa, ammattiliitoissa noin 3 ja puoli miljoonaa. Mutta neuvostoissa on (vaikkei ota huomioon edes kaikkia niitä, joilla perustuslakiemme mukaan on äänioikeus, vaan ainoastaan ne, jotka jo nyt todella

käyttävät vaali-oikeuttaan) melkein kaikki 10 milj. proletaaria ja vielä muutamia kymmeniä miljoonia talonpoikia.

Ottakaa itse asiassa sellainen kerros kuin puna-armeija. Se ei ole ammattiliittoihin järjestynyt. Ottakaa sellainen luokka kuin maanviljelystyöläiset. He eivät ole ammattiliittoihin järjestyneet. Mutta kumminkin talonpoikain vissit kerrokset, eivät läheskään kaikki, mutta kumminkin laajat kerrokset, tavalla tai toisella ottavat osaa Neuvostovaaleihin. Ottaaka perheen emännät, joita me nyt olemme alkaneet järjestää. Tämä aines on työtätekevää, tarpeellinen. Se ei ole järjestynyt ammattiliittoihin, mutta neuvostoissa sillä on edustajansa.

Ei pidä lähteä vanhalta, viralliselta sosialidemokratian kannalta, että muka on kaksi perusmuotoa: puolue, ahdas järjestö, ja ammattiliitot, laajempi. Toistan, ettei pidä unohtaa: meillä Neuvosto-Venäjäällä on vielä paljon laajempi järjestö, n e u v o s t o t.

Neuvostot ovat se uusi sana, jonka me olemme sanoneet koko ihmiskunnalle.

Tämän ovat ymmärtäneet myös parhaimmat syndikalistit. Aikaisemmin he huusivat koko maailmalle: „kaikki valta syndikaateille (ammattiyhdistyksille)“, ammattiliitot ovat kaikki kaikessa „ammattiliitot ovat se kallio, jolle tulevaisuuden kirkko rakennetaan“; nyt he meidän vallankumouksemme vaikutuksesta julistivat: „kaikki valta n e u v o s t o i l l e“. Ja kaikilla kielillä toistetaan: neuvostot, neuvostot, neuvostot. Minkätähden? Eivätkö syndikalistit ole rakastuneet ammattiliittoihinsa? Sentähden, että he ovat nähneet, että neuvostot ovat proletariaatin diktatuurin to-

dellinen muoto, se laboratorio, jossa sosialistinen vallankumous luodaan.

Kas senfähdän, puhuttaessa liittojen ja puolueen keskistä suhteista, ei saa unohtaa pääasiaa: työväen järjestöjen sitä uutta muotoa, jona neuvostot ovat.

Havainnollisesti puhuen voidaan sanoa, että nykyajan Venäjän työmiehet suorittavat kolmiluokkaisen oppikursin, jossa on liito-, neuvosto- ja puolueluokka. Mikä luokka on ylin? Tietysti puolue. Tietenkään tässä ei ole kysymys puolueen arvosta eikä siitä, että jotain syrjäytettäisiin. Mutta jokaisen ajattelevan työläisen täytyy tunnustaa, että kolme „koululuokkaa“ on olemassa.

Otettuamme vallan käsiimme järjestämme me nyt työläiset kaikilla käytettävissämme olevilla keinoilla.

Me järjestämme työväenluokan horisonttaalisesti ja vertikaalisesti. Nyt ei kukaan estä meitä järjestämästä työläisiä. Me olemme kuten ihmiset, jotka kauan ovat harhailleet erämaassa ja kärsineet janoa ja sitten äkkiä päässeet lähteelle. Meidän on vaikea juoda itseämme kylläisiksi. Olemme ikävoinneet järjestöjä, olemme kauan kärsineet aikaa, jolloin työläisillä ei ollut mahdollisuutta omata järjestöjä. Ja kas nyt, otettuamme vallan käsiimme, koetamme järjestää työläisiä kaikissa muodoissa — sekä liittojen, neuvostojen että puolueen, sekä kuluttajakommuunien, klubien että koulun avulla. Sanalla sanoen, kaikki mahdolliset muodot, jotka voivat kasvattaa työläisten kollektiivista, joukkoymmärrystä, käytämme me työläisten järjestämiseksi. Ja kumminkin nykyisessä työväenjärjestöjen monikirjävyydessä, koko tässä rajattomassa meressä voimme erottaa kolme pääsaarta, kolme perusrühmittymää, kolme „luokkaa“. Ei missään

tapauksessa kahta, toverit ammattiyhdistykseläiset. Neuvostoista puhuessani on minulla koko ajan mielessä elävät neuvostot, sellaiset, jotka työväen vallankumous on luonut.

Englannissa ja Ameriikassa välistä muodostetaan „neuvostoja“ kapitalistisen järjestelmän valitessa. Jossain yksityisissä kaupungeissa työläiset järjestävät neuvostoja. Välistä yksinkertaisesti ammattiliitto ristitään neuvostoksi. Nimitys on sama kuin meilläkin: neuvostot, muoto on otettu huomioon, sekä edustajat ja vaalit että äänestykset, kaikki on kuin pitääkin. Puuttua vain pikkuseikka: siellä ei ole vielä ollut proletaarista vallankumousta.

Sellaisten margariinineuvostojen naivit järjestäjät sitten ihmettelevät, miksi heidän neuvostonsa eivät ala virota. Kaikkihan muka on tehty kuten Venäjälläkin, mutta itsetekoiset neuvostot kumminkin alkavat nukkua. Ja vasta sitten hoksataan: ensin pitää voittaa porvaristo, lokakuun taistelussa on valta otettava. Silloin vasta neuvosto tulee neuvostoksi eikä leikkikaluksi.

Vastapainoa näille surkastuneille neuvostoille ovat ammattiliitot luja ilmiö. Lontoossa ja ehken muissakin Englannin keskuksissa on myös olemassa laitoksia, jotka kutsuvat itseään „neuvostoiksi“. Mutta itse asiassa ne ovat vielä toistaiseksi kuolleita laitoksia. Ja näiden rinnalla ovat vallankumouksellistuneet liitot nykytilanteessa työväen vapaussodan paljon vakavampina tekijöinä. Emme puhu tässä margariinineuvostoista, vaan todellisista neuvostoista. Ja kas niitä juuri ei pidä unohtaa, kun tahdomme nähdä asiat niiden todellisissa mitasuhteissa.

Voidaan vielä tehdä kysymys, mikä on pitkäikäisempi: puolue, liitto vaiko neuvostot?

Mikä elää minkin jälkeen ja kuka tulee olemaan kunkin perillinen? Tämä kysymys tietysti ei ole mielenkiintoa vailla. Kysymys siitä, kuinka tulee jatkumaan vastainen kehitys, on väkava kysymys. Kukin meistä haluaa kohottaa tulevaisuuden esirippua ja vilkaista väikkäpa edes toisella silmällään tulevaisuuteen.

Tässä voidaan sanoa vain yksi seikka.

Tuntuu siltä, että kuljetaan kohti järjestöllistä monismia, järjestökykyä. Minkänäköinen tulee olemaan tämä järjestö, neuvostoja, uudelleen järjestettyjä liittoja, jotka ovat rakennetut laajalle tuotannolliselle pohjalle ja jotka käsittävät ja sulkevat piiriinsä kaikki työläiset, sitä on vaikea ennustaa. Eikä siitä olisi hyötyäkään.

Kahdessa vuodessa esim. työasiain kansankomisariaatin ja ammattiliittojen keskieet suhteet ovat järjestyneet erinomaisesti. Nämä järjestöt ovat useassa suhteessa sulautuneet yhteen. Niin tulee tapahtumaan västaisuudessaakin. Kehitys tulee rientämään eteenpäin enemmän tai vähemmän nopeasti. Me emme voi tietää yksityiskohtia, mikä tulee minkin jälkeen elämään ja miten me kaikki järjestämme. Paljon me ehdottomasti hylkäämme, paljon tarpeetonta kuolee ja kuolleen osan me leikkaame pois veitsellä, jotta syntyisi inhimillisen yhdyselämän lujempia muotoja.

Mutta tästä kysymyksestä me vielä ehdimme riidellä.

Ettei horjuttaisi oikealle eikä vasemmalle, täytyy nyt vielä selvittää n. s. „tasa-arvoisuuden teoriaa”.

Tämän „teorian“ lopputuloksena on seuraava:

On puolue ja on ammattiliitot. Molemmat järjestöt ovat hyvin arvokkaat ja molemmat ovat tasa-arvoiset. Molempien tulee keskenään sopia. Kun selkkaus syntyy, täytyy saada hyväksytyksi sopimus, kuten kahden tasa-arvoisen sopimuskumppanin kesken. 25 vuoden aikana parhaimmat II:sen Internationaalen miehet ovat olleet sitä mieltä, että näin on. Tähän kallistui myös Bebelkin.

Sidekumin, Legienin y. m. tapaiset julkiset opportunistit ovat katsoneet, että ammattiliitot ovat vielä tärkeämpiä kuin puolue, että liittojen tulee istua satulassa puolueen selässä.

Bebel vaati tasa-arvoa.

Mutta oli vielä kolmaskin kanta: vallankumouksellisten marxilaisten. Muistan Kautskyn erään puheen, erittäin tärkeän. Kautsky ei ole aina ollut opportunisti, kuten nyt; aikaisemmin hän oli vallankumouksellisten marxilaisten todellinen johtaja. Ja kas silloin, toimintansa kukoistusaikana Kautsky kävi taistelua Bebelin kanssa ammattiyhdistysten merkitystä koskevasta kysymyksestä. Saksan sos. dem. erään puoluekokouksen päätöksessä sanottiin: ammattiyhdistykset ja puolue ovat samanarvoisia suureita. Kautsky teki oikaisun: ei samanarvoisia, vaan yhtä v ä l t t ä m ä t t ö m i ä.

Riita näytti ensi silmäyksellä olevan sanoista, mutta kun keskustelu kehittyi, tuli selville, että tässä piili perustellinen erimielisyys.

Yhtä välttämättömät, — se on oikein. Mikä musiikkipiiri tahansa, missä työläiset tyydyttävät sivistystarpeitaan on yhtä välttämätön kuin kommunistinen puolue. Se on tärkeä, tarpeellinen työväen luokalle. Se on kokonaisuuden pikku ryhmä, se on työväen sikermä. Ja kukin työväen sikermä on tärkeä. Ja tässä mielessä myös on sanottu, että

yhden ammattiyhdistyksen perustaminen on historiallisessa merkityksessä tärkeämpää kuin Sadovan taistelu. Mutta ei jokainen työväenjärjestö ole samalla tavalla tärkeä proletariaatin historiallisen tehtävän kannalta. Ammattiyhdistys on yhtä välttämätön kuin kommunistinen puolue. Me emme ole sillä kannalla, että puolue palvellee poliittista puolta ja ammattiliitto taloudellista. Se on kaavamainen, hyljättävä kruunun sosialidemokratian kanta. Meistä taas puolue on synteisi, yhdistys. Meidän puolueohjelmamme on sentähden sellainen työväen vapautuksen mahtava väline, että se antaa vastauksen sen taistelun k a i k k i i n kysymyksiin: sekä poliittisiin, taloudellisiin että sivistyksellisiin.

Kommunistit ovat, kuten jo Kommunistinen Manifesti määritteli, se työväen osa, joka katsoo eteenpäin, joka näkee historiallisen liikkeen k o n a i s u u d e s s a a n. Tässä mielessä ei ole toista järjestöä, joka olisi sen kanssa yhtä arvokas. Puolue on kaikki kaikessa. Meidän ei pidä harhaila II:sen Internationaalen vanhoilla tallatuilla pohuilla, että täytyy sovussa tyytyä siihen, että on puolue, joka „politikoii”, ja ammattiyhdistys, joka harrasta „talouellisia” asioita.

Kautsky, silloin kun hän oli vallankumouksellinen, sanoi kerran oivallisesti: ken eroittaa politiikan taloudesta, se on poliisikannalla. Ainoastaan poliisit voivat niin jakaa kysymykset, mutta historian, filosofian kannalta sitä ei voi tehdä. Meidän puolueemme perustuu siihen, että „talous” ja „politiikka” ovat eroittamattomat. Puolue antaa vastauksen kaikkiin kysymyksiin: se on työväenluokan kaikkien tarpeiden korkein yhdistymä. Ja tässä mielessä se ei missään suhteessa ole tasa-arvoinen ammattiliittojen kanssa. Ja sopimus-

kumppanuuden tasa-arvon teoria on lopullisesti hyljättävä.

Puolue on työväenluokan sielu. En sano tätä siksi, että puolueen tämän tähden pitää raastaa kolidella liittoja. Ei, puolueen on liittojen kanssa meneteltävä varovaisesti, sen tulee saada liittojen sisässä aikaan kommunistinen suunta. Mitään toisen asteen puoluekansalaisia ei saa olla, mitään ylemmyyssuhteita ei saa olla. Ammattiyhdistykselliset ovat samanlaisia kommunisteja kuin me kaikki. Mutta meidän täytyy jyrkästi torjua n. s. sopimuskumppanuuden tasa-arvon teoria. Se ei ole oikea. Se on vanhan, mädänneen, petturimaisen II:sen Internationaalin peruja. Te tulette politiikoimaan, me tulemme työskentelemään talouden alalla, sinä älä sekaannu meidän, emmekä me teidän asioihinne. Ei. Meidän tulee hävittää tämä teoria eturivin työläisten tietoisuudesta. Kysymystä ei saa asettaa niin, että puolue on ainoastaan poliittinen järjestö, että liitot ovat taloudellisia. Puolue työskentelee sekä koko talouden, maakSYMMyksen, opetuksen että monilla muilla aloilla jotka yhteensä muodostavat kunkin tietoisien työläisen koko elämän. Kas sellainen on puolue. Puolueen tulee sentähden johtaa kaikkien työväenjärjestöjen kaikkia toimia. Ja tässä mielessä ei voi olla puhetta tasa-arvoisuudesta, yhtäläisestä oikeudesta, sopimuskumppanuudesta.

On paikallaan tarkastaa, vaikkapa lyhyesti, vielä syndikalismi-kysymystä.

Syndikalismissa on ollut kokonaista kolme suuntaa. On ollut reformistista, menshevististä, syndikalismia, jossa välistä on ollut juutalaisvastainen

sivumaku; on ollut myös „keskusta”, johon yhteen aikaan kirjallisuudessa yhtyi Tshernov; ja on ollut pieni vasemmistosyndikalistien ryhmä, jossa oli jotain tervettä.

Ranskassa ja Italiassa syndikalismi on ollut parlamenttaarisen opportunistin vastavirtauksena. Parlamenttarismi on k a i k k i kaikessa, ovat parlamenttaariset opportunistit sanoneet. Parlamenttarismi (ja yleensä „politiikka“) e i o l e m i t ä ä n, ovat vastanneet oikeistosyndikalistit. Hyljäten „periaatteellisesti” poliittisen taistelun, eivät oikean siiven syndikalistit ole kieltäytyneet turvautumasta parlamenttiin takaportista ja ottamasta osaa mitä illettävimpiin parlamenttaarisiiin juonitteluihin.

Imperialistisen sodan alussa v. 1914 siirtyi tämä „johtava” syndikalistinen virtaus kokonaisuudessaan sosialishovinismiin pohjalle. Syndikalistinen „keskus” osottaui olevan samaa maata. Ja vain vasemmistosyndikalistien pieni vähemmistö esiintyi sotaa vastaan.

Niin pian kuin syndikalismi-kysymys tuli päiväjärjestykseen vuosina 1905—1906 kun syndikalismi tuli muotiin työväenliikkeessä, merdän puolueemme, joka oli vainottu ja laitton puolue, otti periaatteellisen kannan syndikalismiin nähden. Suomalaisessa kylässä, Kuokkalassa, missä silloin тов. Lenin asui, laadimme me teesit syndikalismi-kysymyksestä. Muistan hyvin, kuinka kirjoitettiin „Proletarij”-lehteemme ensimmäinen kirjoitus syndikalismista. Me eroitauduimme tuossa kirjoituksessa syndikalismista mitä jyrkimmällä tavalla. Sanoimme, että puolueemme on parlamentin vallankumouksellisen käytön kannalla. 7:nnessä puoluekokouksessa v. 1918, olessamme jo vallassa, puolueemme taas teki päätöksen, jossa sanottiin: jos kohta

kon oikku toisi porvarilliselle demokratialle Venäjällä uuden voiton, me emme siekailisi taas käyttämästä parlamenttia. Eroittauduimme syndikalisteista. Mutta osoitimme, että jotain tervettä on syndikalistien vasemmassa osassa. Tämä lerve jyvänen sisältyi heidän vakaumukseensa: oportunistin madästä vapautuneet ammattiliitot voivat tulla uuden sosialistisen yhteiskunnan soluiksi. Ajatus on oikea. Se oli siihen aikaan tuore ajatus. Tässä me olimme heidän kanssaan solidaarisia. Mutta me emme silloinkaan unohtaneet: jotta liitot voisivat tulla sosialismin soluiksi, sitä varten täytyy ensiksi voittaa porvaristo, sitä varten täytyy suorittaa proletaarinen kumous, ei pidä vieroä politiikkaa, täytyy omata vallankumouksellinen Internationaale. Mutta syndikalistit eivät ottaneet osaa työväen kansainväliseen yhtymään. Syndikalismi Ranskassa alkoi muuttua pärodiaksi, pilkaksi. Ranskan syndikalistit määräsivät joka viikko yleislakon, mutta lakko ei kertaakaan syntynyt. Kaikki lakot olivat pientä myrskyä vesilasissa ja vain pilasivat yleislakko aatteen. Toiset syndikalistit muuttuivat kirkujiksi, tori-shovinisteiksi ja juutalaisvihollisiksi. Syndikalismi, kokonaisuudessaan ottaen, viime sodan aikana joutui häpeälliseen romahdukseen, samanlaiseen kuin menshevikit ja isänmaanpuolustajat.

Sentähden täytyy sanoa: sitä, mikä syndikalisteilla on ollut hyvää, sitä on suuremmassa määrin ollut meillä, kommunisteilla. Ja se taas, mikä heillä oli erikoisesti „syndikalistista”, ei ollut oikeata ja osittain oli taantumuksellista.

Syndikalistit yllyttävät ammattiliittoja ottamaan haltuunsa koko talouden. Ja tässä tulee olemaan erittäin opettava päästä tuntemaan vasemmistolaisten sosialivallankumouksellisten kanta.

Tällä puolueella oli äskettäin puoluekokouksensa. Vasta julkaistusta lentokirjasesta, jonka näinä päivinä sain, saan tietää seuraavaa: „Vasemmistolaisen sosiaalivallankumouksellisten puolueen päätös... “Kuulkaas toverit! Työväenpolitiikkaa koskevassa kysymyksessä he vaativat teollisuuden ja kuljetuksen koko hallinnon siirtämistä ammattiliittoille, jonka edustajana on ammattiliittojen Yleisvenäläinen kaikkien ammattien Keskusneuvosto. Siis, alas kansankomisariaatit, rautatiet, liikenne, kaikki tärkeimmät niitä hoitavat laitokset, Komisaarien Neuvosto — he vaativat Komisaarien Neuvoston poistamista ja Yleisvenäläisen Toimeenpanevan Komitean pysyttämistä. Sekin sattuu paikalleen muutamille meidän taantumuksellisillemme.

On luonnollisesti ymmärrettävää, minkätähden vasemmistolaiset sosialivallankumoukselliset johtuivat tähän. Meidän neuvostomme ovat tuottaneet heille tarpeeksi harmia ja he ovat valmiit antamaan vallan kenelle tahansa kunhan ei Neuvostoille; he koettavat istua minkä ratsun selkään tahansa, jopa ammattiyhdistystenkin.

Meidän tovereillamme tällaisia ajatuksia tietenkään ei voi olla. Missä on halkeama, siellä tähän halkeamaan valuu vasemmistolais-sosiaalivallankumouksellinen puolue. Suuren vallankumouksen aikana tällaista ei voi välttää: pieni virhe johtaa perinjuuriin erehdyksiin; annat sormesi, vie koko käden. Olkoon tämä varoitukseksi kaikille niille, jotka tällä kannalla ovat. Älkää menkö sirtä ovesta, te tapaatte sellaisia olioita kuin ovat Kamkov y. m., joita, luullakseni, ette haluaisi tavata.

Meidän suunnallemme — kommunismilla — ei minkäänvertaa ole yhteistä syndikalismiin kanssa. Syndikalistien joukosta on puolueeseemme tullut yksityisiä hyviä tovereita, me tervehdimme sellai-

sia tovereita, emmekä kysele, mitä he olivat ro vuotta sitten. Jos he ovat valmiit kanssamme työskentelemään, taistelemaan proletariaatin puolesta, — olkaa niin hyvä.

Mutta syndikalistista kulkutautia, jos sellaista ilmaantuisi, pitää jyrkästi vastustaa.

*

Äskettäin Moskovassa julkaistiin industrialistiluontoiset teesit. Industrialisti-toverit esittävät asian sellaisena, että ammattiliitot ovat kaikki kaikessa, ne ovat jotain pikkuvaltion tapaisia. Heidän mielestään esim. metallimiesten liitolla tulee olla erikoinen elintarvejärjestö, tulee muodostaa jonkinlainen metallimiesten elintarvekomisariaatti, sitten kirjapainojen elintarvekomisariaatti, j. n. e. Puuttuu vain ehdotus, että kullakin liitolla olisi oma punainen armeijansa: „metallimiesten puna-armeija“, „kutomatyöläisten puna-armeija“, se ei kuuluisi hullummalta.

Sellainen järkeily, toverit, pyrkii saamaan sijaa myös meidän ammattiliikkeessämme.

Ammattiliitot ovat näytelleet ja tulevat vieläkin näyttelemään suuremmoista osaa. Mutta onhan koko joukko aloja, jotka vaativat järjestelyä yleisvaltakunnallisessa mittakaavassa. Armeijaa ei voi muuten järjestää kuin yleisvaltakunnallisessa mittakaavassa. Kansanvalistusta ja elintarve-asiaa yhtä vähän. Kaikkea tätä ei voi järjestää jonkinlaisella menestyksellä muuten kuin yleisvaltakunnallisessa mittakaavassa.

Yleensä „uusilla“ mielipiteillä kiemailu täytyy heittää. Meillä on maailman suurimman vallankumouksen kokemus. Täytyy kumartua meidän kivoomme ja juoda siitä, sen sijaan että keksisi jotain tyhjää ja hapuilisi nerokkaiden ajatuskeksintöjen

perässä. Näistä keksinnöistä täytyy jyrkästi tehdä loppu.

Me olemme taistelleet syndikalismia vastaan ja lyöneet sen. Opportunistit ja menshevikit eivät voineet sitä voittaa sentähden, että syndikalismi osin oli vain opportunismiin mitalin nurja puoli. Opportunismiin sairaus vastasi syndikalismiin sairautta. Ne pitivät toinen toistaan tasapainossa. Me olemme parantaneet työväenluokan tästä mädättävästä taudista siten, että olemme noudattaneet proletariaatin diktatuurin oikea suuntaa. Me olemme pysyneet todellisuudessa osoittamaan, millaista on vallankumouksellinen parlamenttarismi, olemme näyttäneet Liebknecht- ja Höglund-tyyppiset parlamenttimiehet. Me olemme osanneet osoittaa, mitä on sotaikäyvä marxilaisuus toiminnassa. Tätä tietä meidän on käytävä yhä eteenpäin.

*

Ammattiyhdistysläisten keskuudessa on usein ryhdytty erikoisesti korostamaan ammattiliittojemme puolueettomuutta.

Sanaa „puolueeton“ tulee käyttää hyvin varovasti. Me kutsumme puolueettomia riveihimme. Ja me samassa sanomme heille, että huomenna te tullette meidän riveihimme. Puolueettomuus on usein periaatteettomuutta. Olikohan Liebknecht puolueeton? Kas se pitää muistaa, eikä unohtaa.

— Ei hätää, jos olet puolueeton, opi ja sinä tulet riveihimme, — niin tulee joka ammattiliiton puhua. Yleisvenäläinen metallimiesten liitto ei esim. saa sanoa näin „Me olemme puolueeton liitto, olkaa hyvä ja tulkaa meille“. Sen täytyy sanoa: „Työläiset mielipiteihin katsomatta, m. m. sekä puolueettomat että uskonnolliset, me kutsumme teitä ammat-

tiliittoomme! Mutta tietäkää: meidän liittomme on liitto, joka on proletariaatin diktatuurin kannalla, Neuvostovallan, proletarisen maailmanvallankumouksellisen ja III:n Internationalaalen puolella."

Kenties joku menshevikki sanoo, voikohan tätä sanoa puolueettomana olemiseksi?

Mutta meidän kumminkin pitää sanoa se, mikä on. Meidän täytyy sanoa, että meidän järjestöme ottaa vastaan myös puolueettomia; mutta työväenliikkeen pitkä verinen kokemus on opettanut ammattiliitoille, että proletariaatin diktatuurin ja Neuvostovallan tulee olla sen tunnussanana. Tähän saakka ei itsensä „puolueettomaksi“ sanomista ole suinkaan katsottu häpeäksi, vaan työläisten kesken on se jopa tavallaan ollut kehumistakin. Mutta nyt meidän täytyy päästä siihen, että kukin työmies myöntäisi, että sanominen: „minä olen puolueeton“ on samaa kuin sanoa: „minä olen periaatteeton.“

Täytyy luoda työväen keskuuteen määrätty mieliala puolueettomuudesta. Ja tässä ammattiliittojen tulee valita oma tiensä, ottaa selvä, luja kanta ja sanoa määrätysti: „Puolueettomia me otamme joukkoomme, mutta emme missään tapauksessa katso itseämme puolueettomiksi.“ Meidän tulee ottaa kanta, mikä pääperusteiltaan sopii yhteen kommunistisen puolueen kannan kanssa.

*

Pari sanaa tahtoisin lausua valtiollistuttamisen johdosta.

Ammattiliittojen valtiollistuttaminen on ehdottomasti edessä, ja siihen täytyy tietoisesti mennä. En kuitenkaan luule, että kehitystä pitäisi kiirehtää. En esitä vaadittavaksi, että tänään, että tänä vuonna ammattiliitot julistautuisivat valtioelimiksi.

Se ei ole tarpeellista. Ammattiliitot muuttuvat valtiollisiksi järjestöiksi, kun ne säännöstelevät työpalkkaa ja tariffeja, kun mobilisoivat työläisiä, kiinnittävät työläisiä johonkin kaupunkiin, suorittavat monenlaisia tilastollisia tehtäviä. Tässä tapauksessa ne esiintyvät valtiovallan eliminä. Tässä kysymyksessä ei mielestäni suurempaa erimielisyyttä ole, ja me voimme sopia siitä, että vain asteettain ammattiliittojen pitää tulla hallintokoneiston rattaan yksityisiksi hampaiksi. Tässä suhteessa meillä ei ole kinää. Meillä on neuvostot, on työväen diktatuuri ja me voimme antaa kaikkea mahdollista pontta, jotta työväen diktatuuri toteutettaisiin mahdollisimman säännöllisesti, ilman hyppyjä.

Ei voida olla myöntämättä, että ammattiyhdistysläiset ovat oikeutetut vaatimaan, että Pietarissa ja muilla paikkakunnilla kutsuttaisiin järjestykseen niitä tovereita, jotka ylpeinä pitävät ammattiyhdistysläisiä jonkinlaisina toisen asteen puoluejäseninä. Sellaisia jäseniä ei ole kommunistisessa puolueessa; voimat jakaa puolueen Keskuskomitea; sijoittaako se jäsenen ammattiliittoon, valistuskomisariaattiin vaiko muualle, se on ennen kaikkea puolueen tahto. Mutta kunkin erikoisalan työläisissä muodostuu määrättyjä tottumuksia. Siten oli asianlaita jo vuosina 1911—1912, jolloin bolshevikit, jotka työskentelivät ammattiliittoissa, usein tunsivat vastenmielisyyttä niitä bolshevikkejä kohtaan, jotka työskentelivät salaisessa toiminnassa. Sen johdosta, että Keskuskomitea kiinnittää toverit määrätylle alalle, syntyy psykologinen eristäytyminen. Mutta meidän täytyy kutsua järjestykseen ne, ketä tarvitsee, ja meidän tulee antaa arvonsa ammattiliitoille.

Ei tarvitse suurennella. Jos piirissä joku toveri on sanonut ammattiyhdistysmiehistä huonon sanan,

jos tämä tai tuo komisaari ei noudata työriitakomitean määräystä on se paha, kuten sekkin on paha, jos ammattiliiton hallinto ei omaneduntävottelijoita pidä asioissa. Mutta kaikkein tärkeintä on panna asiat paikoilleen, läpikäydä perusränkaat: 1) puolue, 2) neuvostot, 3) liitot, niin että kullekin annettaisiin mitä sille tulee, kuvattaisiin niiden historiallinen tehtävä, määrättäisiin selvästi niiden keskinäinen suhde. Ainoastaan silloin voidaan jotenkuten säännöllisesti kehittää työväenliikettä, ja vain silloin tiemme tulee vähemmän mutkaiseksi kuin mitä se on ollut tähän saakka.

Ymmärrän jokaisen luvallisen halun silmällä eteenpäin, arvailla vastaisen kehityksen kulkua, valaista tulevaisuutta. Mutta tämän vuoksi ei pidä unhottaa niitä etappipaikkoja, jotka ovat kuljetut, jotka ovat vallatut työläisten veren ja tuskan hinnalla, ei pidä unhottaa proletaarisen diktatuurin perusmuotoja, jotka on saavutettu maamme suuren vallankumouksen tuloksena.

N e u v o s t o t — kas siinä uusi sana, jonka me olemme lausuneet koko ihmiskunnalle. Täytyy tyyten harkita tämä perusmuoto. Jos niin tulee tehdyksi, järjestyy muu itsestään.

Loppumaton sarja kysymyksiä syntyy tietoisien proletaarin tutkistelevan järjen eteen, kun hän miettii, mitä nyt tapahtuu. Mutta kukaan ei saa olla kärpäsen kaltainen, joka kiertää myllyn rattaalla huomaamatta, että pyörii ympäri. Täytyy hankkia itselleen täysi selvyys siitä, mitä tapahtuu.

Yleensä pitää pitää aisoissa sitä osaa, joka sen ansaitsee, täytyy käyttää hyväkseen koko saavutettu kokemus. Mutta ei voi olla puhettakaan mistään kontaktista puolueen kanssa, tasa-arvoisuudesta, sovinto-oikeuksista, kahdesta sopimuskumppanista. Täytyy muistaa, että korkeinta, mitä on an-

tanut työväenluokan nero, on kommunistinen puolue. Ja kommunistinen puolue kontrolloi, johtaa kaikkea. Ja se pitää hallinto-ohjat käsissään. Ken ei tottele sitä, se joutuu hukkaan työväen luokalta, ken poikkeaa siitä vaikkapa vain tuumankin, se vaingoittaa työväenliikettä.

*

Vielä pysähdymme, vaikkapa vain hetkeksikin, ammattiliittojen kansainväliseen järjestökysymyseen. Se kysymys otetaan esille Kommunistisessa Internatsionaalissa. Tulee olemaan opettavaa nähdä, miten tämä kysymys käytännössä ratkaistaan kansainvälisessä mittakaavassa.

Kommunistisen Internatsionaalin ensimmäisessä, perustavassa kokouksessa Saksan spartakuslaisten edustajat olivat sitä mieltä, että ammattiliittoja ei ollenkaan tarvita. He suorastaan eivät voineet ymmärtää, kuinka me luotamme ammattiliittoihin. Saksan kommunistit sanoivat meille: „ammattiliitot meillä Saksassa ovat poliisi-osastona, me emme tarvitse ammattiliittoja.” Me kysyimme, mitenkään he kuvittelevat mielessään konkreettisesti sosialismin toteuttamisen, millaiset tulevat olemaan järjestölliset alkuperusteet uuden talouden järjestämiseksi. He vastasivat: „Sosialismi toteutuu neuvostojen kautta, ensimmäisinä soluina, tulevat olemaan tehdaskomiteat.” He osottivat englantilaisten komiteain (tehdasvanhinten tapaisia) esimerkiksi, jotka komiteat ovat olemukseltaan vallankumouksellisia.

Näin ollen siis, toverit, Kommunistisessa Internatsionaalissa on ollut olemassa virtaus, joka kielittää ammattiliittojen välttämättömyyden, väittäen,

että kommunistinen kumous kulkee vain neuvostojen kautta.

Kumminkin me olemme sitä mieltä, että tämä on väärä katsantokanta ja ettei saa heittää lasta hukkaan yhdessä pesuveiden kanssa.

Tällä kielteisellä kannalla on joka tapauksessa perusteensa, joka johtuu koko ammattiyhdistysliikkeen aikaisemmasta historiasta. Saksassa, Itävallassa ja Englannissa ammattiyhdistysliike on ollut siinä määrin opportunistista, porvarillista, että osa työläisistä on menettänyt kaiken toiveensa sen suhteen ja päättänyt toimia siitä välittämättä. He ovat tulleet vakuutetuiksi siitä, että kuten porvarillinen parlamentti on hävitettävä, niin on myös hävitettävä keltaiset ammattiliitot.

Me, toverit, tietenkin ajattelemme, että heille kokemus tulee opettamaan toista. Berliinissä jo nyt ammattiliittojen neuvosto on voimakkaasti vasemmistunut. Siellä enemmistönä jo ovat riippumattomat, onpa myös osa kommunisteja. Ja minä luin näinä päivinä „Vorwärts“-lehdestä, kuinka Scheidemann haukkuu Berliinin ammattiliittoja.

Nähtävästi nämä liitot alkavat jotain ymmärtää. Ja sitä mukaa kuin ne vallankumouksellistuvat, sitä mukaa kuin uudet edellytykset syntyvät, tulevat liitotkin uusiksi.

Olen vakuutettu siitä, että tässä, kuten parlamenttikysymyksessäkkin, oikeassa olemme me, ci-vätkä ne kommunistit, jotka, kieltäessään parlamentarismia, kieltävät myös ammattiyhdistysliikkeen. Ammattiliitot ovat tarpeelliset. Vanhinten neuvostot tulevat liittojenkin tukikohdaksi.

Täytyy mihin hintaan tahansa muodostaa ammattiliittojen uusi Punainen Internationaale.

Tämän tehtävän me olemme ottaneet suorittaaksemme ja sen suorittammekin. Me hajotamme van-

han ammattillisen Internatsionaalen, mihin on yhtynyt Jouhaux, joka Ranskassa ei voi esiintyä työväenkokouksissa, sentähden että siellä hänet vihelletään alas; Amsterdamissa ovat kokoontuneet „entiset ihmiset“ ja muodostaneet ammattiliittojen Keltaisen Internatsionaalen. Me muodostamme niiden Punaisen Internatsionaalen.

Liitteitä.

L. G. Sinovjevin teesit puolueen ja tuotantoliittojen taloudellisista, järjestöllisistä ja valistuksellisista tehtävistä.

(Laaditut V. K. P:n IX:ttä edustajakokousta varten.)

1. Mitä on ammattiliitto.

Saadaksen itselleen oikein selväksi puolueen ja ammattiliittojen keskinäisiä suhteita koskevan kysymyksen, on välttämätöntä ennen kaikkea antaa tarkka määritelmä käsitteestä „ammattiliitto.”

Vallankumouksellisen marxilaisuuden kannalta ammattiliitto ei suinkaan ole vain työläisten yhdistys, jonka „tarkoituksena on pysyttää tai kohottaa työpalkka” (Webb-puolisoiden määritelmä), tai työväenyhdistys, „jonka tarkoituksena on avustaa jäseniään työttömyyden aikana ja puolustaa heidän etujaan p a l k k a s o p i m u k s i a tehtäessä” (Brentanon ja Sombartin esittämä määritelmä). Samalla tavalla bolshevismi ei ole koskaan voinut hyväksyä Toisen Internationaalen mahdollisimman liukasta määritelmää, jonka mukaan ammattiliitot ovat „asinomaisen ammatin palkkatyöläisten jatkuvia yhtymiä, joiden tarkoituksena on paran-

taa työ- ja taisteluhoitoja niiden huonontumista vastaan kapitalistisen yhteiskunnan puitteissa" (Itävallan ammattiliikkeen johtajan Adolf Braunin määritelmä, johon ovat yhtyneet Legien ja osaksi Bebel). Jo 1913 väittelyssä menshevikkien kanssa antoi bolshevismi ammattiliittojen käsitteestä seuraavan määritelmän: „Ammattiliitto on työläisten jatkuva yhteenliittyminen määrätyn tuotannon (eikä suinkaan vain määrätyn ammatin) alalla etupäässä työläisten taloudellisen taistelun johtamista varten ja vakinaista osanottoa varten yhdessä proletariaatin poliittisen puolueen kanssa työväen luokan koko vapaustaisteluun palkka-orkjuuden hävittämiseksi ja sosialismin toteuttamiseksi". (Kts. meidän kirjoituksiamme silloisessa „Pravdassa", jotka kirjoitukset ovat kootut kirjaksi „Työväen puolue ja ammattiliitot", mikä ilmestyi Pietarin Neuvoston kustannuksella v. 1918).

Tätä määritelmää tulee nyt kehittää.

Sitten vuoden 1913 on Venäjällä tapahtunut suuria muutoksia. Valta on siirtynyt työväenluokan käsiin. Porvaristo on riistetty.

Tämän johdosta ovat luonnollisesti melkoisessa määrin muuttuneet ammattiliittojen tehtävät Venäjällä. „Lokakuun vallankumous, joka siirsi vallan porvaristolta työväen luokalle ja köyhimmälle talonpoikaisväestölle, on luonut aivan uudet edellytykset yleensä kaikkien työväen järjestöjen toiminnalle, niiden joukossa myös ammattiliitoille", niin kuuluu vuoden 1918 alussa pidetyn ammattiliittojen ensimmäisen yleisvenäläisen edustajakokouksen päätöslauselma.

Ennen kaikkea ammattiliittojen ei nykyisin pidä pitää itseään työläisten suojelijana heidän myydesään työvoimaansa. Vanhaa liikkeenharjoittajaa, työvoiman ostajaa, ei enää ole. Keskisuurten ja

pienien työnantajain, urakoitsijain y. m. s. puolelta tapahtuvaa riistaa vastaan eivät käy taistelua ainoastaan ammattiliitot, vaan myös koko Neuvostovaltion koneisto. Asiain näin Venäjällä ollessa ei ammattiliittojen tarvitse koota lakkorahastoja, järjestää taloudellisia lakkoja j. n. e.

Minkälaiset ovat tällä hetkellä Venäjällä ammattiliittojen todelliset tehtävät?

„Ammattiliittojen työn painopisteen tätä nykyä tulee olla siirtyneenä taloudellisen järjestämistyön alalle.” Niin lausutaan Ensimmäisen Yleisvenäläisen Ammattiliittojen Edustajakokouksen ohjelma-ponnessa, jota me puolustimme puolueen K. K:n nimessä.

Kysymykseen, mitä on ammattiliitto Venäjällä tällä hetkellä, täytyy antaa seuraava vastaus:

„Venäjällä tuotantoliitto nykyaikana on jatkuva, määrätyn tuotannon kaikkien työläisten yhteenliittymä, joka on yhtenä proletariaatin diktatuurin taloudellisen järjestämistyön pääperustana”.

Asettaen päämääräkseen — kommunistisen puolueen johdolla — tarmokkaan osanoton proletariaatin koko taisteluun yhteiskunnan kommunistisen uudestaan rakentamisen ja luokkain hävittämisen puolesta, muuttaa nykyaikainen ammattiliitto työnsä painopisteen taloudellisen järjestelytyön alalle: 1) kaikin puolin ottaa osaa tuotannon järjestämiseen kommunistisille perusteille kansantalousneuvostojen osastojen y. m. välityksellä; 2) samoin ottaa osaa sodan ja koko nykyisen pulan vahingoittamien maan tuotantovoimien uudestiluomiseen; 3) työvoiman luettelointiin ja sijoittamiseen yli koko maan; 4) ottaa jakeluelinten välityksellä osaa vaihdon järjestämiseen kaupungin ja maaseudun kesken; 5) samoin yleisen työvelvollisuuden käytäntöönottamisen alalla; 6) avustaa val-

tion elintarve-elimä, elintarvekomisariaatteja ja kulutuskommuuneja; 7) samoin liikenne-, polttoaine y. m. s. pulien selvittämisen alalla; 8) kaikinpuolin tukee proletaarisen puna-armeijan rakennustyötä; 9) täydellisesti, ehdottomasti ja rajattomasti tukee työarmeijaa; 10) samalla kun pitää huolta tarpeellisesta työn suojeluksesta (työlakien kokoelman mukaisesti), taistelee sen työläisten osan itsekäitä ja nurkkakuntaisia harrastuksia vastaan, joka takapajuisuutensa vuoksi pitää vielä proletaarista valtiota tavallisena työnantajana.

Sellaisia lähimain tulee olla liittojemme toimintamuotojen.

Ollen proletariaatin ja puoliproletariaatin mitä laajimmille kerroksille kommunismin käytännöllisinä kouluina, ovat nykyaikaiset tuotantoliitot samalla vakinaisesti yhtenä osana valtiiovallan yleisessä koneistossa, ovat yhtenä työväen valtioliittain, alistuen Neuvostojen, proletariaatin diktaatturin historiallisesti määrätyn muodon alaiseksi.

Puolueen tulee mitä jyrkimmin torjua kaikki, olkootpa mitkä tahansa, yritykset vähentää ammattiliittojen merkitystä tai jopa suorastaan hävittää ne muka aikansa eläneinä.

Meidän ohjelmamme on oikein määrännyt, että „yhteiskunnallistutetun teollisuuden järjestökoneiston tulee nojautua etupäässä ammattiliittoihin”. Edelleen on ohjelma määrännyt tämän tehtävän suorittamiseksi, että liittojen „t u l e e y h ä e n e m m ä n v a p a u t u a a h d a s h e n k i s e s t ä a m m a t t i k u n t a i s u u d e s t a”. Tähän tulee myös puolueen huomio kohdistaa; vain liittojen keskuudessa suoritettavan sitkeän kasvatus-työn avulla puolue auttaa liittoja pääsemään ahdas- henkisestä ammattikuntaisuudesta ja muista liikkeen kielteisistä puolista.

2. Ammatittain järjestäminen tai tuotannoittain järjestäminen.

Jo vallankumouksen edellisellä kaudella kansainvälisessä työväenliikkeessä taisteli kaksi suuntaa: 1) työläisliittojen järjestämiseksi ammattittain ja 2) työläisliittojen järjestämiseksi tuotannoittain. Edellistä puolustivat opportunistit, jälkimäistä vallankumoukselliset marxilaiset.

Tuotantoliitot ovat edullisempia proletariaatille kapitalismin aikana, sillä ne tarjoavat työväenluokalle suuria etuisuuksia lakkotaisteluissa: tuotannollinen työväen liitto ei pidä käsissään vain yhtä ammattia, vaan koko tuotannon, ja jos siihen kuuluu asianomaisen tuotannon työläisten kantajoukko, niin sellainen liitto voi helposti seisauttaa koko tuotannon ja siten pakottaa kapitalistin ja kapitalistisen valtion myönnytyksiin.

Mutta vallankumoukselliset marxilaiset ovat puolustaneet liittojen järjestämistä teollisuuksittain vielä senkin tähden, että tässä muodossa liitot kaikkein parhaiten ovat voineet valmistautua tulevaan tehtäväänsä tuotannon järjestämisessä kommunistisella pohjalla. Tuotantoliitto näkee asiain kulun koko tuotannon alalla, — minkä estää liittojen jakaantumisen eri ammattittain.

Kun me metallityöläisten liittoon otamme myös puutyöläisen, joka työskentelee metallurgisessa tuotannossa, autamme me tällä sekä toista että toista vapautumaan ammattimaisesta ahdashenkisyydestä, opetamme heitä katselemaan asioita valtion talouden etujen kannalta kokonaisuudessaan ja heikennämme työn tehdasjaon kielteisiä vaikutuksia.

Neuvosto-Venäjällä, missä talouden uudelleen järjestäminen kommunistiselle pohjalle jo on täydessä käynnissä, on erittäin välttämätöntä järjestää

liitot t u o t a n n o i t t a i n. Tämän periaatteen onkin hyväksynyt Venäjän ammatillinen liike. Se on ehdottomasti kuitenkin toteutettava johdonmukaisesti perille saakka. Tätä nykyä meidän liittomme jakaantuvat 34 yleisvenäläiseksi ammatilliseksi yhteenliittymäksi, nimittäin seuraaviksi ammattiliitoiksi: 1) apteekkipalvelijain, 2) vesiliikennetyöläisten, 3) lääkintä- ja sanitäärityöntekijäin, 4) pankkityöläisten, 5) vuorityöläisten, 6) puutyöntekijäin, 7) rautatieläisten, 8) kotipalvelijain, 9) maatyöläisten, 10) taidetyöläisten, 11) nahkityöläisten, 12) metsätyöläisten, 13) metallityöläisten, 14) kuntain toimitsijain, 15) valistus- ja sos. sivistystyöntekijäin, 16) kansallisen yhteyden, 17) parturiin, 18) kirjatajain, 19) paperiteollisuustyöväen, 20) elintarvetyöläisten, 21) palokuntalaisten, 22) rakennustyöläisten, 23) sokeriteollisuustyöväen, 24) virkailijain, 25) lasi- ja porsiiniityöläisten, 26) tupakkityöläisten, 27) kutomatyöläisten, 28) liikennetyöläisten, 29) kansanruokalain ja täyshoitolain työläisten, 30) kemistien, 31) ompeluteollisuustyöläisten, 32) metsätyöläisten, 33) sementtityöläisten ja 34) harjatyöläisten.

Päiväjärjestyksessä on ammattiliikkeemme järjestöjen yhdistäminen. Jakaantuminen täytyy saada supistumaan mahdollisimman pieneen määrään, esim. 20 yleisvenäläiseen perusliittoon.

Sen ohella, on välttämätöntä kerta kaikkiaan muuttaa nimityskin: liittojamme ei pidä kutsua ammattiliitoiksi, vaan t u o t a n t o liitoiksi.

3. Sentralismi ja desentralismi.

Samalla tavalla kauan on kansainvälisessä työväenliikkeessä käyty riitaa sentralismin (keskittämisen) ja desentralismin (hajallisuuden) kysymyk-

sistä. Opportunistit kaikkialla puolustavat pienten, „itsenäisten” liittojen periaatetta jakaen siten liikkeen hyvin moniin pikku yksilöihin (kanakoppeihin), jotka huonosti tottelevat keskusta, eivätkä siksi pysty suorittamaan taistelutehtäviään pääomanomistajia vastaan taistellessa. Sensijaan valtakumoukselliset marxilaiset aina ovat puolustaneet mahdollisimman suuren keskittämisen välttämättömyyttä.

Jos tuotantoliittojen mahdollisimman suuri keskittäminen kapitalismin maissa on välttämätön menestyksellisempää taistelua varten työnantajia ja heidän kapitalistisia hallituksiaan vastaan, niin Neuvosto-Venäjällä mahdollisimman suuri keskittäminen on aivan yhtä välttämätön tuotantoliittojen mahdollisimman suunnitelmallista osanottoa varten kansantalouden järjestämiseen yleisvenäläisessä mittakaavassa.

Tuotantoliittojen kaikinpuolisen keskittämisen prosessi yleisvenäläisessä mittakaavassa on alkanut. Tähän tehtävään on kiinnitettävä ehdottomasti paljon suurempaa huomiota, kuin tähän saakka.

4. Ammattiliittojen valtiollistuttaminen.

Jo Ensimmäisen Yleisvenäläisen Ammattiliittojen Edustajakokouksen (tammikuulla 1918) päätöslauselmassa sanottiin: „Kokous on vakuutettu siitä, että mainitun prosessin tuloksena ammattiliitot välttämättä muuttuvat sosialistisen valtion elimiksi, joihin kuuluminen tulee kaikille asianomaisessa ammattissa työskenteleville henkilöille valtiollisesti pakolliseksi (ponsilauseelman 9:s kohta)”. Tämä Yleisvenäläisen Edustajakokouksen vakaumus on osottautunut elämässä oikeaksi. Ammattiliitot vähi-

tellen ottavat iselleen valtioelinten tehtäviä. Kun ammattiliitot suorittavat jäsentensä mobilisatsionia, kun ne kiinnittävät tyäläiset johonkin kaupunkiin, kun ne suorittavat työvoiman siirtoa Venäjän yhdeltä kulmalta toiselle, kun ne lausuvat ratkaisevan sanan tariffi- y. m. kysymyksissä, kun ne edustajainsa välityksellä ratkaisevasti vaikuttavat kansantalousneuvostojen toimintaan, — niin ne asiallisesti puhuen, esiintyvät valtiovallan eliminä.

Mutta juuri sentähden, että ammattiliittojen valtiollistuttamisprosessi kehittyy lakkaamatta ja täysin säännöllisesti, ei ole mitään tarvetta kiirehtiä tätä prosessia ja julistaa liittojen muodollinen valtiollistuttaminen tuossa paikassa tapahtuvaksi. Ammattiliikkeessä työskentelevät kommunistit voivat olla täysin tyytyväiset ammattiliittojen I:sen ja II:sen yleisvenäläisen edustajakokouksen päätöksiin tässä asiassa, jossa vähitellen joudutaan välttämättömään, täydelliseen valtiollistuttamiseen.

5. Puolue, liitot ja spesialistien mukaanvetäminen.

Proletariaatin puolueen tulee ymmärtää mitkä syyt aiheuttavat sen pidättyvän-varovaisen suhtautumisen kysymykseen spesialistien mukaanvetämisestä yhdenmiehen hallitioon, joka huomataan muutamissa työläispiireissä, mitkä vaistomaisesti pelkäävät, ettei huomaamatta vahvistuisi meille yhteiskunnallisesti vihamielisen kerroksen valta. Ja proletariaatin puolueen tulee vakavasti pohkia järjestötakeita, ettei näin tapahtuisi ja että samaan aikaan tieteen ja tekniikan spesialistien voima käytettäisiin.

Tätä varten on välttämätöntä laajasti sovellettaa käytännössä spesialistien ohelle asetettavien työkomisaaarien järjestelmä (rautatiellä j. n. e.)

Tällä alalla tulee määrätty tehtävät ammattiliittojen osalle.

Yhtenä tärkeänä, tuotantoliittojen päiväjärjestyksessä olevana tehtävänä on toteuttaa käytännössä ohjelmamme kohta, joka määrää „meille perinnöksi jääneiden tieteen ja tekniikan spesialistien“ käyttämisen siten, että työläiset suorittaisivat työn pitkän koulun rinnan näiden spesialistien kanssa toverillisen yhteistyön vallitessa.

Tämän tarkoituksen saavuttamiseksi tulee spesialistit ottaa tuotantoliittojen jäseniksi — heidän spesialiteettinsa mukaisesti. Jos on välttämätöntä, muodostetaan liitoissa näiden spesialistien jaostoja tai alijaostoja ja asteettain, sitä mukaa kuin nämä spesialistit sulautuvat yhteen työläisten kanssa, poistetaan heidän oikeuksiensa kaikki rajoitukset, mitkä ylimeno-aika on aiheuttanut.

Siinä määrin kuin vastustettaisiin spesialistisen mukaanvetämistä aktiivisesti ottamaan osaa teollisuuden uudestiluomiseen ja hallintoon, tulsi puolueen mitä jyrkimmin torjua sellaiset virtaukset, koska ne ovat ristiriidassa kommunistisen rakennustyön etujen kanssa nykyaikana ja vastakkaisia puolueen ohjelmalle.

Puolue pyrkii asettamaan Neuvosto-Venäjän palvelukseen maan kaikki tieteellis-teknilliset voimat — työväenluokan ankaran kontrollin alaisina, kuten tehtiin myös Puna-armeijaa luotaessa.

Tämän ohella puolueen tulee muistaa, että talouden johdon alalla työväen keskuudesta, joka muodostaa V. K. P:n jäsenten pääjoukon, helpommin kuin sotilasalalla, tulee esiintymään työväen kerros toisensa jälkeen, jotka pystyvät ottamaan asian omiin käsiinsä. Puolueen tehtävänä on kaikin voimin edistää työväen polyteknikumien, teknillisten kurssien ja koulujen y. m. s. verkon muo-

dostamista, jotta annettaisiin tilaisuus kykenevim-
mille työläisille ja talonpojille mahdollisimman pian
valmistautua teknikkojen, tehtaiden, kaivosten ja
neuvostotalouksien hoitajain tehtäviin. Kuten me ar-
meijaa varten olemme pystyneet toimeenpanemaan
satoja kurssseja, niin nyt vielä paljon suuremmassa
määrässä meidän täytyy peittää maa sellaisten
kurssien verkolla, missä valmistettaisiin omia pu-
naisia tekniikoita, punaisia spesialisteja, punainen
päällikkökunta talouden ja teollisuuden hallintoa
varten. Puoluejärjestöjen ja tuotantoliittojen yh-
deksi tärkeimmistä tehtävistä täytyy tulla mitä
tarkin suhtautuminen jokaiseen työläiseen ja talon-
poikaan, joka osottaa lahjakkuutta ja kykyä talou-
dellisella alalla, kaikinpuolinen kansasta lähtenei-
den järjestäjien tukeminen ja kehittäminen. Ja lo-
puksi on välttämätöntä, että valtion „työläis“-kon-
trolli (Työläis-talonpoikainen Tarkastus), jonka
Y. T. K. K. on säätänyt, toteutettaisiin käy-
nnössä nopeasti ja tarmokkaasti.

6. Puolue ja Neuvostot.

Ammattiliitot toimivat rinnan puolueen ja Neu-
vostojen kanssa. Selvittääkseen itselleen oikein
ammattiliittojen ja työväen puolueen keskinäiset
suhteet, ei saa unohtaa, että nykyisin Venäjällä
Neuvostot ovat vielä suurempia joukkojärjestöjä
kuin ammattiliitot ja niiden toimintaan punoutuu
muutamia ammattiliittojen toimialoja.

Venäjän Kommunistisen Puoleen 8:s puolueko-
kous antoi seuraavan määritelmän:

„Neuvostot ovat työväenluokan ja köyhimmän
talonpoikaisväestön valtiollisia elimiä, jotka toteut-
tavat proletariaatin diktatuuria siinä aikana, joka

kuluu ennenkuin valio kaikissa muodoissaan kuo-
lee. Neuvostot yhdistävät riveihinsä kymmeniä
miljoonia työläisiä ja tulee niiden pyrkiä yhdistä-
mään riveihinsä koko työväenluokka sekä köyhin
ja keskivarakas talonpoikaisväestö. Kommunisti-
nen puolue on järjestö, joka yhdistää riveihinsä
vain proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaisväes-
tön etujoukon, näiden luokkain sen osan, joka tie-
toisasti pyrkii toteuttamaan kommunistista ohjel-
maa. Kommunistine puolue asettaa tehtäväkseen
valloittaa ratkaisevan vaikutusvallan ja täyden
johtoaseman kaikissa työväen järjestöissä: ammattil-
lisissa liitoissa, osuuskunnissa, maakommuuneissa j.
n. e. Kommunistinen puolue erikoisesti pyrkii to-
teuttamaan ohjelmansa ja täydellisen herruutensa
nykyaikaisissa valtiollisissa järjestöissä, jollaisia o-
vat Neuvostot.“

Ei ole mitään epäilystä siitä, että tulevaisuudes-
sa työväen järjestöjen kaikki muodot sulautuvat yh-
deksi. Mikä nykyisistä muodoista osottautuu pit-
käikäisimmäksi, siitä nyt väitteleminen olisi hyö-
dyttöntä.

7. Yhtäläisen oikeuden teoriasta.

Toisessa Internatsionaaleissa, jopa sen parhaim-
man osan keskuudessa, oli laajalle levinnyt se aja-
tus, että puolue toiselta puolen ja ammattiliitot toi-
selta puolen ovat tasa-oikeudellisia ja tasa-arvoisia
järjestöjä, jotka suurten kysymysten ratkaistaviksi
joutuessa esiintyvät kahtena sopimuspuolena.

Puolueelle kuuluisi siten poliittinen johto, am-
mattiliittoille taloudellinen. Niinpä esim. Saksan
sosialidemokratia, saaden August Bebelin hyväk-
symisen, teki päätöksen, että jos syntyy kysymys

yleislakkoon turvautumisen välttämättömyydestä, niin ei tätä kysymystä voida ratkaista muuten kuin sopimustietä-puolueen keskuskomitean ja ammattiliittojen keskusneuvoston kesken.

Tällaista näkökantaa ei voida tunnustaa oikeaksi kommunismin kannalta. Vallankumoukselliset marxilaiset ovat aina hyljänneet tämän „yhtäläisen oikeuden“ teorian.

Vallankumouksellisen marxismin kannalta puolue on työväenluokan vapautustaistelun kaikkien puolien korkein synteesi (yhdistys). Kommunistsella puolueella on käytettävänänsä kokonainen arsenaali taisteluvälineitä proletariaatin vapauttamiseksi. Poliittisen taistelun se eroittamattomasti yhdistää taloudelliseen, se valaisee ja ohjaa proletariaatin sekä taloudellista että poliittista taistelua. Se on koko proletariaatin etujoukko. Kommunismin soihdulla se valaisee sen tien kaikki mutkat. Puolue on työväenluokan aivot. Kas sentähden työ, jota kommunistit suorittavat ammattiliittojen sisällä, on ainoastaan osa kommunistisen puolueen koko työstä kaikessa laajuudessaan.

Diktatuurin aikana, jota me nyt elämme, sitä vähemmän voi olla puhuttakaan minkäänlaisista myönnytyksistä „yhtäläisen oikeuden“ teorialle. Pieninkin poikkeaminen tähän suuntaan on saapa puolueen taholta mitä jyrkimmän vastarinnan.

8. Ammattiliittojen puolueettomuudesta.

Nykyiset ammattiliitot eivät muodollisesti ole kommunistisen puolueen alaisia. Ammattiliittoihin otetaan vastaan kaikki työmiehet ja työläisnaiset puolueeseen ja uskonnolliseen vakaumukseen

katsomatta. Puolueettomat työläiset voivat vapaasti liittyä meidän ammattiliittoihimme. Mutta samaan aikaan ammattiliitossa työskentelevät kommunistit eivät missään tapauksessa saa peittää puolueettomuuden vanhoillisia puolia. Kommunistien ja ammattiliittojen kommunististen ryhmäin tulee avoimesti saarnata kommunismia. Ammattiliittojen kokonaisuudessaan tulee pitää itseään kommunismin kouluna. Ammattiliittojen johtajien tulee väsymättömästi osottaa työläisille, että kommunismin viholliset, puolueettomuudella keinotellen, pettävät työläisiä, ja on heidän selitettävä näille, miksi muodollisesti puolueettomat ammattiliitot kannattavat kommunistista puoluetta, tunnustavat proletariaatin diktatuurin, Neuvostovallan ja maailman vallankumouksen.

Kommunistinen puolue saavuttaa vaikutuksensa ammattiliitoissa ainoastaan yksinomaan käytännöllisellä, jokapäiväisellä, uhrautuvalla työllä liittojen sisällä, asettaen kaikkiin toimiin ammattiliitoissa parhaimpia ja etevimpiä jäseniään. Ainoastaan sellainen vaikutus, joka on saavutettu pitkien vuosien käytännöllisellä työllä, voi olla luja.

9. Ammattiliittojen puolue ryhmät ja paikalliset puoluejärjestöt.

Jokaisessa ammattiliitossa tulee olla tarkoin järjestetty ja kuriin tottunut kommunistien ryhmä. Tuotantoliittojen neuvostot taloudellisen politiikan kaikissa kysymyksissä ehdottomasti toteuttavat ammattiliittojen Yleisvenäläisen Neuvoston päätökset. Minkäänlaisia myönnytyksiä niin sanotulle lokalismille (paikallisten erikoisetujen harrastuksille) ei saa sallia. Tariffipolitiikka, työpäiväkysymyk-

set, elintarvepolitiikka j. n. e. ehdottomasti ratkaistaan yleisvenäläisessä mittakaavassa.

Ammattiliiton mikään puoluerhymä ei ole muuta kuin paikallisen järjestön osasto. Paikallisten ammattiliittojen koko kaupunkia käsittävä ryhmä kokonaisuudessaan on puolueen paikallisen komitean alainen ja Ammattiliittojen Yleisvenäläisen Keskusneuvoston ryhmä on puolueen Keskuskomitean alainen.

Työntekijäin sijoittaminen, heidän mobilisointinsa Punaisen armeijan tarpeihin kussakin määrättyssä kaupungissa on paikallisen puoluejärjestön asiana puolueen K. K:n yleisen johdon alaisena. Mobilisoitaessa ammattiliikkeen työntekijöitä tulee puoluekomitean sopia asainomaisen liiton ammatillisten ryhmäin kanssa, mutta ratkaiseva sana kuuluu yksinomaan puoluejärjestölle.

Puoluekomitea, kokonaan ohjaten ammattiliittojen työn aatteellista puolta, ei milloinkaan sekaannu ammattiliittojen pikkumaiseen holhoamiseen ja jättää jokapäiväisen käytännöllisen työn liiton ryhmän johtoon.

10. Maatalousproletariaatin ja puoliproletariaatin järjestämisestä.

Nykyaikaisen ammattiliikkeen yhtenä tärkeimmistä tehtävistä Venäjällä on maataloustyöläisten järjestäminen. Maatalousproletariin nykyistä liittoa on ehdottomasti kannatettava kaikin voimin. Ammattiliikkeessä työskenteleväin kommunistien tulee ottaa erikoisesti tehtäväkseen maataloustyöläisten järjestäminen. Tähän tehtävään täytyy erottaa riittävä määrä voimia.

11. Tehdaskomiteat ja ammattiliitot.

Tehdaskomiteat ovat viime vuosina olleet suuren kehityksen alaisia. Niiden toiminta ennen helmikuun vallankumousta, suurina, poliittisina, kristallisoituneina keskuksina on yleisesti tunnettu. Helmi- ja lokakuun vallankumouksen välillä olivat ne ensimmäisinä työväen ryhminä, jotka ryhtyivät todella järjestämään tuotannon kontrollia. Lokakuun vallankumouksen jälkeen olivat ne ensimmäisinä järjestöllisinä tukikohtina teollisuuden kansallistuttamista toteutettaessa. Niiden keskuudesta on ilmaantunut kokonainen joukko niitä parhaita työläisiä, jotka ovat joutuneet kansallistutettujen liikkeiden hallintoihin ja meidän Keskus- ja Päähallintoihimme.

Kun tehdaskomiteain yleivenäläinen yhteenliittyminen raukesi, on tehdaskomiteain osuus jyrkästi muuttunut. Niistä on tullut ammattiliittojen alkeisosastoja, jollaisia ne vieläkin ovat.

Tehdaskomiteat voivat ottaa osaa tuotannon järjestämiseen ainoastaan siinä määrin ja niissä muodoissa, missä ammattiliitot ottavat osaa. Kuten ammattiliitto ei korvaa kansantalousneuvostoa, vaan ainoastaan asettaa osan jäsenistään kansantalousneuvoston vastaaviin osastoihin, niin tehdaskomiteakaan ei saa korvata liikkeen hallintoa, vaan ainoastaan olla sen tukikohtana.

Tehdaskomiteoilla on vielä toinen suuri merkitys. Puolueemme kärsii kaikkein enin siitä, ettei sillä ole vielä sellaista järjestökoneistoa, joka mekaanisesti työntäisi „alhaalta”, „rivimiesten” keskuudesta, esille uusia työntekijöitä vastuunalaisempiin tehtäviin. Puolueen K. K. sijoittaa ainoastaan noin 1,000 jäsentä yli koko Venäjän. Kumminkin nyt, kun taistelu taloudellista häviötilaa vastaan

on tullut puolueen päätehtäväksi, pitäisi puolueen jäsenten riveistä työntää esille suuri määrä rakentajia ja järjestäjiä. Tehdaskomitea on sellainen alkeisosasto, joka yhdessä kollektiivin kanssa kaikkein parhaiten voisi kehittyä sellaiseksi koneistoksi, joka työntäisi esiin ja sijoittaisi taloudellisiin järjestötehtäviin tuhansia ja tuhansia työläisiä tehtaista ja työpajoista.

Kaikkeen tähän nähden puolue päättävästi asettuu puoltamaan tehdaskomiteain säilyttämistä siten, että niiden toiminta vielä kerran määriteltäisiin erikoisella dekreetillä. Kun aletaan vähitellen ottaa liikkeissä käytäntöön yhdenmiehen hallintoa, niin ei se suinkaan tee tehdaskomiteoita tarpeettomiksi, vaan päinvastoin tekee juuri tämä välttämätön reformi tehdaskomiteain säilyttämisen vieläkin tarpeellisemmaksi.

Puolueen tulisi vaan kiinnittää suurempaa huomiota tehdaskomiteoihin. Viime vuonna ei puoluetyötä tehdaskomiteoissa ole tuskin yhtään tehty.

On myös tarpeen, että ammattiliitot eivät ainoastaan muodollisesti pitäisi tehdaskomiteoja ryhmään, vaan että ne elimellisesti kasvaisivat niiden kanssa, seuraisivat niiden säännöllistä uusiutumista ja koko niiden toimintaa.

12. Ammattiliitot ja työvelvollisuus.

Työvelvollisuuteen siirtyminen asettaa ammattiliitoillemme uusia tehtäviä.

Kansalaissodan ja diktatuurin aikana ovat ammattiliitot monta kertaa Venäjällä olleet pakotetut turvautumaan jäsentensä p a k o t u k s e e n. Ammattiliitot ovat suorittaneet pakollisia jäsentensä mobilisointisia rintamalle, elintarvejoukkoihin j.

n. e. Ammattiliitot ovat kiinnittäneet jäsenensä työhön määräraikkaan, sallimatta heidän vapaasti muutella j. n. e. Tämä kaikki on ollut ehdottoman välttämätöntä voittaakseen työväenluokan pahimman vihollisen.

Nykyään ryhdyttäessä ratkaisevaan taisteluun taloudellista rappeutumista vastaan, on ammattiliitoilla vielä enemmän syytä käyttää pakotusta — maan pelastamiseksi kylmästä ja nälästä.

Ammattiliitoissa huomattavaa näissä kysymyksissä esiintyvää horjumista vastaan tulee puolueen esiintyä mitä jyrkimmällä tavalla, sillä pieninkin horjuminen tällä alalla voi johtaa proletaarisen vallankumouksen turmioon.

Työarmeijan luominen oli ensimmäinen vakava askel yleisen työvelvollisuuden toteuttamiseen — aluksi työn militarisointiin ryhtymisen muodossa.

Siirtymisen johdosta työarmeijoihin oli huomattavissa jotain trade-unionismin uusintaa.

Trade-unionismi voi esiintyä eri muodoissa. Trade-unionismi ilmenee liberaalisen parlamenttarisen „työväen“ politiikan kannattamisena, ammattitaidottomien työläisten syrjäyttämisenä ja työväen ylimystön kasvattamisena, tavattoman korkeina jäsenveroina, jotka tekevät ammattioppimattomalle työmiehelle mahdottomaksi yhtyä liittoon, harhakäsitteinä, että muka yksin ammatillis-taloudellinen taistelu ilman proletariaatin vallankumouksellista vallankäsiinsä valtaamista voi johtaa asteettaiseen siirtymiseen sosialismin valtakuntaan j. n. e. Kaikki tämä on ammattiyhdistykseläisporvarillisuuden jopakäiväisiä ilmauksia. Mutta samanlaista trade-unionismia on nykyajan Venäjällä „työn vapauden“ saarnaaminen. Samaa trade-unionismia on työarmeijoiden ja yleensä työn militarisoimisen koko merkityksen väheksyminen. Samaa trade-unionis-

tista lyhytnäköisyyttä olisi ammattiliittojen haluttomuus ottaa rautaisin käsin osaa yleisen työvelvollisuuden toteuttamiseen, jota ilman ei voida selvittää nykyisestä rappiosta ja rakentaa kommunismia.

V. K. P. on, mitä syvimmin vakuutettu siitä, että tämä horjuvaisuus on ollut luonteeltaan nopeasti ohimenevää — astuttaessa proletaarisen diktaatturin uuteen kauden ja uusiin tehtäviin. Mutta siellä, missä tästä epäröinnistä ei vielä ole päästy, tulee puolueen jokapäivä sanoa painava sanansa.

13. Nykyisen ammattiliikkeen pääasiallisimmat puutteellisuudet.

Nykyaikaiset ammattiliitot suorittavat suunnatonta työtä ja mitä suurimmassa määrin helpottavat kommunistisen puolueen ja Neuvostovallan taistelua sosialismin puolesta. Mutta samalla nykyisenä ylimenokautena huomataan muutamien ammattiliittojen toiminnassa pahoja vikoja. Kun esim. muutamit satamatyöläisten liiton toimitsijat Volgalla puolustavat liiton jäsenten nurkkaegoistisia vaatimuksia palkkakysymyksessä, eivätkä auta Neuvostovaltaa taistelemaan kuulumatonta rosvousta vastaan, niin tällä he paljastavat takapajuisuutensa, kykenemättömyytensä nousta ahtaiden nurkkaharrastusten yläpuolelle. Kun muutamit toimitsijain liitot tyrkyttävät Neuvostovirastoille sellaisia henkilöitä, jotka eivät pysty suoriutumaan tehtävistään, kun nämä liitot puolustavat jäsentensä mitä vaatimuksia tahansa, unohtaen, että niillä nyt ei ole edessään entisiä yksityisiä työnantajia, vaan työläisvaltio, niin ne paljastavat ammatillisen

ahdashenkisyytensä. Kun kirjaltajain liitot uudestaan synnyttävät trade-unionismin huonoimpia puolia, suorittavat ne suorastaan vastakumouksellista työtä.

Taistelu näitä ammatillisen liikkeen kielteisiä puolia vastaan on yksi tärkeimmistä ammattiliittoissa työskentelevien kommunistien tehtävistä.

Tämän ohella on välttämätöntä viitata siihen, että ammattiliittojakin uhkaa virkavaltaistumisen vaara. Liittojen yleisissä kokouksissa on läsnä vain mitätön prosentti jäsenistä. Verraten vähälukuiset ainekset ottavat aktiivisesti osaa liiton elämään. Liittohallinnoilla ei aina ole kyllin elävää yhteyttä joukkojen kanssa ja usein taloudelliset selkkaukset menevät liittojen ohi.

Usein sattuu, että vähän ammatitaitoisten työmiesten ja työläisnaisten yksityisten ryhmien tariffit ovat mitättömän alhaiset, mutta liitot eivät ryhdy toimenpiteisiin korjatakseen tätä kohtaa, niillä kun ei ole riittävän läheistä järjestöllistä yhteyttä näiden työläisryhmien kanssa.

Tunnustaen, että melkoisessa määrin nämä putteet tähän saakka ovat saaneet selityksensä tavattoman vaikeista ulkonaisista oloista (alituiset ammatillisten toimitsijain mobilisoinnit rintamalle j. n. e.), puoluekokous asettaa ammattiliittoissa toimivien kommunistien tehtäväksi järjestelmällisesti taistella mainittua taipumusta vastaan.

14. Myönnytyksistä syndikalismille.

Sodan edellisen ajan syndikalistien kantajoukko (Ranskan Ammattijärjestön johtajat) petti v. 1914 työväen asian yhtä häpeällisesti kuin sosialishauvinistit Jouhaux ja kumpanit, he osoittautuivat

mitä viheliäisimmiksi poroporvarillisiksi reformisteiksi.

Syndikalismien vasen siipi käy suuren kehityksen kommunistien puolelle.

Samaan aikaan kun parhaat Ranskan syndikalismien ainekset luopuvat entisistä virheistään ja asettuvat kommunistien pohjalle, julistaen vaatimuksen: „kaikki valta Neuvostoilta”, koettavat Venäjällä yksityiset ryhmät ja ryhmäkunnat herättää henkiin syndikalismien huonoimpia puolia. Surullisen kuuluisa vasemmistolais-sosiaalivallankumouksellisten puolue äskeisessä edustajakokouksessa hyväksymässään työväen politiikkaa koskevassa päätöslauselmassa lausui sen vaatimuksena olevan, että: „Teollisuuden ja liikenteen koko hallinto on siirrettävä ammattiliitoille, niiden yleisvenäläiselle yleisammattilliselle Keskusneuvostolle” (ponsilauseelman 3:s kohta) ja että „on astuttava federatiivisilla perusteilla liittoon koko maailman ammattiliittojen kanssa, jotta jo nykyisen maailman vallankumouksen prosessissa syndikalistiset ammattilliset yhtymät pääsisivät ottamaan käsiinsä maailman koko teollisuuden ja liikenteen hallinnon”. (Kts. vasemmistososiaalivallankumouksellisten puolueen 2:ssa edustajakokouksessa hyväksyttyä ponsilausemaa koskevaa lentolehteä, Moskova, 1919).

Kun Ameriikassa tai Englannissa vastoin vanhaa trade-unionismia ja vastoin kruunun sosialidemokratiaa esitetään tunnuslause „kaikki valta neuvostoilta” ja agiteerataan „Yhden suuren liiton” (One big Union), suurimpien liittojen kolmisopimuksen muodostamissuunnitelman y. m. puolesta, — niin on tämä askel eteenpäin I I : n I n t e r n a t s i o n a a l e n o p p o r t u n i s t i s e e n k a n t a a n v e r r a t e n. Mutta kun Venäjällä, mis-

sä kaksi ja puoli vuotta valta on kuulunut Työväen ja Talonpoikain Edustajain Neuvostoille ja missä kokemus on täysin selvästi osottanut, että vain rautainen diktatuuri Neuvosto-muodossa ja yleisvaltakunnallisessa mittakaavassa kykenee pitämään valtaa, torjumaan kaikki hyökäykset ja pelastamaan maan rappiosta, — kun Venäjällä alkaa uudelleen syntyä suunnitelmia rautateiden jättämisestä rautatieläisten liitolle, metallurgisen teollisuuden jättämisestä metallimiehille j. n. e. — niin tämä on suunnaton askel takasinpäin. Tuontantoliittojen tehtävät Neuvosto-Venäjällä tällä hetkellä on oikein esittänyt V. K. P:n ohjelma, joka osottaa, että liittojen tehtävänä on huolehtia „katkeamattomasta siteestä valtion keskushallintojen, kansantalouden ja laajojen työläisjoukkojen kesken”, jotta asteittain jatkuvan kehityksen tuloksena kommunismin täydellisen voiton jälkeen ne voisivat käydä todella keskittämään käsiinsä koko kansantalouden koko hallinnon.

Ammattiliitossa toimivien kommunistien velvollisuutena on mitä pontevimmin taistella syndikalistisia pyrkimyksiä vastaan, eikä sallia minkäänlaisia myönnytyksiä.

15. N. k. „industrialismista”

Aivan samoin on välttämätöntä asettua vastustamaan niin sanottua industrialismia, jota muutamat Venäjän ammattiliikkeen toimitsijat puolustavat. Industrialistit tahtovat asettaa koko meidän työme tehdasteollisuustyöläisten varaan ja kohtelevat halveksien ammattitaidottoman proletariaatin koko

joukkoa ylhäältä alas saakka. Sota ja vallankumous epäilemättä ovat aiheuttaneet melkoisia muutoksia itse proletariaatin yhteiskunnallisessa kokoonpanossa Venäjällä. Se on totta. Nykyiset tehtaisten ammattityömiehet epäilemättä ovat proletariaatin kehittynein osa. Mutta ammattiliikkeen kommunisti-työntekijäin tehtävänä ei missään tapauksessa ole erottaa ja sulkea eri ryhmäksi ammattityöläisiä, jotka muodostavat työväenluokan vähemmistön. Kommunismin aatteella ei ole mitään yhteistä työväen ylimystön luomista tarkoittavan politiikan kanssa. Ammattiliikkeessä työskentelevien kommunistien tehtävänä on teollisuustyöväen edistyneimmän osan avulla järjestää ja vetää valtiolliseen rakennustyöhön k o k o p r o l e t a a r i n e n j o u k k o, m u s t a n t y ö n t e k i j ä t k i n m u k a a n l u e t t u i n a.

16. Ammattiliitot ja Internationaale.

Saksan kokemus on osottanut, että ammattiliittojen jäsenluku vallankumouksen jälkeen tavattomasti kasvaa (Saksassa 3:sta 8:aan miljoonaan) ja liitot tulevat vallankumouksellisiksi. Venäjän esimerkki havainnollisesti osottaa, miten liitot menestyksellisesti täydentävät Neuvostoja, ollen yhtenä tärkeimmistä järjestöllisistä tukikohdista uudelleen järjestettäessä taloutta kommunistisille perusteille. Osa Saksan kommunisteja, asettuen oppositioon puolueeseensa nähden juuri liittoja koskevassa kymyksessä, tekee virheen ja erottautuu proletariaatin joukkojärjestöistä (tämä kommunistien osa vaatii joukkoluopumista liitoista, kieltäytyy taistelusta vaikutuksen saavuttamiseksi liittojen sisäpuolelta, asiallisesti tunnustaa liitot tarpeettomiksi).

Työväen liikkeen kehityksen erikoisuuksien vuoksi Länessä on Saksan kommunistien ja toisten maiden kommunistien keskuudessa olemassa epäluuloja ammattiliittoja vastaan sellaisinaan. Meidän puolueemme on sitä mielipidettä, ettemme me saa kieltäytyä ammattiliitoista. Proletariaatin vallankumouksen kulussa ammattiliitot särkyvät, samoin kuin vanhat sosialidemokraattiset puolueetkin ovat särkyneet. Saksan ammattiliikkeen kokemus on osottanut, että jo nyt Berliinissä ammattiliitot ovat vapautuneet scheidemannilaisen sosialidemokratian turmiollisesta vaikutuksesta. Venäjän ammattiliikkeen tulee ottaa käsiinsä alote ammattiliittojen Punaisen Internatsionaalen yhteenliittämisasiassa samoin kuin Venäjän Kommunistinen Puolue teki III:n Internatsionaalen perustamisiasiassa. Kommunistisen Internatsionaalen kokouksissa pitää olla osanottajina ei ainoastaan kommunistien puoluejärjestöjen, vaan myös ammattiliittojen, jotka koko työllään ovat osoittaneet, että ne ovat proletariaatin diktatuurin ja Neuvostovallan kannalla. Sen ohella on välttämätöntä jo nyt ryhtyä järjestämään Kommunistisen Internatsionaalen ohjelman kannalla olevien eri ammattiliittojen kansainvälistä yhteenliittymistä.

II. V. K. P:n IX:n edustajakokouksen päätöslauselma ammattiliittoja ja niiden järjestämistä koskevassa kysymyksessä.

I. Ammattiliittojen yleinen asema ja yleiset tehtävät proletariaatin diktatuurin aikana.

Työväen diktatuurin aikana ammattiliitot muuttavat työvoimansa myyjäin taisteluelimistä omistavaa kapitalistien luokkaa vastaan vallassaolevan työväenluokan koneistoksi. Ammattiliittojen tehtävät ovat pääasiassa järjestö-taloudellisella ja kasvatuksellisella alalla. Näitä tehtäviä tulee ammattiliittojen suorittaa ei itsehyväisenä, järjestöllisesti erillisenä voimana, vaan yhtenä neuvostovaltion peruskoneistona, jota kommunistinen puolue johtaa, ainoastaan tällä edellytyksellä voidaan saavuttaa proletariaatin diktatuurin koko järjestelmän mahdollisimman suuri vankkuus ja mahdollisimman suuri tuottava teho.

II. Ammattiliitot ja neuvostovaltio.

1) Neuvostovaltio on mitä monipuolisin ja kaikki käsittävin työväen järjestön muoto, mikä suorittaa käytännöllisesti kommunismin rakennustyötä, vetäen tähän työhön yhä laajemmat talonpoikaisjuokot. Toiselta puolen neuvostovaltio on sellainen työväenjärjestö, jolla on käytettävinä kaikki aineelliset pakotuskeinot. Ollen työväen diktatuurina on neuvostovaltio taloudellisen kumouksen vi-

puna. Sentähden ei voi olla puhettakaan ammattiliittojen elinten ja Neuvostovallan elinten vastakkainasettamisesta.

2) Poliitikka on kansantalouden kaikkien keskitetyintä ilmausta ja sen yleistämistä ja päättämistä. Sentähden yleensä on tolkutonta asettaa vastakkain ammattiliittoja työväenluokan taloudellisena järjestönä ja neuvostoja sen poliittisena järjestönä ja on se marxilaisuudesta poikkeamista porvarillisten, erittäikin porvarillis-tradeunionisten harhaluulojen puolelle. Varsinkin on sellainen vastakkainasettaminen tolkutonta ja turmiollista proletariaatin diktatuurin aikana, jolloin koko sen taistelun ja koko sen toiminnan, niin taloudellisen kuin poliittisenkin, tulee enemmän kuin koskaan olla yhdistettyä, keskitettyä, yhden tahdon ohjaamaa, rauhtaisen yhtenäisyyden sitomaa.

3) Ollen kommunismin kouluna ja renkaana, joka yhdistää takapajuisimmat eikä vielä kokonaisuudessaan vanhasta ammattikuntaisesta ja ammatillisesta nurkkakuntaisuudesta vapautuneet proletariaatin joukot sen etujoukon. Kommunistisen Puolueen kanssa, tulee ammattiliittojen kasvattaa, järjestää sivistyksellisesti, poliittisesti, hallinnollisesti nämä joukot ja nostaa ne kommunismin tasolle valmistuen heitä kommunistisen järjestelmän rakentajain tehtävään jonka järjestelmän luo neuvostavaltio, proletaarisen diktatuurin historiallisesti syntyneenä muotona.

4) Tämän vuoksi ennen kaikkea on välttämätöntä lähempi yhteys neuvostokoneiston ja ammattiliittojen koneiston kesken. Koska Neuvostovalta on mitä laajin järjestö, joka keskittää piiriinsä koko proletariaatin sosiaalisen mahdin, on selvää, että ammattiliittojen, sitä mukaa kuin joukkojen kommunistinen tietoisuus ja uutta rakentava merkitys

kasvaa, tulee aseettain muuttua proletaarisen valtion apuelimiksi, eikä päinvastoin.

5) Tätä tietä kulki ammattiliitot suorittavat kaikkein tärkeimmän tehtävänsä, taloudellisen tehtävän, tunkeutuen neuvostojärjestöön, täytäten sen vaikutuksellaan, muuten sillä tavalla yhä enemmän taloudellisten neuvostokoneistojen pääperustaksi.

III. Ammattiliitot ja Kommunistinen Puolue.

1) Kommunistinen Puolue on työväenluokan etujoukon järjestö, proletaarisen liikkeen ja kommunistisen järjestelmän toteuttamiseksi käytävän taistelun johtaja.

2) Työläisten laajoihin puolueettomiin kerroksiin vaikuttaa puolue kommunististen ryhmien ja pesäkkeiden välityksellä, joita on kaikissa muissa työväen järjestöissä, ensi sijassa ammattiliitoissa. Vain sikäli kuin ammattiliitot, pysyen muodollisesti puoleen ulkopuolella, asiallisesti ovat kommunistisia ja noudattavat kommunistisen puolueen politiikkaa, ainoastaan sikäli on turvattu proletariaatin diktatuuri ja sosialismin rakennustyö.

3) Tämänvuoksi kussakin ammattiliitossa tulee olla kuriin tottunut, järjestetty kommunistien ryhmä. Kukin puolueryhmä on paikallisen puoluekomitean alaisen paikallisen järjestön osana, ja Ammattiliittojen Yleisvenäläisen Keskusneuvoston (A. Y. K:n) ryhmä on V. K. P:n Keskus-Komitean alainen. Kaikki A. Y. K. N:n päätökset, jotka koskevat työoloja ja järjestystä, ovat velvoittavia kaikille ammatillisille järjestöille sekä niissä työskenteleville puolueen jäsenille, eikä niitä voi muut-

taa mikään muu puolueen K. K. Paikalliset puoluekomiteat, ohjatesaan ammattiliittojen atteellista työtä, eivät millään tavalla saa ryhtyä niitä pikumaisesti holhoamaan. Paikallisten puoluekomiteain ja ammattiliitoissa olevien puolueyhmäin keskiset suhteet säännöstellään tarkoin puolueen sääntöjen asianomaisissa pykälissä.

IV. Ammattiliittojen asema proletaarisen valtion taloudellisessa koneistossa.

1) Siihen nähden, että ammattiliitot, yhdistäen työläiset tuotannon suurilla aloilla, ovat välittömästi yhteydessä tämän tuotannon kanssa ja sen vuoksi ovat varsin päteväinä järjestönä juuri siellä, muodostavat ne teollisuutta hallitsevien taloudellisten järjestöjen päätukikohdan.

2) Tämä ilmenee siinä, että ammattiliitot, olematta eristettyjä järjestöjä ja millään muotoa johtamatta kokonaan ja yksinomaan Neuvosto-tasavallan taloutta, alhaalta ylös saakka ottavat osaa tuotannon järjestämiseen. Tällöin ei yksikään liittojärjestöistä sekaannu välittömästi liikeyritysten kulkun.

3) Ammattiliiton pohjimmaisena järjestönä on tehdaskomitea. Tehdaskomitea, sekaantumatta liikkeen hallintoalaan, suorittaa seuraavia tehtäviä: auttaa työkurin kohottamista kaikin keinoin, harjoittaa sen ohella yleistä tuotannollisen työn propogandaa, saattaa työläiset ottamaan osaa työväen harjoittamaan tarkastukseen, kasvattaa työläisiä ja saattaa heidät harrastamaan tehtaan tehtävää (tilikertomukset, selostukset y. m.), vaustaa hallintomiesten valikoimista työläisten keskuudes-

ta, pitää silmällä hinnoittelukomiteain y. m. toimintaa.

4) Tehdashallinnoiniin ammattiliitot ottavat osaa niitä muodostettaessa, sovittuaan Korkeimman Kansantalouseluonvoston (K. K. T. N:n) vastavien elinten kanssa, jolloin vaaliperiaatteen sijaan on astuttava valikoimisperiaatteen, käytännöllisen koejan perusteella selvillesaadun ehdokkaiden kokemuksen, teknillisen pätevyuden, lujamielisyyden, järjestäjäkyvyn ja asiantuntemuksen perusteella.

5) Liikkeiden piirihallinnot ja tehdashallinnot muodostuvat henkilöistä, jotka nimitetään vastaavan liiton keskuskomitean ja asianomaisen Pää- tai Keskushallinnon kollegion keskisellä sopimuksella taikka (jos laitos on välittömästi K. K. T. N:n alainen) tämän viimeksimainitun puhemieshistön suostumuksella ja lopullisesti hyväksyessä.

6) Kuvernemientien kansantalouseluonvoston kollegiot (puhemieshistöt) muodostetaan ammattiliittojen kuvernemientineuvoston ja kuvernemientien Toimeenpaneuvain komiteain keskisellä sopimuksella; Pää- ja Keskushallinnot ammattiliittojen Keskuskomiteain ja K. K. T. N:n vastaavan osaston sopimuksella. Lopuksi itse K. K. T. N., mikäli sen Puhemieshistön ehdokkaita asettaa kansantalouseluonvoston edustajakokous, muodostetaan aivan samoin ammattiliittojen ottaessa läheisesti osaa valintaan.

7) Tämän kanssa yhdenmukaisesti tulee muodostaa myös muut johtavat taloudelliset järjestöt, esim. ne, jotka hoitavat työvoiman mobilisointia, jakoa, laskullepanoa ja suojelusta (kuten työasiain kansankomisariaatin pääkomitea y. m.).

Sillä tavalla teollisuuden hallinnon ja yleensä kansantalouden hallinnon kaikissa nivelissä am-

mattiliitoilla on äärettömän tärkeä tehtävä, joka työväenluokan tason kokonaisuudessaan noustessa tulee alituisesti kasvamaan.

V. Ammattiliittojen nykyhetken tehtävät.

1) Lahtiarmeijain häviö, rauhallisen rakennustyön tehtävät, joita asettaa kansantalouden uskomattoman katastrofimainen tila, vaativat aivan erikoista proletariaatin voiman ponnistusta ja laajain talonpoikaisjoukkojen vetämistä yhteiskunnalliseen työn prosessiin. Sentähden tulee ammattiliittojen koko koneistollaan ottaa osaa tähän mitä jännittyneimpään ja vaikeimpaan taisteluun taloudellisen uudestisyntymisen puolesta.

2) Tätä vastaavasti tulee radikaalisesti muuttaa ammattiliittojen työn menetelmät ja nopeus. Jos proletariaatilla luokkana on suoritettavana siirtyminen „työhön sotilastapaan“ s. o. mitä suurimpaan täsmällisyyteen, tarkkuuteen, vastuunalaisuuteen, työn nopeuteen ja sen pontevuuteen, alttiuteen, ja itseuhrautuvaisuuteen työntekijäin puolelta, niin etukädessä tämä koskee yleensä teollisuuden hallintoelimiä ja siis myös ammattiliittoja.

3) Ammattiliittojen, samalla tavalla kuin proletariaatin johtavan puolueen, tulee uudelleen järjestää oma koneistonsa, ennen kaikkea hävittää kaikki kuhnustelun jätteet, saattaa voimaan mahdollisimman ankara asiantuntemuksen ja kurin henki sekä täysi vastuunalaisuus kaikkien ja kaikenlaisien tehtävien täyttämässä.

4) Ammattiliittojen tulee ottaa tehtäväkseen selittää työväenluokan laajoille joukoille teollisuuden hallintokoneiston uudelleen rakentamisen koko

välttämättömyys mahdollisimman joustavaksi ja asiantuntevaksi, mihin voidaan päästä vain mahdollisimman paljon supistamalla hallintokollegioita ja asteettain ottamalla käytäntöön tuotantoyksikköjen välitön yksihenkilöinen hallinto.

Tässä agitatsioonissa on välttämättä erikoisesti esitettävä seuraavat kohdat:

a) yksihenkilöinen hallinto ei voi olla vastakohtana työväen hallinnolle; päinvastoin taloudellisempi ja laajempi työväen hallinto vaatii yksihenkilöistä hallintoa, sillä määrätty työläisjohtajain joukko siten jakaantuu moniin tehtaihin;

b) yksihenkilöinen hallinto ei missään suhteessa loukkaa eikä rajoita luokan oikeuksia eikä ammattiliittojen „oikeuksia”, sillä luokka voi hallita missä muodossa tahansa, mutta tämä muoto riippuu teknillisestä tarkoituksenmukaisuudesta; joka tapauksessa „nimittää” henkilöt, jotka johtavat ja hallitsevat, vallassaoleva luokka kokonaisuudessaan;

c) yksihenkilöinen hallinto edellyttää pätevien henkilöiden valintaa ja takaa asiantuntemuksen ja vastuunalaisuuden korkeimman määrän;

d) yksihenkilöinen hallinto, jopa niissäkin tapauksissa, jolloin hallintoa hoitaa spesialisti, loppujen lopuksi on proletarisen diktatuurin ilmaus, joka diktatuuri ei ainoastaan pakota työskentelemään määrättyyn suuntaan vaan myös asettaa työläiskomisariat pitämään kontrollia;

e) yksihenkilöinen hallinto ei estä työväen laajojen joukkojen osanottoa hallinto-asioihin; se ainoastaan eroittaa välittömän hallintotoiminnan opettamisesta, mikä tulee asettaa aivan eri tehtäväksi. Tämä eroittaminen on tullut tällä hetkellä ehdottoman välttämättömäksi. Toiselta puolelta on aivan väärin joukkojen hallintoon vetäminen kolleegaalisesti, kolmin ja viisin miehin;

5) Yhtenä ammattiliittojen erittäin tärkeänä tehtävänä on meidän teollisuutemme upseeriston kantajoukon valmistaminen työläisistä, s. o. ammattiteknillisen opetuksen asia. Suurten työläisjoukkojen mukaanvetäminen, heidän opettamisensa; työpropaganda j. n. e. edelleen ovat ensi sijalla, sillä ilman näiden tehtävien suoritusta ei työtehon koahoaminen ole mahdollista ja ilman työtehon nousua ei ole mahdollista taloudellisen elämän uudistuminen sosialistisilla perusteilla.

6) Kokous on sitä mieltä, että tällä hetkellä enemmän kuin koskaan ennen puolueen tulee kiinnittää mitä vakavinta huomiota ammattiliittojen voimistuttamiseen, etupäässä niiden henkilökunnan vahvistamiseen parhaimpain, vankimpain, mikäli mahdollista kansalaissodan ankaran koulun läpikäyneiden kommunistien vaikutuksen avulla. Kaikkia yrityksiä, jotka tahtovat saattaa mitättömäksi ammattiliittojen osuuden ja merkityksen, tulee puolueen jyrkästi vastustaa.
